

Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji

Sekcja Operatorów Telekomunikacyjnych

Warszawa, dn. 28.08.2020 r.

KIGEiT/2130/08/2020

Ministerstwo Cyfryzacji

ul. Królewska 27

00-060 Warszawa

Szanowni Państwo,

w nawiązaniu do otrzymanego pisma o sygnaturze DP-III.0211.8.2020 dotyczącego konsultacji projektu ustawy - Prawo komunikacji elektronicznej (UC45) oraz projektu ustawy wprowadzającej ustawę - Prawo komunikacji elektronicznej (UC46) w załączeniu przesyłamy uwagi w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Prezes Zarządu

Stefan Kamiński

Załączniki:

1. **Załącznik nr 1:** Uwagi do projektu ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej
2. **Załącznik nr 2:** Uwagi do projektu ustawy wprowadzającej ustawę – Prawo komunikacji elektronicznej

Załącznik nr 1. Uwagi KIGEiT do projektu ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
Uwagi ogólne				
1.	Czynny żal	KIGEiT	Izba wnosi o wprowadzenie instytucji czynnego żalu w stosunku do obowiązków sprawozdawczych. Mnogość tych obowiązków powoduje, że mogą zdarzać się przypadki niewielkich opóźnień, w istocie niezauważalnych i pozostających obojętnymi z punktu widzenia realizacji zadań Prezesa UKE. Tym samym sytuacja, w której (i) obowiązek ten zostanie już wykonany, (ii) przedsiębiorca ujawni Prezesowi UKE fakt spóźnienia zanim (iii) Prezes UKE dokona wszczęcia postępowania w sprawie kary, powinny powodować, że przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności.	
2.	Definicje	KIGEiT	Braki w definicjach. W ustawie nie określono czym są „częstotliwości zharmonizowane na potrzeby systemów szerokopasmowych”. Określono definicję „częstotliwości zharmonizowanych”, brak jest definicji „systemu szerokopasmowego”, zarówno w ustawie PKE jak i w ustawie o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Braki definicyjne są szczególnie widoczne w art. 88 mówiącym o udzielaniu rezerwacji częstotliwości na kolejny okres.	
3.	Przedawnienie deliktów administracyjnych	KIGEiT	Wynikające z KPA zasady przedawnienia są zbyt długie w kontekście działalności telekomunikacyjnej. Regulacja rynku telekomunikacyjnego jest tak rozbudowana i na tyle dynamicznie ulegająca zmianom, że należy w tym zakresie wprowadzić krótszy termin przedawnienia karania deliktów administracyjnych. Izba wnosi o sformułowanie terminu 1 roku od ustania stanu naruszenia.	
4.	interpretacje	KIGEiT	Jak wspomniano powyżej, przedsiębiorcy telekomunikacyjni zmuszeni są do funkcjonowania w coraz bardziej rozbudowanym prawnie środowisku regulacyjnym, podlegającym wielu rygorom karnoadministracyjnym. Wielokrotnie wprowadzane rozwiązania są sformułowane w taki sposób, że trudno w sposób jednoznaczny przesądzać, czy dane zachowanie będzie uznane za zgodne z prawem. Przepisy prawa przewidują instytucję	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>interpretacji indywidualnych związanych z podatkami czy innymi daninami publicznymi. Zdaniem Izby fakt, że naruszenie danego przepisu powoduje czy też może powodować nałożenie kary pieniężnej tworzy związek z daninami publicznymi. Tym samym ustawodawca powinien zapewnić przedsiębiorcy instrument weryfikacji abstrakcyjnej, czy dane zachowanie będzie traktowane jako zgodne/niezgodne z określonym przepisem (na kształt obecnych rozwiązań podatkowych).</p> <p>Oczywiście, interpretacja powinna być wiążąca jednostronnie, tj. zachowanie zgodne z wydaną interpretacją nie może pociągać za sobą negatywnych konsekwencji dla przedsiębiorcy.</p>	
5.	Wymiar kary pieniężnej	KIGEiT	<p>Obecne dyrektywy wymiaru kary pieniężnej są zbyt ogólne i odwołują się do zakresu naruszenia, dotychczasowej działalności podmiotu oraz jego możliwości finansowych. Prowadzi to do praktyki, zgodnie z którą kary ustalane są w sposób dowolny. Zdaniem Izby punktem odniesienia powinna być praktyka Prezesa UOKiK, który ma ugruntowaną praktykę, zgodnie z którą znane są bazowe wskaźniki kar oraz czynniki powodujące obniżenie lub podwyższenie wysokości kary (o określony procent). Takie zasady powinny zostać ujęte w Projekcie.</p>	
6.	Możliwość uchylenia się od kary	KIGEiT	<p>Zdaniem Izby nowa regulacja telekomunikacyjna powinna również uwzględnić rozwiązanie nawiązujące do art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. możliwość zobowiązania się przedsiębiorcy do podjęcia określonych działań mających na celu usunięcie skutków naruszenia prawa przy jednoczesnym uniknięciu kary pieniężnej.</p> <p>Takie rozwiązanie jest o tyle dobre, że koncentruje się na samym naruszeniu i zabezpieczeniu interesów ewentualnie pokrzywdzonych deliktem, podczas gdy kara pieniężna realizuje wyłącznie cele represyjno-fiskalne.</p> <p>Jednocześnie, skoro istnieje możliwość uniknięcia regulacji czy niektórych opłat w przypadku zobowiązań o charakterze inwestycyjnym to tym bardziej wydaje się to zasadne w przypadku ewentualnych, często nieumyślnych naruszeń prawa.</p>	
7.	Wyłączenie właściwości UOKiK	KIGEiT	<p>Jak wskazano powyżej zdarzają się przypadki odmiennych ocen tych samych zachowań przez Prezesa UKE oraz Prezesa UOKiK. To samo zachowanie zatem zostanie uznane w jednym przypadku za zgodne</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>z prawem a w innym – za jego naruszenie. Izbie znane są tego typu przypadki, w naszej ocenie są one nie do pogodzenia z zasadą demokratycznego państwa prawa.</p> <p>Zdaniem Izby w przypadku naruszeń mających charakter sektorowy wyłącznie właściwym organem, również w przypadku zachowań, które mogą być uznane za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, powinien być Prezes UKE, który lepiej orientuje się w specyfice regulacji rynku telekomunikacyjnego. Takie podejście jest również zgodne z postulatem zapewnienia interpretacji indywidualnych</p>	
8.	Postępowanie karowe na wniosek	KIGEiT	Izba dostrzega również konieczność usankcjonowania proceduralnego sytuacji, w której kontrola czy też postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej odbywa się na wniosek przedsiębiorcy. Takie przypadki występują już obecnie, jednak brak jest przepisów regulujących takie przypadki (są one wszczynane de iure z urzędu, a de facto – na wniosek).	
9.	Sankcja za brak współdziałania celem uzyskania pozwolenia radiowego	KIGEiT	Izba wskazuje, że wykonanie szeregu decyzji administracyjnych wydanych na zasadach współużytkowania pasma wymaga współdziałania podmiotów którym udzielono decyzji rezerwacyjnej. Zabezpieczenie takiego współdziałania np. podejmowanie czynności niezbędnych do uzyskania pozwolenia radiowego powinno być zabezpieczone przepisami karno-administracyjnymi.	
10.	Kompetencje w zakresie częstotliwości	KIGEiT	W ramach tego obszaru istnieje konieczność doprecyzowania przepisów kompetencyjnych Prezesa UKE, w sprawach najważniejszych takich jak: przydział rezerwacji, neutralność technologiczna i usługowa, możliwości obrotu prawami, możliwość zmiany rezerwacji oraz jej przedłużenia na kolejny okres. Powyższe należy uznać za kluczowe kompetencje, jednakże przyznane one zostały w PKE w sposób bardzo ogólny, przy pozostawieniu z praktycznie niczym nieograniczoną uznaniowością administracyjną organu regulacyjnego. Taki stan rzeczy stoi w sprzeczności z uregulowanymi w EKŁE mechanizmami dotyczącymi zapewnienia przewidywalności regulacyjnej i bezpieczeństwa inwestycji. W rezultacie należy wskazać, że przyznanie kompetencji bez określonych przesłanek do korzystania z nich stanowi nieprawidłowe wdrożenie EKŁE.	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
11.	Kontakt marketingowy	KIGEiT	<p>Projektowane PKE nie jest najlepszym miejscem, regulującym kwestie marketingu bezpośredniego i informacji handlowej. W tym akcie, zgodnie z EKŁE, powinna znaleźć się informacja o możliwościach kontaktu z klientami, poprzez przekazywanie informacji o najlepszych ofertach. Tym samym powstałby katalog działań, który nie budziłby wątpliwości prawnych, precyzyjnie regulujący: czas, formę i zakres takiej komunikacji, jednocześnie niwelujący ryzyko nadmiernej i niezamówionej komunikacji marketingowej. Natomiast wszelkie obostrzenia związane z komunikacją marketingową powinny pozostać poza zakresem uregulowania PKE jako niewynikające z EKŁE.</p>	
12.	Usługa dodatkowego obciążania rachunku art. 2 pkt 75 oraz art. 308	KIGEiT	<p>Zdaniem Izby, projektowane przepisy dotyczące usługi dodatkowego obciążania rachunku (dalej: „UDOR”) zawarte w art. 308 PKE nakładają ograniczenia znacząco wykraczające poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia celów deklarowanych w uzasadnieniu PKE.</p> <p>Ponadto, regulacje zawarte w art. 308 PKE zdecydowanie wykraczają ponad regulacje EKŁE, co stanowi naruszenie zupełnego charakteru harmonizacji (art. 101 ust. 1 w zw. z art. 115 ust. 2 EKŁE).</p> <p>Podkreślenia wymaga, że tak rygorystyczne regulacje dotyczące UDOR doprowadzą do znaczącego ograniczenia rynku takich usług, a tym samym naruszają istniejącą równowagę konkurencyjną.</p> <p>Wprowadzenie tak rygorystycznych zmian jest niezrozumiałe m.in. ze względu na fakt, że zasady związane z oferowaniem tego typu usług są już szczegółowo uregulowane w ustawie o prawach konsumenta (dalej: „UPK”), która nakłada na przedsiębiorców szereg obowiązków (m.in. obowiązki informacyjne, konieczność potwierdzania woli zakupu towaru lub usługi), a konsumentom przyznaje liczne uprawnienia (włącznie z prawem do odstąpienia od umowy zawartej na odległość). Podkreślenia wymaga, że UPK stanowiła implementację dyrektywy 2011/83, która również przewiduje harmonizację zupełną, co oznacza, że państwo członkowskie nie może ustanawiać dalej idących wymogów niż wynikające z dyrektywy.</p> <p>Ponadto, proponowane brzmienie definicji UDOR rodzi wątpliwości, czy obejmować ma ona również transakcje płatnicze realizowane przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych w oparciu o przepisy ustawy o usługach płatniczych (dalej: „UUP”), podczas gdy, zdaniem Izby, transakcje płatnicze powinny być wprost wyłączone z przedmiotowej regulacji.</p> <p>Wymaga podkreślenia, że UUP stanowi wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 25 listopada 2015 r. nr 2015/2366 w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (dalej:</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>„PSD2”), która również wyraża zasadę pełnej harmonizacji wskazując, że państwa członkowskie nie mogą ustanawiać przepisów innych niż te ustanowione w dyrektywie. Powyższe dotyczy także opisanych wyżej transakcji płatniczych.</p> <p>Zwracamy uwagę, że usługi <i>direct carrier billing</i> (dalej: „DCB”), objęte definicją UDOR, stanowią rozwijającą się na całym świecie alternatywę dla innych rodzajów płatności elektronicznych takich jak karty płatnicze, BLIK, Paypal itp. Szczególną zaletą DCB jest wsparcie użytkowników nieubankowionych, nieposługujących się kartami płatniczymi lub takich, którzy z różnych przyczyn nie korzystają z ww. form płatności. Według badań przeprowadzanych cyklicznie przez podmioty zrzeszone w Izbie, ponad 90% użytkowników pozytywnie ocenia usługę DCB, a szczególnie wygodę, łatwość i szybkość dostępu do tej metody płatności (68% ankietowanych).</p> <p>Bazując na informacjach pozyskanych od operatorów komórkowych działających na terenie UE, Izba uważa, że regulacja w takim kształcie nie tylko uniemożliwi dalszy rozwój, ale znacząco ograniczy albo spowoduje całkowite zamknięcie już istniejącego rynku usług DCB, szacowanego na 1 miliard PLN. Z uzyskanych informacji wynika, w żadnym innym kraju UE regulacje dotyczące DCB nie są tak rygorystyczne jak w projektowanej ustawie, w szczególności w żadnym innym kraju nie wprowadzono przymusowego modelu <i>opt-in</i> dla usług DCB.</p> <p>Jednocześnie Izba podziela założenie Projektodawcy jakim jest dbałość o bezpieczeństwo świadczonych usług DCB. Zwracamy jednak uwagę, że uregulowanie usług DCB w sposób zgodny z EKŁE (wprowadzenie modelu <i>opt-out</i>) oraz stosowanie obowiązujących przepisów dotyczących DCB (m.in. UPK, UUP, PSD2) zapewnia należyty poziom bezpieczeństwa użytkownikom korzystającym z DCB, jednocześnie pozwalając nadal rozwijać usługi uczciwym przedsiębiorcom.</p> <p>Zwracamy również uwagę, że projektowany domyślny limit wynoszący 35 zł jest zbyt niski i niedostosowany do realiów rynkowych, a tym spowoduje utratę dostępu do wielu usług.</p> <p>W ocenie Izby, w zakresie przepisów dotyczących UDOR istnieje konieczność wprowadzenia co najmniej 6-miesięcznego <i>vactio legis</i> w celu umożliwienia przedsiębiorcom telekomunikacyjnym implementację zmian w systemach informatycznych niezbędnych w celu dostosowania się przepisów określonych w art. 308 PKE.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Zdaniem Izby, nie ma uzasadnienia obowiązek uzyskania zgody na dalsze świadczenie UDOR od dotychczasowych abonentów. W przypadku usług już świadczonych, abonenci otrzymują na fakturze informacje o ich zobowiązaniach, a zatem nie jest konieczne, aby ponownie wyrażali zgodę na usługę, z której już korzystają i co do której kosztów mają wystarczającą wiedzę.</p> <p>Przewidziane w przepisach przejściowych, przedłużenie okresu na uzyskanie zgody od dotychczasowych abonentów w przepisach przejściowych nie zmienia faktu, że wielu abonentów jej nie potwierdzi, a tym samym utraci możliwość dalszego korzystania z usług podmiotów trzecich, które zostały świadomie zamówione. Taka sytuacja jest nieuchronna, co wynika z doświadczenia każdego przedsiębiorcy zajmującego się kontaktem z bazą kliencką za pomocą środków komunikacji elektronicznej.</p>	
13.	Usługa powszechna - Art. 314 i nast.	KIGEiT	<p>Izba pozytywnie ocenia, obowiązujące od blisko 10 lat na polskim rynku rozwiązanie, zgodnie z którym w pierwszej kolejności usługa powszechna powinna być zapewniona dobrowolnie przez jednego lub większą ilość przedsiębiorców działających na rynku usług detalicznych w formie samoregulacji rynku w warunkach skutecznej konkurencji, jako pakiet usług oferowanych powszechnie, w tym w formie pakietów powszechnie dostępnych cenowo. Przy przyjęciu takiego modelu świadczenia usługi powszechnej, władcza interwencja regulatora jest uzasadniona wyłącznie wówczas, gdy oferowane i dostępne na rynku usługi wchodzące w skład usługi powszechnej nie są dostępne zgodnie z przesłankami ustawy.</p> <p>Ponadto Izba pozytywnie opiniuje przesądzenie w art. 314 PKE, że usługi wchodzące w skład usługi powszechnej mogą być świadczone z zachowaniem zasady neutralności technologicznej, także w ruchomej publicznej sieci telekomunikacyjnej.</p>	
14.	Dział VII Rozdział 4	KIGEiT	<p>Nie można do całości przepisów dotyczących tajemnicy komunikacji elektronicznej stosować przepisów dotyczących ochrony danych osobowych, bowiem zakres danych objętych tajemnicą komunikacji elektronicznej jest szerszy niż dane osobowe podlegające ochronie – por. art. 348 ust. 1 pkt 2.</p> <p>W związku z tym konieczna jest ponowna weryfikacja tych przepisów pod kątem przejrzystego rozdzielenia przepisów dot. tajemnicy komunikacji elektronicznej i uzupełniających regulacji dla powszechnie obowiązujących przepisów dot. ochrony danych osobowych.</p> <p>Propozycja zmian art. 351 ust. 2:</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			2. Przetwarzanie danych osobowych użytkownika końcowego nie objętych tajemnicą komunikacji elektronicznej odbywa się na podstawie przepisów o ochronie danych osobowych, stosowanych odpowiednio.”	
15.	Dział III Dostęp	KIGEiT	<p>Pomimo deklaracji ujednoczenia przepisów dotyczących dostępu i ograniczenia rozproszenia tych przepisów w różnych ustawach, proponowane zmiany nie wypełniają w najmniejszym stopniu tego zamysłu. Ustawodawca wciąż proponuje dwa akty prawne regulujące zasady dostępu tj. PKE oraz ustawa o wspieraniu rozwoju. Co więcej, w dużej części proponowane przepisy są niejednoznaczne, trudne do zinterpretowania, a tym samym do zastosowania w praktyce pod kątem oceny przedmiotu dostępu, czy podmiotu zobowiązanego.</p> <p>Izba podtrzymuje swoje oczekiwanie, że przepisy dostępowe będą spójne, proste, nierodzące wątpliwości interpretacyjnych, uregulowane w jednym akcie prawnym, z prostą procedurą uzyskania i udzielenia dostępu, z przesądzeniem, że o dostęp też mają prawo wnioskować operatorzy mobilni co do usług świadczonych drogą radiową.</p>	
16.	Art. 148 i nast.	KIGEiT	Niezrozumiałym i nieprawidłowym, mając na względzie istotę dostępu, jest zmiana dotychczas obowiązującej nomenklatury i stwierdzenie, że dostęp jest świadczony, podczas, gdy dostęp jest zapewniany.	
17.	Dział III Rozdział 2	KIGEiT	Poza art. 157 PKE, pozostałe przepisy tego Rozdziału nie dotyczą dostępu symetrycznego.	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
18.	Dział VII Rozdział 4	KIGEiT	<p>Użytkownik, użytkownik końcowy oraz abonent.</p> <p>W rozdziale dotyczącym tajemnicy komunikacji elektronicznej odniesienia do podmiotu, którego komunikacja jest chroniona przepisami, stosowane są różnie – raz jest mowa o „użytkowniku”, raz o „użytkowniku końcowym”. Dyrektywa 2002/58 w kontekście zgód, przetwarzania danych transmisyjnych i o lokalizacji posługuje się stale określeniem „subscriber or user”, czyli „abonent lub użytkownik”. Wyjątkiem jest zgoda na umieszczenie danych w spisie abonentów – jej, zgodnie z dyrektywą i projektem PKE, powinien udzielać abonent.</p> <p>W związku z zastosowaną terminologią i zdefiniowaniem w projekcie użytkownika końcowego, abonenta oraz użytkownika - wydaje się, że mogą pojawić się wątpliwości praktycznego zastosowania przepisów. W wielu sytuacjach dostawca usług wie tylko, kto jest jego abonentem, i nie umie odróżniać użytkownika/użytkownika końcowego jako osobnego podmiotu (może nie mieć z nim nawet kontaktu). Ponadto, w usługach B2B abonent (firma) może być zainteresowany, aby przetwarzane były dane dotyczące jego 1000 kart SIM – na własne potrzeby (w granicach określonych przez RODO). W takich przypadkach nie sposób jednak zbierać zgody od każdej karty SIM z osobna.</p> <p>Dyrektywy e-Privacy nie zna i nie posługuje się pojęciem „użytkownika końcowego”, definiując „zgody” odnosi ją do zgody abonenta lub użytkownika. Wydaje się, że potrzebne może być zrewidowanie i usystematyzowanie tej kwestii, bo potencjalnie aktualne brzmienie przepisów może na poziomie wdrożenia wprowadzić chaos i ograniczenia co do kręgu podmiotów uprawnionych do uzyskania informacji i udzielenia zgody.</p>	
Przepisy				
19.	Art. 2 pkt 8	KIGEiT	<p>Definicja dostępu posługuje się nieokreślonym i nieprecyzyjnym, w znaczeniu legalnym, pojęciem zasobu jako przedmiotu dostępu. W języku polskim „zasób” to coś co jest nagromadzone, pewna ilość czegoś nagromadzona w celu wykorzystania w przyszłości, ewentualnie wiedza i doświadczenie. W konsekwencji, z powyższego brzmienia definicji wynika realne ryzyko, że podmiot zobowiązany do zapewnienia dostępu będzie miał nieograniczony przedmiotowo i funkcjonalnie obowiązek dzielenia się swoimi zasobami sprzętowymi, osobowymi czy know-how itp.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Ponadto definicja dostępu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. jest w sposób nieuprawniony szersza niż definicja dostępu z art. 2 pkt 27 EKŁE, w którym dostęp rozumiany jest jako udostępnianie urządzeń lub usług; 2. pomija infrastrukturę techniczną, co nie ma uzasadnienia w całości regulacji dotyczących przedmiotu dostępu, jak również w definicji dostępu z art. 2 pkt 27 EKŁE. <p>Propozycja zmian:</p> <p>dostęp – udostępnianie <u>urządzeń lub usług</u> przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu na potrzeby świadczenia usług telekomunikacyjnych, w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) sieci telekomunikacyjnych wraz z powiązаныmi zasobami, w szczególności lokalnej pętli abonenckiej oraz obiektów i usług niezbędnych do obsługi lokalnej pętli abonenckiej, b) odpowiednich systemów oprogramowania, w tym do systemów wsparcia operacyjnego, c) systemów informacyjnych lub baz danych na potrzeby przygotowywania zamówień, dostaw, zamawiania, konserwacji i reklamacji oraz fakturowania, d) usług sieci wirtualnych, e) nieruchomości, w tym budynku; 	
20.	art. 2 pkt 14	KIGEiT	<p>Definicja infrastruktury telekomunikacyjnej, z niezrozumiałych względów nie wyłącza z jej przedmiotu, telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, co w każdym przypadku posługiwania się czy w ustawie, czy w umowie tym pojęciem będzie dotyczyło także tych urządzeń.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>infrastruktura telekomunikacyjna – fizyczne elementy sieci telekomunikacyjnej, w szczególności urządzenia telekomunikacyjne <u>oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych</u>, linie kablowe oraz powiązane zasoby, oprócz powiązanych usług, budynków i wejść do budynków, wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji;</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
21.	Art. 2 pkt 69	KIGEiT	<p>Z uwagi na wprowadzoną w pkt 42 lit. a) definicję dostawcy usług telekomunikacyjnych, i jednocześnie brak w PKE pojęcia dostawcy usług, definicja świadczenia usług telekomunikacyjnych powinna być zgodna pojęciowo z definicją z pkt 42 lit a) PKE.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>świadczenie usług telekomunikacyjnych – wykonywanie usług za pomocą własnej sieci, z wykorzystaniem sieci innego operatora lub sprzedaż we własnym imieniu i na własny rachunek usługi telekomunikacyjnej wykonywanej przez innego dostawcę usług <u>telekomunikacyjnych</u>;</p>	
22.	Art. 2 pkt 75	KIGEiT	<p>Zdaniem Izby, projektowana definicja UDOR wymaga doprecyzowania, gdyż przy obecnym brzmieniu nie jest możliwe jednoznaczne stwierdzenie jakie konkretnie usługi są objęte zakresem tej definicji.</p> <p>Wątpliwości interpretacyjne związane z definicją UDOR budzi przede wszystkim odwołanie się w treści definicji do limitów określonych w art. 6 pkt 12 UUP. Odwołanie się do tych tego przepisu UUP w kontekście usług pośrednictwa w sprzedaży jest niewłaściwe, a ponadto rodzi wątpliwości, czy definicja ma obejmować również transakcje płatnicze realizowane przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych w oparciu o UUP (podczas gdy, zdaniem Izby, transakcje płatnicze powinny być wprost wyłączone z przedmiotowej regulacji).</p> <p>Wymaga ponownego podkreślenia, że UUP stanowi wdrożenie dyrektywy PSD2, która w art. 107 ust. 1 wyraża zasadę pełnej harmonizacji wskazując, że poza wymienionymi tam wyjątkami państwa członkowskie nie utrzymują ani nie ustanawiają przepisów innych niż te ustanowione w dyrektywie. Powyższe dotyczy także opisanych transakcji płatniczych wykonywanych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Mając powyższe na uwadze należy przyjąć, że tego typu transakcje nie powinny zostać objęte dalszą regulacją krajową w PKE.</p> <p>Zwracamy uwagę, że transakcje płatnicze dokonywane przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych w oparciu o przepis art. 6 pkt 12 UUP już podlegają określonym w ww. przepisie limitom kwotowym oraz obowiązkom sprawozdawczym określonym w art. 6d UUP, a rynek usług płatniczych jest nadzorowany przez odrębny organ – Komisję Nadzoru Finansowego, który bada również zgodność działalności operatorów z ww. limitami.</p> <p>Mając powyższe na uwadze należy uznać, że transakcje płatnicze powinny zostać wyłączone z definicji UDOR. Objęcie tego typu usług definicją UDOR stanowiłoby nałożenie podwójnej i rozbieżnej regulacji na</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>usługi płatnicze świadczone przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych, a w konsekwencji doprowadziłoby do eliminacji jednego z systemów płatności na rynku płatności z uwagi na restrykcyjne przepisy, które w praktyce uniemożliwią przedsiębiorcom telekomunikacyjnym zaoferowanie swoim klientom konkurencyjnego rozwiązania w stosunku do innych systemów płatności takich jak BLIK.</p> <p>Izba chciałaby z całą mocą podkreślić, że w przypadku jeżeli, wbrew przytoczonym wyżej argumentom, Projektodawca postanowi jednak objąć regulacją PKE również transakcje płatnicze, to z regulacji PKE powinny całkowicie zostać wyłączone przynajmniej wszystkie te usługi płatnicze, które nie są świadczone na podstawie tzw. wyjątku dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych określonego w art. 6 pkt. 12 UPP.</p> <p>Usługi płatnicze, które nie są świadczone w oparciu o przepis art. 6 pkt. 12 UUP, w ogóle nie powinny być regulowane w PKE, gdyż nie mają nic wspólnego z działalnością prowadzoną w zakresie telekomunikacji ani z usługami komunikacji elektronicznej. Jedynym „punktem styku” jest to, że podmiotami świadczącymi takie usługi są podmioty będące jednocześnie przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi. Podmioty te, w zakresie świadczenia takich usług płatniczych, występują jednak nie w roli przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, ale np. w roli instytucji płatniczej, agenta ubezpieczeniowego lub pośrednika kredytowego i pobierają opłaty na rzecz podmiotów trzecich (np. składki ubezpieczeniowe, raty kredytu konsumenckiego itp.) działając albo na podstawie przepisów UUP albo w ramach pozostałych wyjątków określonych w art. 6 UPP (np. w ramach tzw. „wyjątku agencyjnego” określonego w art. 6 pkt 2 UUP). Działalność tego typu (nawet jeśli są świadczone przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych) w ogóle nie powinna być regulowana w PKE.</p> <p>Podkreślamy jednak, że, zdaniem Izby, najbardziej prawidłowym i pożądanym rozwiązaniem, jest wyłączenie z regulacji wszystkich transakcji płatniczych, również tych świadczonych na podstawie wyjątku określonego w art. 6 pkt 12 UUP.</p> <p>Na marginesie, zwracamy również uwagę na wątpliwości interpretacyjne związane ze wskazaniem w treści definicji, że podstawowym elementem świadczenia UDOR jest „pośredniczenie w sprzedaży towarów lub świadczeniu usług niedostarczanych abonentom bezpośrednio przez dostawcę usług komunikacji elektronicznej”. Tymczasem, z samej nazwy usługi, jak również z uzasadnienia do art. 308 wynika, że istotą UDOR miało być „obciążanie”/„naliczanie” przez dostawcę na fakturze za usługi komunikacji elektronicznej opłat za usługi lub towary podmiotów trzecich, a nie „pośredniczenie w sprzedaży towarów lub świadczeniu</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>usług”. W związku z powyższym powstaje wątpliwość czy zdefiniowanie UDOR jako usługi pośrednictwa w sprzedaży było rzeczywistą intencją projektodawcy.</p> <p>Ponadto, w definicji zastosowano koniunkcję w sformułowaniu: „wartość jest uwzględniana na fakturze za wykonane usługi komunikacji elektronicznej i nie przekracza kwot wskazanych w art. 6 pkt 12 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2020 r. poz. 794)”. Oznacza to, iż nie spełnienie jednego z tych warunków tzn. nie uwzględnienie na fakturze lub przekroczenie limitu 50/300 EUR spowoduje, iż usługi nie będzie można zakwalifikować jako UDOR.</p> <p>W związku z powyższym Izba proponuje nowe brzmienie definicji UDOR, które wyeliminuje wszystkie wskazane wyżej wątpliwości.</p> <p>PROPOZYCJA BRZMIENIA PRZEPISU:</p> <p><i>Usługa dodatkowego obciążania rachunku – usługa polegająca na naliczaniu przez dostawcę publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej na fakturze obejmującej wykonane usługi komunikacji elektronicznej opłat z tytułu nabycia przez abonenta towarów lub usług od podmiotu trzeciego, z wyłączeniem transakcji płatniczych dokonywanych w oparciu o przepisy ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2020 r. poz. 794);</i></p>	
23.	Art. 2 pkt 78	KIGEiT	<p>W projekcie PKE przyjęto w Art. 2 pkt. 78 następującą definicję:</p> <p>„78) usługa o wartości wzbogaconej - każdą usługę komunikacji elektronicznej wymagającą przetworzenia danych o lokalizacji;”</p> <p>Należy podkreślić, iż w sytuacji zdecydowania się przez Projektodawcę na kategoryzowanie usług w odniesieniu do przetwarzania danych, usługa o wartości wzbogaconej powinna oznaczać „każdą usługę wymagającą przetworzenia danych transmisyjnych lub danych o lokalizacji”. Dyrektywa e-Privacy (art. 2 lit. g dyrektywy 2002/58) nie wskazuje, że jest to usługa telekomunikacyjna. Ponadto, może ona wymagać dodatkowego przetworzenia danych transmisyjnych, nie tylko danych o lokalizacji.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Usługa o wartości wzbogaconej – każda usługa wymagająca przetworzenia danych transmisyjnych lub danych o lokalizacji</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
24.	Art. 11 ust. 4	KIGEiT	W ocenie Izby trudno zgodzić się z regułą, zgodnie z którą treść rejestru powoduje, że treść zaświadczenia nie ma żadnego znaczenia. Klóci się to z funkcją zaświadczenia.	
25.	Art. 20 ust. 5	KIGEiT	W ocenie Izby rozwiązanie delegujące na Prezesa UKE uprawnienie do określenia de facto katalogu żądanych informacji (ust. 1 nie określa ich w żaden sposób) oznacza powstanie po stronie Organu uprawnienia niezgodnego z Konstytucją. Tego rodzaju obowiązki mogą być nakładane na podstawie ustawy a konkretyzowane w drodze przepisów wykonawczych na podstawie stosownego umocowania.	
26.	Art. 19	KIGEiT	<p>Przepis zasadniczo powiela regulację objętą obecnym art. 6 PT, z wyłączeniem możliwości żądania informacji „od innych podmiotów działających na rynku komunikacji elektronicznej lub innych rynkach ściśle powiązanych z tym rynkiem”. W związku z analogicznym brzmieniem Izba ma zasadnicze obawy, że podobnie jak obecnie, przepis ten będzie nadużywany przez Prezesa UKE.</p> <p>Z informacji przekazywanych przez członków Izby wynika, że Prezes UKE bardzo często korzysta z możliwości kierowania wezwań na ww. podstawie. Warto przy tym podkreślić, że zarówno w obecnym porządku prawnym jak i projektowanym, nieudzielenie odpowiedzi lub przekazanie odpowiedzi błędnych stanowi podstawę do nałożenia kary pieniężnej w wysokości do 3% przychodu. Co więcej, wezwania te niejednokrotnie i w dużym zakresie powielają informacje posiadane już przez Prezesa UKE, gdyż zostały one przekazane w ramach sprawozdawczości rocznej z działalności telekomunikacyjnej lub np. do systemu SIIS. W takim przypadku wezwanie ma na celu jedynie wyręczenie Prezesa UKE w przedstawieniu tych samych danych w innym niż sprawozdane ujęciu.</p> <p>Szeroko ujęta podstawa materialna żądań (obejmująca informacje niezbędne do wykonywania przez Prezesa UKE jego uprawnień i obowiązków) powoduje, że Prezes UKE korzystając z tej możliwości omija w szczególności przepisy dotyczące kontroli i stosuje ten mechanizm w celu weryfikacji zgodności działania przedsiębiorcy z przepisami prawa, co w ocenie Izby stanowi oczywiste nadużycie prawa.</p> <p>Izba zwraca uwagę, że zgodnie z art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (dalej „Konstytucja Przedsiębiorców”) „Kontrola działalności gospodarczej przedsiębiorców jest przeprowadzana na zasadach określonych w niniejszej ustawie, chyba że zasady i tryb kontroli wynikają z ratyfikowanych umów międzynarodowych albo bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej”.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>W świetle powyższego należy zwrócić uwagę na wynikającą z naczelnej zasady demokratycznego państwa prawnego zasadę działania organów władzy publicznej w granicach i na podstawie obowiązującego prawa, wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP. Przepis ten zawiera normę zakazującą domniemywania kompetencji takiego organu i tym samym nakazuje, by wszelkie działania organu władzy publicznej były oparte na wyraźnie określonej normie kompetencyjnej. Określoną prawnie formę działania (tj. wezwanie, o którym mowa w art. 19 Projektu) Prezes UKE może zastosować jedynie wtedy, gdy wprost zezwala na to przepis prawa.</p> <p>Reasumując, Izba postuluje wprowadzenie w powyższym zakresie następujących ograniczeń:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) każde wezwanie powinno być traktowane tak, jak dwa dni postępowania kontrolnego i wliczać się do limitu dni kontroli b) wezwanie nie może być realizowane w celu dokonania oceny zgodności działalności z przepisami prawa c) ustalenia poczynione dzięki wezwaniom nie mogą być podstawą do nałożenia kary d) w okresie biegu terminu na udzielenie odpowiedzi na wezwanie nie można kierować kolejnego. 	
27.	Art. 23	KIGEiT	<p>Izba postuluje rezygnację z pobierania opłaty telekomunikacyjnej albo przynajmniej jej ograniczenie.</p> <p>Zdaniem Izby nie ma podstaw do pobierania dodatkowej, sektorowej daniny publicznej. Należy zwrócić uwagę, że działalność telekomunikacyjna jest już wyjątkowo obciążana wszelkiego rodzaju daninami (poza oczywistymi, jak podatki, również opłatami za zajęcie pasa drogowego, opłatami za korzystanie z częstotliwości, numeracji itd.). Tak jak właściciele lokali gastronomicznych czy sklepów nie płacą dodatkowych składek na utrzymanie służb nadzoru sanitarnego czy nadawcy radiowi i telewizyjni na utrzymanie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, tak nie ma podstaw do tego, by przedsiębiorstwa telekomunikacyjne płaciły za rozrost administracji i realizowanie przez nią zadań ustawowych, które często sprowadzają się do generowania dodatkowych kosztów czy ograniczania przychodów. Dodatkowa danina jest tym bardziej nieuzasadniona, że koszty działalności Prezesa UKE pokrywane są w całości z budżetu państwa.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Ostatni okres pokazuje jednocześnie, że telekomunikacja jest dziedziną absolutnie kluczową dla funkcjonowania państwa oraz wielu innych sektorów gospodarki, które bez infrastruktury budowanej przez przedsiębiorców sektora telekomunikacyjnego nie miałyby szansy funkcjonowania.</p> <p>Zwracamy uwagę również na zupełnie niedopuszczalne mechanizmy wyrównywania przez rynek kosztów działalności administracji, których nie dało się pokryć z danej składki (art. 23 ust. 9 Projektu). Taki mechanizm sankcjonowałby także generowanie nieuzasadnionych kosztów.</p> <p>Podkreślamy, że powiązanie opłaty z przychodem, przy uwzględnieniu specyfiki rynku telekomunikacyjnego, tj. niskiej marżowości, może oznaczać konieczność dokonywania zwolnień i rezygnacji z inwestycji, aby móc uiścić opłatę telekomunikacyjną.</p>	
28.	Art. 24	KIGEiT	<p>W ust. 1 powinno zostać dodane zastrzeżenie odwołujące się do ust. 18 („Podmiot, który uzyskał prawo do dysponowania częstotliwością w rezerwacji częstotliwości, uiszcza roczną opłatę za prawo do dysponowania częstotliwością, z zastrzeżeniem ust. 19”).</p> <p>Ponadto powinien zostać dodany ust. 19 o następującym brzmieniu:</p> <p>„19. Podmiot, który uzyskał prawo do dysponowania częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy drogą rozszewcą naziemną lub rozszewcą satelitarną uiszcza opłatę roczną za prawo do dysponowania częstotliwością od dnia zawarcia umowy o dostęp do multipleksu lub uzyskania uprawnienia do umieszczenia programu w tym multipleksie. Opłata jest wnoszona proporcjonalnie do wykorzystania strumieni utworzonych danych wchodzących w skład programów telewizyjnych lub radiofonicznych przewidzianych dla multipleksu w rezerwacji częstotliwości.”</p> <p>Należy zwrócić uwagę, że samodzielnie rezerwacja częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy drogą rozszewcą naziemną lub rozszewcą satelitarną, tj. do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w multipleksie, nie uprawnia podmiotu, który uzyskał rezerwację częstotliwości, do wykorzystania tej częstotliwości.</p> <p>Konieczne jest jeszcze uzyskanie przez nadawców koncesji na rozpowszechnianie programów w tym multipleksie, o czym przesądza art. 33 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Wyjątek stanowią programy publicznej radiofonii i telewizji. Oznacza to, że jeżeli operatorem multipleksu będzie jednocześnie nadawcą (taka sytuacja obecnie dotyczy multipleksu 1, 2 i 3), możliwość wykorzystania częstotliwości objętej</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>rezerwacją, tj. umieszczenia w multipleksie programu, będzie uzależniona od uzyskania koncesji przez ten podmiot, chyba że tym nadawcą będzie podmiot nadający programy publicznej radiofonii lub telewizji. Organem właściwym do przyznania koncesji jest Przewodniczący Krajowej Radiofonii i Telewizji (art. 33 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji). Koncesja jest przyznawana w drodze decyzji administracyjnej (art. 33 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji). Proces przyznawania koncesji może być długotrwały, w szczególności, jeżeli wymagane będzie uprzednie przeprowadzenie przetargu (art. 36a-c ustawy o radiofonii i telewizji). Natomiast, jeżeli operatorem multipleksu będzie inny podmiot (nie będzie nim nadawca uprawniony do umieszczenia swoich programów w multipleksie), faktyczne wykorzystanie częstotliwości przez operatora multipleksu będzie możliwe dopiero po zawarciu umowy o dostępie do multipleksu z nadawcą, który uzyska koncesję (wyjątek dotyczy programów publicznej radiofonii i telewizji). Ponadto przepisy dotyczące wnoszenia opłat za prawo do częstotliwości powinny uwzględniać fakt, że w multipleksie przewidziane jest miejsce na kilka programów, co oznacza, że całość multipleksu będzie mogła zostać wykorzystana dopiero, jeżeli wszyscy nadawcy uzyskają uprawnienia do umieszczenia swoich programów w multipleksie. W konsekwencji, obowiązek wnoszenia opłat za prawo do dysponowania częstotliwością dotyczącą multipleksu powinien być proporcjonalny do umieszczonych w nim programów, co jak już wyjaśniono, jest zależne od decyzji innego organu administracji publicznej – Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Oznacza to, że ustawodawca nie powinien nakładać obowiązku wnoszenia opłat za prawo do dysponowania częstotliwością w sytuacji, gdy faktyczne uprawnienie do wykorzystania tej częstotliwości jest uzależnione od działania innego organu administracji publicznej.</p> <p>Zwracamy również uwagę na konieczność modyfikacji projektowanego art. 24 ust. 2 ustawy. Proponujemy oprócz możliwości obniżenia opłaty w oparciu o umowę inwestycyjną (o której mowa w art. 150 ust. 1 projektu ustawy) wprowadzić możliwość odroczenia lub rozłożenia na raty przez Prezesa UKE płatności rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością w służbie ruchomej lub uzależnienia jej opłacania od momentu uruchomienia usług, przewidzianych do wdrożenia w ramach pozyskanej częstotliwości.</p> <p>Jest to kluczowe dla budowy na terytorium Polski sieci 5G. Budowa sieci 5G w paśmie pokryciowym (700 MHz) wymaga dokonania inwestycji kapitałowych znacznie przewyższających analogiczne dokonane w przypadku sieci 3G czy 4G.</p> <p>Samo wdrożenie pierwszych powszechnie dostępnych usług 5G w paśmie pokryciowym (700 MHz) przewidziane jest szacunkowo w ciągu 2-3 lat od momentu pozyskania częstotliwości i rozpoczęcia budowy</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>sieci. Przez ten czas inwestor zmuszony jest do ponoszenia opłat za częstotliwość, jak również znacznych nakładów inwestycyjnych, bez możliwości pozyskiwania przychodów. W celu odciążenia inwestora na tym etapie proponuje się zmniejszenie lub odroczenie płatności za częstotliwość w okresie budowy sieci. Byłoby to istotne wsparcie budowy 5G ze strony regulatora. Warto przy tym zaznaczyć, że takie wsparcie nie oznaczałoby uszczuplenia dochodów budżetowych – opłata zostałaby wyrównana w momencie uruchomienia sieci 5G.</p> <p>Ponadto Izba wskazuje, że w najbliższym czasie w zakresie technicznego sposobu nadawania tego rodzaju programów nastąpią istotne zmiany. Stacje radiowe analogowe zostaną zastąpione przez stacje radiowe cyfrowe. Z taką zmianą wiąże się zmiana technologii, a w konsekwencji konieczność znacznych inwestycji w sieć nadawczą. Zmiana technologii z analogowej na cyfrową ma istotne znaczenie dla odbiorców (użytkowników). Dzięki tej zmianie nastąpi bardzo istotna poprawa jakości odbieranych programów radiowych. Państwo powinno dążyć do ułatwienia i przyspieszenia tych zmian. Oznacza to, że powyższa okoliczność powinna zostać uwzględniona przez ustawodawcę i proponowane opłaty za prawo do dysponowania częstotliwościami powinny zostać obniżone o 75%.</p>	
29.	Art. 25	KIGEiT	<p>Izba postuluje obniżenie opłat za numerację abonencką. Pomimo istotnego spadku marży na usługach detalicznych opłaty te pozostały bez zmian (choć obecnie znajdują się na poziomie poniżej ustawowego maksimum). W projekcie mamy m. in. prawie 10-krotny wzrost maksymalnej opłaty za numerację NDIN, brak rozróżnienia opłat za RN geograficzny i niegeograficzny (obecnie 100 zł i 1000 zł oraz NSPC i ISPC (obecnie 1200 zł i 12000 zł), maksymalna opłata za numery AUS 1600 zł (obecnie 550 zł). Wpływy za numerację rosną ze względu na coraz większy zakres przydzielonej operatorom numeracji. Jednocześnie spadające ceny detaliczne oznaczają, że opłata za wykorzystanie numeru „waży” coraz więcej wśród kosztów świadczenia usługi. Stanowiłoby to instrument pobudzenia rynku, w szczególności w zakresie podmiotów świadczących stacjonarne usługi głosowe.</p>	
30.	Art. 26	KIGEiT	<p>Izba podtrzymuje stanowisko, zgodnie z którym redystrybucja środków pieniężnych pochodzących od operatorów telekomunikacyjnych za pomocą dedykowanego funduszu powinna być mechanizmem pobudzania inwestycji i popytu na sieci szerokopasmowe rozważanym w ostatniej kolejności i to wyłącznie wtedy, gdy inne rozwiązania zawiodą.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Mechanizm ten obciążony jest wieloma wadami takimi jak wysokie ryzyko nieuzasadnionego subsydiowania pewnej grupy przedsiębiorców przez głównych płatników na rzecz takiego funduszu, zniekształcania bodźców inwestycyjnych i popytowych, a w konsekwencji zniekształcania konkurencji.</p> <p>Izba uważa, jak wskazano wyżej, że należy koncentrować się na obniżaniu opłat, z których środki mają zasilać Fundusz Szerokopasmowy. Skoro bowiem państwo ma inwestować tam, gdzie zawodzą siły rynkowe, to niezasadne jest pozbawianie graczy rynkowych środków, które mogłyby zostać wykorzystane na inwestycje.</p>	
31.	Art. 30 pkt 6	KIGEiT	<p>Przepis zawiera nieprawidłowe odesłanie do decyzji wydawanej na podstawie art. 162 ust. 1, podczas, gdy przepis ten reguluje procedurę prowadzenia postępowań dostępowych przed Prezesem UKE, a nie szczególnie rodzaj decyzji dostępowych, które powinny być poddane procedurze konsultacji.</p> <p>Propozycja zmian: Przepis do usunięcia</p>	
32.	Art. 35	KIGEiT	<p>W ocenie Izby nie ma podstaw do wyłączenia z obowiązku konsolidacji decyzji, o których mowa w art. 159 projektu. Powinny one podlegać ogólnej ocenie pod kątem przesłanki wpływu na stosunki handlowe.</p>	
33.	Art. 39 ust. 4	KIGEiT	<p>Określone w art. 39 ust. 4 wytyczne do wydania aktu wykonawczego dot. środków technicznych i organizacyjnych, wydają się zbyt ogólne i nieprecyzyjne. W szczególności usunięcia, modyfikacji lub doprecyzowania wymaga zwrot „biorąc pod uwagę rekomendacje międzynarodowe o charakterze specjalistycznym”. Takie sformułowanie jest odwołaniem niemal blankietowym, a poprzez swoją nieokreśloność może skutkować koniecznością uwzględniania wszelkich rekomendacji kierowanych do grona międzynarodowego oraz posiadających jakikolwiek walor specjalistyczny (a nie np. potwierdzony naukowo), nawet tych nieprawidłowych lub wręcz szkodliwych dla interesów Polski i działających w niej przedsiębiorców.</p>	
34.	Art. 40	KIGEiT	<p>W ocenie Izby ewentualna ocena wykonania obowiązku powinna być dokonywana poprzez kontrolę zgodnie z przepisami ogólnymi. Izba wnosi o usunięcie przepisu.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
35.	Art. 43 ust. 3	KIGEiT	W ocenie Izby obowiązek dotyczący publikacji informacji powinien dotyczyć wyłącznie strony internetowej. Obecne sformułowanie pozostawia wątpliwości co do tego, w jaki sposób ma być realizowany obowiązek informacyjny.	
36.	Art. 47	KIGEiT	<p>Przepis nie stanowi implementacji EKŁE. Kluczowe uwagi w jego zakresie:</p> <p>Podobnie jak w poprzednich przypadkach, sygnalizujemy, że kluczowe okażą się rozporządzenia wydane na podstawie ustawowych upoważnień. Obecnie trudno przesądzić na ile obowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych ulegną zmianie. Dlatego wnosimy o przekazanie informacji w sprawie planowanych postanowień rozporządzeń kluczowych dla wykonywania obowiązku informacyjnego. Wówczas możliwe będzie szersze odniesienie do nowego kształtu przepisów.</p> <p>Zakres koniecznych modyfikacji planów będzie również wynikał, ze zmiany definicji „sytuacji szczególnych zagrożeń”. W kontekście sporządzania planów sygnalizujemy, że rzetelne i prawidłowe odniesienie się do tychże sytuacji, zdefiniowanych tak jak zaproponowano w PKE będzie faktycznie niemożliwe, a co najmniej wysoce ocenne.</p>	
37.	Art. 48	KIGEiT	<p>W art. 48 ust. 1 pkt 2 zbyt daleko idący wydaje się obowiązek odtwarzania sieci lub usług z pierwszeństwem dla określonych podmiotów, z których znaczna część to podmioty komercyjne, dla których np. usługa kluczowa lub infrastruktura krytyczna to jedynie część szerszej działalności rynkowej. Wydaje się, że to odpowiedzialnością takich podmiotów powinno być zapewnienie sobie odpowiednich i niezawodnych usług telekomunikacyjnych, co w warunkach rynkowych odbywa się poprzez zawarcie odpowiednich umów określających minimalne wymagane poziomy jakości i niezawodności (parametry SLA). Z tego względu adresowanie tych wymagań do przedsiębiorców telekomunikacyjnych wydaje się nieproporcjonalne.</p> <p>W zakresie ust. 2, przyjmujemy, że zapis stanowi powtórzenie dotychczasowej normy z art. 178 ust. 2 pkt 2 PT i sytuacje faktyczne mogą wymagać takich nadzwyczajnych środków.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>1. Usunięcie art. 48 ust. 1 pkt. 2 lit b i c</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
38.	Art. 51 ust. 1	KIGEiT	<p>Proponuje się nadać art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze następujące brzmienie: „Przedsiębiorca telekomunikacyjny wykonujący działalność na rynku detalicznym, z zastrzeżeniem art. 54 ust. 1 pkt. 2, jest obowiązany do: (...)”</p> <p>Przedłożona propozycja uzasadniona jest faktem, że przedsiębiorcy telekomunikacyjni prowadzący wyłącznie działalność hurtową nie mają technicznych możliwości realizacji obowiązków zapewnienia warunków dostępu i utrwalania wskazanych w projektowanym art. 51 PKE. Przewidziana w projekcie ustawy możliwość zwolnienia określonych przedsiębiorców telekomunikacyjnych z przedmiotowych obowiązków przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia jest niewystarczająca w świetle faktu niewydania dotąd takie rozporządzenia.</p>	
39.	Art. 51 ust. 4	KIGEiT	<p>W ocenie Izby współdział stron w kosztach zastosowania interfejsów powinien być obligatoryjnym a nie fakultatywnym elementem umowy aby uniknąć wątpliwości co do obowiązku pokrywania kosztów przez obie strony.</p>	
40.	Art. 55 ust. 1	KIGEiT	<p>Art. 55 ust. 1 zdanie pierwsze należy nadać następujące brzmienie: „Z zastrzeżeniem art. 56 ust. 2 pkt 2, dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych wykonujący działalność na rynku detalicznym jest obowiązany na własny koszt: (...)”</p> <p>Proponowana zmiana polega na zmianie zakresu podmiotowego obowiązków związanych z retencją danych i ograniczeniu ich wyłącznie do dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych wykonujących działalność na rynku detalicznym. Tylko bowiem tacy przedsiębiorcy są technicznie przygotowani do realizacji obowiązków związanych z retencją danych. W szczególności retencji danych nie są w stanie realizować przedsiębiorcy telekomunikacyjni wykonujący działalność wyłącznie na rynkach hurtowych.</p>	
41.	Art. 58 ust. 1 pkt 1)	KIGEiT	<p>Izba przyjmuje, że obowiązek dotyczący wskazania niezwłocznie po rozpoczęciu działalności telekomunikacyjnej osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy w sprawach związanych z wykonywaniem obowiązków, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, art. 53 lub art. 55 ust. 1 dotyczy wyłącznie nowych podmiotów. Powinno to zostać wprost wskazane chociażby w uzasadnieniu.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
42.	Art. 59	KIGEiT	W ocenie Izby odesłanie do w drugim zdaniu do art. 51 ust. 6 i 7 jest błędem (powołane przepisy dotyczą pracowników przedsiębiorcy).	
43.	Art. 60	KIGEiT	Zgodnie z przepisem przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczący publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne jest obowiązany prowadzić elektroniczny wykaz abonentów, użytkowników lub zakończeń sieci, uwzględniając w nim dane uzyskiwane przy zawarciu umowy. Przepis nie precyzuje przy tym, jakie dane powinny być umieszczane w wykazie. Aby uniknąć ryzyk związanych z zakresem danych (również z punktu widzenia RODO) zakres ten powinien być określony w ustawie.	
44.	Art. 61 ust. 2 i 3	KIGEiT	<p>W art. 61 ustawy PKE, w stosunku do obecnego art. 180 ustawy Pt dotyczącego blokowania ruchu i skradzionych telefonów, dodano wyrażenie dotyczące blokowania również „zagubionych” urządzeń końcowych.</p> <p>Operatorzy nie mają możliwości weryfikacji zgłoszeń o zagubieniu urządzeń końcowych i pominięcie tego faktu może prowadzić do fałszywych zgłoszeń. W przypadku zgłaszania kradzieży na Policji istnieje odpowiedzialność karna za składania fałszywych zeznań. W przypadku przyjmowania zgłoszeń od użytkowników w zakresie zagubionych urządzeń może dochodzić do celowego wprowadzania operatora w błąd. Dla podjęcia określonych działań przez operatora muszą być wymagane konkretne dokumenty. W przypadku kradzieży, oprócz dokumentu potwierdzającego własność urządzenia, a także dowodu tożsamości, jest to zgłoszenie kradzieży wydane przez policję.</p> <p>W przypadku zagubionych urządzeń końcowych operator nigdy nie będzie miał możliwości weryfikacji, czy urządzenie zostało zagubione, skradzione lub celowo sprzedane. Należałoby zatem wprowadzić zupełnie nową, jeszcze nieznaną, procedurę weryfikacji osoby zgłaszającej zagubienie telefonu jako osoby uprawnionej do korzystania z tego telefonu. W tej sytuacji najlepszym rozwiązaniem dla rynku byłoby wprowadzenie zapisu, kiedy użytkownik zgłasza zagubione urządzenie końcowe na Policji, a Policja zgłasza ten fakt do operatora celem jego zablokowania.</p> <p>Należy zwrócić uwagę, że istotą usługi telekomunikacyjnej jest świadczenie usług telekomunikacyjnych, a nie blokowanie urządzeń końcowych. W przypadku kradzieży lub zgubienia urządzenia, wystarczającą i jedyną</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>czynnością po stronie operatora powinna być możliwość zablokowania karty SIM, a przez to usług świadczonych za pomocą karty SIM.</p> <p>W opinii Izby, to na producentach urządzeń końcowych powinien spoczywać ciężar blokowania skradzionych lub zgubionych urządzeń. Producenci urządzeń powinni opracować rozwiązania technologiczne, które zabezpieczą właściciela przed nieuprawnionym skorzystaniem z jego urządzenia. Część producentów już takie rozwiązanie posiada i są one bardzo skuteczne.</p> <p>Należy także zwrócić uwagę, że tworzenie regulacji pomimo istnienia nielegalnego rynku usuwania zabezpieczeń urządzeń nie osiągnie zakładanego przez MC rezultatu. W pierwszej kolejności należałoby wyeliminować działania tych podmiotów, które zajmują się usuwaniem zabezpieczeń i wprowadzić regulacje oraz sankcje w kodeksie karnym.</p> <p>Usunięto ponadto obowiązek przedstawienia „poświadczenia zgłoszenia kradzieży”.</p> <p>Wprowadzenie rozwiązania, które będzie wymagało blokowania urządzeń zgubionych, a więc <i>de facto</i> rozwiązana równoważnego w skutkach z blokowaniem uprzedzenia na wniosek użytkownika, będzie otwarciem furty do różnego rodzaju nadużyć, ze szkodą dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych i abonentów. W tym momencie nie sposób oczywiście przewidzieć wszystkich scenariuszy nadużyć, które będą wykorzystywały mechanizm blokowania zgubionych urządzeń.</p> <p>Należy bezwzględnie przywrócić wymóg przedstawienia poświadczenia zgłoszenia kradzieży zastąpiony w projekcie ustawy „oświadczeniem”, które nie jest zagrożone żadną sankcją. W przypadku utrzymania obowiązku blokowania urządzeń zgubionych, również należy wprowadzić obowiązek przedstawienia poświadczenia zgłoszenia zagubienia.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>2. Operator ruchomej publicznej sieci telekomunikacyjnej jest obowiązany do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. uniemożliwienia używania w jego sieci skradzionych telekomunikacyjnych urządzeń końcowych; 2. przekazywania informacji identyfikujących skradzione telekomunikacyjne urządzenia końcowe innym operatorom ruchomych publicznych sieci telekomunikacyjnych w celu realizacji przez nich czynności, o których mowa w pkt 1. 	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			3. Czynności, o których mowa w ust. 2, dokonywane są przez operatora w terminie 1 dnia roboczego od dnia przedstawienia przez abonenta oświadczenia poświadczającego zgłoszenia kradzieży telekomunikacyjnego urządzenia końcowego wydanego przez policję, numeru identyfikacyjnego tego urządzenia i dowodu jego nabycia lub innych danych jednoznacznie identyfikujących właściciela tego urządzenia. W przypadku uzyskania informacji identyfikujących skradzione urządzenia od innego operatora, termin 1 dnia roboczego liczy się od tej daty.	
45.	Art. 82 ust. 3 pkt 7)	KIGEiT	Przepis sformułowany niejasno. Czytając literalnie mówi on o „podmiocie infrastruktury”, a takiej definicji w ustawie nie ma. Prawdopodobnie chodzi o obowiązek uruchamiania, wspólnie z innym podmiotem, infrastruktury na potrzeby sieci lub usług, uzależnionych od wykorzystania częstotliwości objętych rezerwacją.	
46.	Art. 82 ust. 4	KIGEiT	Zwolnienie z obowiązku uzyskiwania pozwoleń radiowych powinno być trybem domyślnym dla wszystkich rezerwacji dotyczących częstotliwości zharmonizowanych, zgodnie z definicją przytoczoną w PKE. Prezes UKE dowiódł (vide zmiany rezerwacji 2,6 GHz), że możliwe jest umożliwienie wpisu do rejestru przy braku porozumienia/porozumień, poprzez ustanowienie tzw. stref buforowych w obszarach przygranicznych. Należy również wskazać, że porozumienie bilateralne jest aktem wtórnym wobec decyzji harmonizacyjnych czy decyzji ECC. Proponowana zmiana stanowi pogorszenie wobec obecnie obowiązującej ustawy Pt (art. 115), dlatego też powinna zostać wykreślona, i zastąpiona następującym brzmieniem: „Art. 82 4. Prezes UKE w rezerwacji częstotliwości zharmonizowanych zwalnia z obowiązku uzyskania pozwolenia radiowego, jeżeli określono warunki wykorzystywania częstotliwości, o których mowa w art. 125.”	
47.	Art. 82 ust. 5	KIGEiT	Proponuje się, aby ust. 5 pkt. 1 otrzymał następujące brzmienie: „5. W rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną lub rozsiewczą satelitarną dokonuje się ponadto: 1) określenia liczby programów telewizyjnych lub radiofonicznych umieszczonych w multipleksie, zwanych dalej „audiowizualnymi składnikami” (...);	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Na etapie postępowania w sprawie rezerwacji częstotliwości nie powinny być określone programy telewizyjne i radiowe, które powinny zostać umieszczone w multipleksie. Rozstrzygnięcie w rezerwacji częstotliwości powinno być ograniczone do określenia liczby programów. Natomiast uprawnienie do określenia konkretnych programów, które powinny zostać umieszczone w multipleksie, powinno być realizowane przez Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji lub Krajową Radę Radiofonii i Telewizji. Takie rozwiązanie zapewnia większą elastyczność wykorzystania multipleksu, tj. uwzględnia możliwość zmiany programów w multipleksie. Należy mieć na uwadze, że operatorem multipleksu nie muszą być nadawcy, którzy umieszczają programy w tym multipleksie. Takie rozwiązanie dotyczy obecnie multipleksu MUX8.</p> <p>W związku z proponowaną zmianą powinny zostać wprowadzone jednocześnie zmiany w ustawie o radiofonii i telewizji. Powinien zostać dodany przepis (analogiczny jak proponowany art. 38b ust. 1 ustawy wprowadzającej ustawę - Prawo komunikacji elektronicznej), który nakładać będzie na Krajową Radę Radiofonii i Telewizji oraz Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji obowiązek podjęcia działań zmierzających do zapewnienia programów w multipleksie, dla którego została wydana rezerwacja częstotliwości. Z tego powodu proponuje się dodanie w ustawie o radiofonii i telewizji nowego art. 33a o następującym brzmieniu:</p> <p>„1. Niezwłocznie po wydaniu decyzji przyznającej rezerwację częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną lub rozsiewczą satelitarną Przewodniczący Krajowej Rady wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie przyznania koncesji w zakresie określonym tą decyzją lub Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji podejmuje uchwałę w sprawie wykorzystania multipleksu na potrzeby programów publicznej radiofonii i telewizji.</p> <p>2. Ust. 1 ma odpowiednie zastosowanie w przypadku zwolnienia części pojemności multipleksu z powodu rezygnacji nadawcy z wykorzystania z umieszczenia swojego programu w multipleksie.”</p>	
48.	Art. 86	KIGEiT	<p>Proponuje się w art. 86 PKE dodany został ust. 4 o następującym brzmieniu</p> <p>„4. Ust. 1-3 mają zastosowanie tylko do multipleksu I i II, o których mowa w ustawie z dnia 30 czerwca 2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej.”</p> <p>Uzasadnienie</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>W uzasadnieniu projektu PKE wyjaśniono, że „Przepis w tożsamym brzmieniu zawarty był w ustawie Prawo telekomunikacyjne, gdzie został dodany w związku z ustawą o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej.” Rzeczywiście, ten przepis miał uzasadnienia dla rozwiązania przyjętego w ustawie o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej. W ramach tego rozwiązania operatorami multipleksu I i II zostawali nadawcy, których programy były umieszczane w tych multipleksach. Oznacza dla multipleksu I i II operatorem zostawali łącznie nadawcy, tj. kilku nadawców zostawało operatorem każdego z tych multipleksów. Art. 8 ustawy o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej wymienia nawet nazwy nadawców, którzy są operatorem multipleksu II, tj. Telewizję Polsat S.A., TVN S.A., Polskie Media S.A. oraz Telewizję Puls Sp. z o.o.</p> <p>Zwrócić jednak należy uwagę, że przepisy przyjęte w ustawie Prawo telekomunikacyjne oraz proponowane w projekcie PKE określają również inne rozwiązania dotyczące operatora multipleksu. Zgodnie z tymi przepisami operatorem multipleksu może być jeden przedsiębiorca, co do zasady wybrany w konkursie. W praktyce taka sytuacja dotyczy multipleksu 8. Również operatorami multipleksu 3 i 4 są pojedynczy przedsiębiorcy. Oznacza to, że ewentualne zwolnienie części multipleksu, tj. rezygnacja, któregoś z nadawców z umieszczania programu w multipleksie nie powinna skutkować działaniami dotyczącymi rezerwacji częstotliwości. W konsekwencji bowiem właściciel rezerwacji utraci prawo do rezerwacji jeżeli inne podmioty nie osiągną porozumienia w jaki sposób korzystać z prawa tego podmiotu.</p> <p>Rozpatrując tą kwestię na przykładzie rezerwacji dokonanej na rzecz Emitel SA na podstawie konkursu o rezerwację częstotliwości multipleksu nr 8. Emitel SA został podmiotem uprawnionym z rezerwacji. Uiszczył opłatę dodatkową za rezerwację na poziomie 45 milionów złotych. Jednakże nie jest podmiotem który decyduje o zawartości programowej multipleksu. W przypadku w którym jeden z nadawców opuścił by multipleks pozostali nadawcy bez udziału Emitel SA zdecydowali by o zawartości programowej tego multipleksu. Jednocześnie w przypadku braku osiągnięcia kompromisu Emitel SA utraciłby uprawnienia do częstotliwości. W takim przypadku powinny mieć zastosowanie rozwiązania, które zostały opisane przy zmianach proponowanych w art. 82 ust. 5.</p>	
49.	Art. 87 ust. 3 pkt 3)	KIGEiT	<p>Tak jak we wcześniejszych konsultacjach projektu PKE, trzeba wskazać, że przepis art. 87 ust 3 pkt 3) jest sformułowany nieprawidłowo. „Efektywność wykorzystania częstotliwości” nie została w ustawie nigdzie zdefiniowana. Jest to przepis o charakterze blankietowym i uznaniowym. Powinien on zostać uzupełniony o katalog czynników, które Prezes UKE zobowiązany jest zbadać podczas określania efektywności</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			wykorzystania częstotliwości, lub, alternatywnie, ustawa powinna zostać uzupełniona o definicję „Efektywności wykorzystania częstotliwości”.	
50.	Art. 93	KIGEiT	Dotychczasowe przepisy art. 116 ust 9 zakładały Działanie Prezesa UKE w porozumieniu z Prezesem UOKiK w ocenie wpływu na równoprawną i skuteczną konkurencję. Udział Prezesa UOKiK powinien zostać bezwzględnie przywrócony – Prezes UKE nie posiada takich środków.	
51.	Art. 93 ust. 1 i 2	KIGEiT	Doceniając zmiany, w stosunku do wersji z 6 marca, lepiej odzwierciedlające zapisy art. 52 EKŁE należy jednak ponownie podkreślić, że przy analizie wpływu skupienia częstotliwości na warunki konkurencji, nie można pomijać sytuacji, w której podmioty, na podstawie umów biznesowych, wspólnie rozwijają sieć lub współkorzystają z częstotliwości. Dlatego też proponujemy dokonanie następującej zmiany. „Art. 93. 1. Prezes UKE, w celu wspierania równoprawnej i skutecznej konkurencji, w szczególności zapobiegania nadmiernemu skupieniu częstotliwości przez podmiot lub podmioty z grupy kapitałowej, uwzględniając warunki rynkowe, w tym w szczególności oceniając w sposób obiektywny i perspektywiczny warunki konkurencji, współkorzystanie z częstotliwości, wspólne rozwijanie sieci , a także prawdopodobny wpływ na dotychczasowe i przyszłe inwestycje uczestników rynku, może[...]” „Art. 93. 2. W celu wyeliminowania zaistniałych zakłóceń konkurencji wynikających z nadmiernego skupienia częstotliwości przez podmiot lub podmioty z grupy kapitałowej, lub podmiot lub podmioty wspólnie wykorzystujące sieć lub częstotliwości , Prezes UKE może zmienić rezerwację w sposób, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b i e.	
52.	Art. 94 ust. 1 pkt 9	KIGEiT	Zmiany rezerwacji wynikające z konieczności realizacji zawartych przez RP umów międzynarodowych, które zostały zawarte już po dacie udzielenia rezerwacji, w sytuacji w której pogarszają one możliwość wykorzystywania widma radiowego objętego pierwotną rezerwacją, powinny być możliwe jedynie za odszkodowaniem lub rekompensatą. Podmiot posiadający prawa do częstotliwości nie może ponosić wyłącznych konsekwencji tego, jakie RP zawrze umowy międzynarodowe. Rekompensata ta mogłaby polegać, w przypadku zmiany rezerwacji, na obniżeniu opłaty, o której mowa w art. 23 ust. 1 lub w art. 24 ust. 1. Za wzór nowego przepisu może posłużyć art. 227.	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
53.	Art. 122	KIGEiT	Co najmniej dla „częstotliwości zharmonizowanych” domyślnym trybem wykorzystania częstotliwości powinien być tryb wpisu do rejestru. „Częstotliwości zharmonizowane” to częstotliwości objęte decyzjami harmonizacyjnymi, ich wykorzystanie zostaje ujednoczone na obszarze całej UE. W takim przypadku wymaganie pozwolenia radiowego każdorazowo dla nowej stacji jest czystym anachronizmem i bardzo negatywnie wpływa na tempo rozwoju sieci. Jak uczy doświadczenie, w niektórych przypadkach Prezes UKE nie dotrzymuje ustawowych terminów na wydanie pozwolenia radiowego, co powoduje opóźnienia rolloutu. Reasumując – tryb wpisu do rejestru powinien być domyślny, i równorzędny dla pozwoleń radiowych, lub każda rezerwacja częstotliwości zharmonizowanych powinna przewidywać zwolnienie z obowiązku uzyskiwania pozwoleń (zmiana w art. 127 ust 2 pkt 4).	
54.	Art. 148 ust. 1	KIGEiT	Jako decyzje dostępne, do których odwołuje się ten przepis, powinny być wskazane obok art. 162 i 166 także regulacje art. 170 PKE. Propozycja zmian: Dostęp świadczony jest na podstawie umowy zawieranej w formie dokumentowej pod rygorem nieważności, zwanej dalej umową o dostępie, lub na podstawie decyzji, o której mowa w art. 162, art. 166 oraz w art. 170.	
55.	Art. 151 ust. 3	KIGEiT	Izba postuluje, aby w przypadku przywrócenia połączenia, użytkownik rządowy informował obok Prezesa UKE, także operatora (tak jak to robi w przypadku odłączenia). Niezrozumiałym jest bowiem dlaczego w sytuacji przywrócenia połączenia, operator nie byłby informowany o powyższym. Propozycja zmian: W przypadku wystąpienia szczególnego zagrożenia dla obronności, bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa i porządku publicznego, użytkownik rządowy, o którym mowa 2 pkt 86 lit. a, b, d, e, g oraz h, może czasowo odłączyć swoją sieć telekomunikacyjną od publicznej sieci telekomunikacyjnej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Użytkownik ten niezwłocznie powiadamia o fakcie odłączenia właściwego operatora oraz Prezesa UKE. O przywróceniu połączenia użytkownik rządowy informuje <u>właściwego operatora oraz</u> Prezesa UKE.	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
56.	Art. 152 ust. 3-9	KIGEiT	<p>Wprowadzenie mechanizmu nakazującego przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu zgłoszenia wystąpienia nadużycia telekomunikacyjnego wraz z proponowanymi środkami zaradczymi z jednoczesnym obowiązkiem oczekiwania na wydanie postanowienia przez Prezesa UKE przyczyni się znacząco do:</p> <ul style="list-style-type: none"> – wzrostu nadużyć na rynku telekomunikacyjnym, – powstania ogromnych strat finansowych Operatorów oraz pozbawi przedsiębiorców telekomunikacyjnych możliwości skutecznej ochrony uczciwych abonentów. Wskazania wymaga, iż większość nadużyć telekomunikacyjnych ma charakter krótkotrwały i intensywny, w związku z czym reakcja na nadużycie i podjęcie środków zaradczych dla swej skuteczności wymaga natychmiastowego działania, również w godzinach nocnych oraz w okresie świątecznym. Propozycja przepisu przewiduje tymczasem wydanie przez Prezesa UKE postanowienia bezzwłocznie. Niedookreślenie tego pojęcia może skutkować podjęciem przez UKE działań w najwcześniejszym możliwym terminie, co przy dużej ilości zgłoszeń w praktyce może oznaczać niezwłoczne wydanie postanowienia w terminie np. 3 tygodni, tymczasem działania podejmowane przez Operatora, a dotyczące nadużyć liczone są w sekundach. <p>Na uwagę zasługuje również brak spójności pomiędzy ust. 7 i 8, a ustępem 9 proponowanego przepisu. Wskazania bowiem wymaga, iż zgodnie z ich treścią Prezes UKE w postanowieniu, które podlega natychmiastowemu wykonaniu wskazuje środki zaradcze, które może zastosować przedsiębiorca telekomunikacyjny by następnie po 14 dniach wydać decyzję, w której stwierdzi czy doszło do nadużycia i określi środki zaradcze, które powinny być zastosowane i termin ich zastosowania. Analiza przepisów w tym kształcie prowadzi do wniosku, iż przezorny Operator winien wstrzymać się z działaniami co najmniej do dnia wydania decyzji, która przesądzi czy doszło do nadużycia. Działanie takie mimo, iż zgodne z prawem stworzyłoby warunki do masowych nadużyć i zagwarantowałoby sprawcom bezkarność.</p> <p>Uzasadnienie konieczności natychmiastowego działania:</p> <p>Przykładem sztucznego ruchu jest jednoczesna aktywacja wielu kart SIM (setek lub tysięcy zarejestrowanych na tzw. słupy) oraz wykonywanie połączeń na określone zakresy krajowe lub międzynarodowe. W celu maksymalizacji korzyści z nadużycia, połączenia te wykonywane są jednocześnie z wielu kart i mają maksymalną możliwą długość.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>➤ W związku ze skalą ruchu, degradacji podlega jakość połączeń innych użytkowników sieci telekomunikacyjnej, uniemożliwiając w skrajnych przypadkach wykonywanie połączeń,</p> <p>➤ koszty sztucznego ruchu obciążają Operatora.</p> <p>Skuteczną metodą przeciwdziałania tego typu nadużyciom jest szybkie wykrycie i zablokowanie numerów generujących ruch. Po zablokowaniu pierwszej partii kart, dokonujący nadużycia aktywują kolejne karty kontynuując proceder co rodzi konieczność blokowania kolejnych kart.</p> <p>Informowanie Prezesa UKE o każdym przypadku wystąpienia powyższego naruszenia i oczekiwanie na wydanie postanowienia z jednoczesnym przyzwoleniem na generowanie ruchu przez ten okres poza spadkiem jakości połączeń dla innych użytkowników sieci doprowadziłoby do gigantycznych strat finansowych przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Tytułem przykładu w przypadku nadużycia, w którym bierze udział 1000 kart, dzwoniących przez 7 dni bez przerwy (7dni*24h*60min= 10080 minut), przy założeniu kosztu 1zł to strata w wysokości 10 080 000 zł. W przypadku ruchu międzynarodowego, gdzie koszty za minutę mogą wynosić 1 EUR straty te są kilkukrotnie wyższe.</p> <p>W przypadku wydania przez Prezesa UKE postanowienia umożliwiającego blokadę tego ruchu, proceder przeniesiony zostanie na nowe karty SIM, co wywoła konieczność nowego zgłoszenia do Prezesa UKE tworząc tym samym parasol ochronny dla osób żyjących z nadużyć telekomunikacyjnych.</p> <p>Przykładem terminowania ruchu pochodzącego od innego operatora jest nadużycie polegające na omijaniu opłat hurtowych za połączenia przychodzące do danego operatora, przy wykorzystaniu do terminowania ruchu kart SIM. Występuje obecnie w szczególności w połączeniach międzynarodowych (ale również może występować w ruchu krajowym), np. połączenie przychodzące do operatora krajowego z zagranicy powinno wiązać się z kosztem dla Operatora inicjującego połączenie.</p> <p>W celu nielegalnego zmniejszenia tego kosztu, połączenie jest wysyłane przez łącze internetowe do urządzenia z podłączonymi setkami kart SIM operatora krajowego. Połączenie z docelowym numerem jest zestawiane przy wykorzystaniu kart SIM ze stawką lokalną (np. wykorzystując oferty z darmowymi połączeniami w ramach sieci). Cechą takiego schematu jest modyfikacja numeru wykonującego połączenie. Zamiast oryginalnego numeru A wykonującego połączenie, połączenie przychodzi z numeru karty SIM wykorzystanej w nielegalnym procederze.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>➤ Powyższe oznacza brak możliwości prawidłowej prezentacji numeru A nie tylko dla operatora, ale również dla użytkownika końcowego lub służb.</p> <p>Podobnie jak w przypadku sztucznego ruchu, dokonujący nadużycia wykorzystują setki lub tysiące kart sim jednocześnie, a jedynym sposobem ograniczania skali nadużycia jest zablokowanie kart sim na tyle szybko, żeby koszt pozyskania i aktywacji kart SIM przekraczał korzyści płynące z nadużycia. Sprowadza się to do reakcji w ciągu minut.</p> <p>Proces występowania z wnioskiem do UKE skutkować będzie znaczącym opóźnieniem w zablokowaniu nadużycia czego konsekwencją będzie promowanie nadużyć i naturalna zaczęta do uruchomienia kolejnych kart, a także dziesiątki milionów złotych strat po stronie operatorów oraz użytkowników.</p> <p>Pozostawienie przepisu w obecnym kształcie nie tylko stworzy warunki do masowych nadużyć, gwarantując sprawcom bezkarność poprzez uniemożliwienie Operatorom podejmowania skutecznej i szybkiej reakcji, lecz również z powodu lawiny zgłoszeń do Prezesa UKE w krótkim okresie czasu istotnie utrudni prawidłowe funkcjonowanie tego organu.</p> <p>Proponowana zmiana:</p> <p>Biorąc powyższe pod uwagę art. 152 ust. 3-9 PKE powinien zostać w całości usunięty z projektu ustawy. Ewentualnie do rozważenia pozostaje wprowadzenie procedury pozwalającej Prezesowi UKE na zbadanie czy faktycznie doszło do nadużycia telekomunikacyjnego i czy zastosowane przez Operatora środki zaradcze były uzasadnione, na wniosek podmiotu zgłaszającego, złożony w terminie 7 dni od dnia, w którym podjęte zostały przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego środki zaradcze.</p>	
57.	Art. 153	KIGEiT	<p>Proponowane regulacje dotyczące okablowania będącego częściową składową nieruchomości, nie stanowią wprost (tak jak to jest obecnie przewidziane w Megaustawie), że zawarcie umowy dostępowej stanowi czynność zwykłego zarządu.</p> <p>W praktyce zatem, aby np. zarządca w imieniu wspólnoty mógł zawrzeć umowę o dostępie, będzie musiał najpierw pozyskać uchwałę wspólnoty o zgodzie na zawarcie takiej umowy. Taki mechanizm niewątpliwie wydłuży procedurę zawierania umów o dostępie, a w niektórych przypadkach wręcz ją uniemożliwi (istnieją wspólnoty, które nie są w stanie podjąć uchwał).</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Ust. 3 i 4 komentowanego przepisu w części odesłania do art 30 ust. 5b Megaustawy zawierają się w sobie wzajemnie.</p> <p>Ponadto, nie ma powodów, aby powołane w ust. 3 przepisy art. 30 ust. 5b i 5d Megaustawy oraz art. 30 § 4 Kpa stosować odpowiednio, a nie wprost. W szczególności nie wiadomo jak ten ostatni, regulujący następstwo prawne strony w ramach postępowania, miałby być stosowany odpowiednio, tj. które z jego regulacji (w razie zbycia prawa lub śmierci strony w toku postępowania na miejsce dotychczasowej strony wstępują jej następcy prawni) nie mają zastosowania w przypadku dostępu.</p> <p>Izba postuluje, aby całość terminów dotyczących procedury pozyskania dostępu była taka sama dla każdego rodzaju dostępu z PKE i Megaustawy, a w związku z tym należy ujednoczyć różnie ustalone terminy w Megaustawie i PKE. Unifikacja terminów gwarantuje sprawność, spójność i pewność inwestycyjną. Wprowadzenie innego niż w art 162 PKE terminu 30 dni spowoduje, że przedsiębiorca starający się o dostęp dla okablowania i np. budynku będzie związany różnymi terminami, co nie sprzyja pewności planowaniu i realizacji inwestycji.</p> <p>Ust. 7 <i>de facto</i> likwiduje dostęp nieodpłatny do okablowania. Izba postuluje pozostawienie (jak w Megaustawie) nieodpłatnego dostępu do okablowania, to jest takie sformułowanie przepisu, aby nie pozostawiał on w tym zakresie żadnych wątpliwości.</p> <p>Propozycja zmian: <u>Dostęp do okablowania, o którym mowa w ust. 1, jest nieodpłatny.</u></p> <p>Propozycja zmian: PKE zatem powinno wprost – tak jak Megaustawa – ustalać, że zawarcie umowy dostępowej to czynność zwykłego zarządu.</p> <p>Usunięcie ust. 4 i 5. Nieodpłatny dostęp do kabli należących do podmiotów niebędących przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi.</p>	
58.	Art. 154	KIGEiT	<p>Literalne brzmienie przepisu nie pozwala ustalić adresata decyzji, przesłanek jej wydania, w tym czy jest ona wydawana na wniosek czy z urzędu, i czasu obowiązywania.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Dodatkowo Izba podnosi, że decyzja, o której mowa w art. 154 nie powinna określać warunków cenowych dostępu, gdyż nie da się w sposób generalny uwzględnić kosztów związanych z dostępem oraz ryzyka biznesowego. Obydwa te czynniki będą różniły się w zależności od danego lokalu, miejscowości, kondygnacji etc.</p> <p>Propozycja zmian: Przeredagowanie przepisu tak, aby spełniał powyższe postulaty.</p>	
59.	Art. 155 ust. 1 pkt 2)	KIGEiT	Przepis zawiera błędne odesłanie (jak się wydaje powinien być art. 154 a nie 153).	
60.	Art. 156	KIGEiT	<p>Omawiany przepis z uwagi na swoją regulację powinien zostać umieszczony w Dziale III Rozdziale 2, regulującym właśnie dostęp symetryczny.</p> <p>W ocenie Izby cykl 5 lat przewidziany w przepisie jest zbyt długi i nie zapewnia odpowiedniej elastyczności. Wydaje się, że należy wprowadzić rozwiązanie analogiczne do tego, które dotyczy oferty ramowej i umożliwić również zobowiązanemu podmiotowi do złożenia wniosku o zmianę warunków w sytuacji zmiany warunków rynkowych czy zapotrzebowania na usługi.</p> <p>Niezależnie od powyższego wprowadzona procedura dotycząca wznowienia/ustalenia braku podstaw wznowienia obowiązującej decyzji o dostępie symetrycznym jest sprzeczna z ideą i celami wznowienia postępowania administracyjnego z art. 145 i nast. kpa (jak i w ogóle wznowienia postępowania wg kpc i kpk). Wznowienie w polskim porządku prawnym dotyczy wyłącznie postępowań, które były dotknięte wadą. W przypadku z art. 156 PKE wznowienie ma dotyczyć <i>de facto</i> ustalenia czy decyzja o dostępie symetrycznym ma dalej obowiązywać, a jeżeli tak to w jakiej postaci i w jakim zakresie.</p> <p>Analizując art. 172 ust. 1 pkt 1, Prezes UKE wydaje decyzje z art. 156 PKE w innym trybie niż Kpa (nie wiadomo jakim), bo Kpa zastrzeżony jest wyłącznie dla wznowienia postępowania przy decyzjach generalnych.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			Celem (jak się wydaje) art. 156 PKE jest analiza sytuacji faktycznej, w związku z którą wydano decyzję, pod kątem tego czy dostęp symetryczny ma być wciąż nałożony na zobowiązanego. W związku z tym, należałoby skorzystać nie z instytucji wznowienia, ale z rozwiązań dotyczących albo oferty ramowej albo analizy rynku.	
61.	Art. 158	KIGEiT	W ocenie Izby należy określić, co należy rozumieć pod pojęciem obszarów geograficznych. W ocenie Izby w sposób oczywisty Prezes UKE powinien dokonywać analizy lokalnej. Z tego względu należy a limine odrzucić możliwość określenia warunków dla całego kraju. Wydaje się, że nawet obszar gminy jest zbyt duży ze względu na specyfikę sieci telekomunikacyjnych. Warunki dostępu, o którym mowa w art. 158 powinny być zatem ustalane dla konkretnych adresów. Tylko w ten sposób będzie można ustalić warunki cenowe oraz punkt dostępu.	
62.	Art. 159	KIGEiT	Przepis reguluje połączenie sieci, a nie dostęp, w związku z czym nie powinien znajdować się w Rozdziale Dostęp symetryczny. Propozycja zmian: Przeniesienie przepisu do tej części ustawy, która jest właściwa.	
63.	Art. 162 ust. 2 w zw. z art. 153 ust. 5	KIGEiT	Przesłanki z art. 162 ust. 2 PKE są szersze niż przesłanki z art. 153 ust. 5 PKE. Zróżnicowanie to nie ma uzasadnienia w celach dostępu. Procedura i przesłanki wystąpienia przez stronę z wnioskiem o wydanie decyzji przez Prezesa UKE powinny być jednakowe w każdym przypadku. Propozycja zmian: Usunięcie art. 153 ust. 5 (zawiera się już w art. 162 PKE).	
64.	Art. 163 ust.1 pkt 1	KIGEiT	Prezes UKE rozstrzygając spór, nie określa treści stosunku zobowiązaniowego, tylko ustala warunki dostępu decyzją, która zastępuje umowę. To nie jest kwestia wyłącznie nomenklatury, ale sytemu pojęciowego tj. władczego rozstrzygnięcia w sferze co do zasady pozostającej w gestii i wolnej woli stron. Propozycja zmian: <u>Art. 163. 1. Prezes UKE, rozstrzygając spór dotyczący dostępu, może:</u>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<u>1) wydać decyzję zastępującą umowę o dostępie (...)</u>	
65.	Art. 163 ust. 1 pkt 3	KIGEiT	<p>Wątpliwości Izby budzi uprawnienie Prezesa UKE co do zobowiązania stron do zmiany umowy o dostępie. Po pierwsze nie wiadomo kiedy regulator miałby stosować pkt 2 i samodzielnie zmieniać umowę o dostępie, a kiedy zobowiązywać strony do jej zmiany z pkt 3. Po drugie, Izba wskazuje, że rozstrzygnięcie z pkt 3 będzie w praktyce rozstrzygnięciem blankietowym, nieegzekwowalnym, bowiem PKE nie wprowadza extra regulacji co do przymusowego wykonania takiej decyzji. W konsekwencji decyzja zobowiązująca strony do zmiany umowy, czyli do złożenia określonych oświadczeń woli, w sytuacji braku woli stron, skutkować będzie kolejnymi wątpliwościami co do treści i kształtu stosunku prawnego łączącego strony.</p> <p>Propozycja zmian: Usunięcie art. 163 ust.1 pkt 3.</p>	
66.	Art. 163 ust. 3	KIGEiT	<p>Izba postuluje wprowadzenie przepisu jako ust. 3 w art. 163 (obowiązującego obecnie od lat zarówno w Pt, jak i w Megaustawie), że decyzja Prezesa UKE zastępuje umowę o dostępie. Taka regulacja usuwa wątpliwości czym mają być pod rządami PKE takie decyzje, jak również jaki był cel usunięcia w/w zapisu z obowiązujących w tym zakresie przepisów.</p> <p>Propozycja zmian (analogicznie jak proponowany art. 238 ust.3 PKE): <u>Decyzja rozstrzygająca spór zastępuje umowę o dostępie w zakresie objętym tą decyzją.</u></p>	
67.	Art. 165 ust. 1	KIGEiT	<p>Z przepisu nie wynika kto jest adresatem decyzji i kto miałby wnioskować o wydanie decyzji rozstrzygającej spór.</p> <p>Propozycja zmian: Przeredagowanie przepisu tak, aby spełniał powyższe postulaty.</p>	
68.	Art. 167	KIGEiT	<p>W przepisie jest błędne odesłanie do art. 162 ust. 1 zamiast do art. 163 ust. 1</p> <p>Propozycja zmian:</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<u>W przypadku zawarcia przez zainteresowane strony umowy o dostępie, decyzje, o których mowa w art. 163 ust. 1 i art. 166, wygasają z mocy prawa w części objętej tą umową.</u>	
69.	Art. 168	KIGEiT	<p>Przepis w sposób nieuzasadniony zawęża drogę sądową do roszczeń majątkowych, pomijając roszczenia niemajątkowe, które także powinny być dochodzone na drodze sądowej.</p> <p>Przepis jest niezgodny z zasadami techniki prawodawczej, bowiem stanowi <i>superfluum</i> ustawowe, powtarzając zasady odpowiedzialności umownej z kc.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p><u>W sprawach dochodzenia roszczeń majątkowych z tytułu niewykonania lub nienależnego wykonania obowiązków wynikających z decyzji o dostępie, właściwa jest droga postępowania sądowego.</u></p>	
70.	Art. 170 i n.	KIGEiT	<p>Izba sprzeciwia się co do zasady koncepcji decyzji generalnych. Zdaniem Izby, projektowany model wyklucza uwzględnienie przesłanek proporcjonalności i niedyskryminacji przy wydaniu rozstrzygnięcia. Należy bowiem pamiętać, że to co w przypadku jednego podmiotu może być niezbędne dla osiągnięcia określonego celu, w przypadku drugiego będzie działaniem nadmiarowym.</p> <p>W szczególności uwagi te dotyczą decyzji, o których mowa w art. 158. Nie da się bowiem w abstrakcyjny sposób określić punktu, do którego należy zapewnić dostęp. Nie można również w abstrakcyjny sposób określić warunków cenowych dostępu, gdyż nie będzie to uwzględniać ani kosztów ponoszonych ani ryzyka inwestycyjnego (różnych dla poszczególnych przedsiębiorców czy lokalizacji).</p> <p>Niezrozumiałym jest również sformułowanie, że decyzja generalna nie narusza <i>odpowiednio</i> decyzji tj. powstaje pytanie na czym miałyby polegać odpowiednie nienaruszanie.</p> <p>Jak się wydaje, decyzja generalna w ogóle nie mieści się w ramach procedury administracyjnej, gdyż nie spełnia zasadniczego kryterium decyzji, jakim jest oznaczenie indywidualnego adresata. Wobec braku funkcjonowania w polskim porządku decyzji generalnych, wysoce niewłaściwe jest przyjęcie, że decyzją generalną można uchylać decyzje indywidualne, zwłaszcza, że procedura wydawania decyzji generalnych nie przewiduje udziału stron (adresatów) decyzji indywidualnych.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Propozycja zmian:</p> <p>Usunięcie regulacji dotyczących decyzji generalnych z PKE, ewentualnie przeredagowanie przepisu tak, aby spełniał powyższe postulaty.</p>	
71.	Art. 171	KIGEiT	<p>Przepis jest niezgodny z zasadami techniki prawodawczej, zawiera odesłanie do odpowiedniego stosowania przepisów Kpa. Problem wykładni „odpowiedniego stosowania” ustawy matki jaką jest dla organu Kpa, nie będzie sprzyjał pewności procesowej strony, pozostawiając do uznania organu jakie przepisy Kpa zastosuje, a które nie.</p> <p>Izba wskazuje, że od lat relacje pomiędzy Pt a Kpa reguluje art. 206 ust. 1 Pt, któremu w PKE odpowiada art. 404 ust. 1, w redakcji nie budzącej wątpliwości interpretacyjnych czy niezgodności z zasadami redagowania przepisów.</p> <p>Jeżeli ustawodawca chciał uregulować inny zakres niż w art. 404 ust. 1 PKE to należy wprost wskazać, które z przepisów dotyczących decyzji z Kpa mają zastosowanie do decyzji generalnej, a które nie.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Usunięcie regulacji dotyczących decyzji generalnych z PKE, ewentualnie przeredagowanie przepisu tak, aby spełniał powyższe postulaty.</p>	
72.	Art. 172 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 156	KIGEiT	<p>Podtrzymując stanowisko do art. 156 PKE, Izba zwraca uwagę, że wznowienie postępowania przy weryfikacji zasadności przedłużenia obowiązywania decyzji generalnej jest nieprawidłową procedurą.</p> <p>W zakresie niezgodności co do odpowiedniego stosowania Kpa – aktualne pozostają uwagi do art. 171 PKE.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Por. propozycja do art. 156.</p>	
73.	art. 174 ust 2	KIGEiT	<p>Nie wiadomo co miał zawierać raport z publikowanych przez Prezesa UKE stanowisk. Pomijając, że raport, czyli inaczej sprawozdanie lub meldunek składa się komuś, to w przypadku tak mocnego narzędzia jakim jest decyzja generalna, Prezes UKE powinien, tak jak przy innych konsultacjach, publikować wprost stanowiska stron, a nie ich streszczenie w formie raportu.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Propozycja zmian:</p> <p>Usunięcie regulacji dotyczących decyzji generalnych z PKE, ewentualnie:</p> <p>Prezes UKE udostępnia na stronie podmiotowej BIP UKE <u>złożone w terminie stanowiska.</u></p>	
74.	Art. 175	KIGEiT	<p>W ocenie Izby zarówno kwestie dotyczące łącznego rozpoznania jak i niedopuszczalności środka odwoławczego powinny podlegać zasadom ogólnym. Szczególnie wątpliwe jest ustalenie braku możliwości wniesienia odwołania, gdy rozpatrzono już prawomocnie środek odwoławczy wniesiony przez inny podmiot. Jeżeli sąd I instancji orzekł o oddaleniu odwołania, ale sąd II instancji orzekł inaczej – to jak należy wyklądać omawiany przepis.</p> <p>Jeżeli natomiast celem przepisu miałyby być ograniczenie ilości odwołań do jednego postępowania bez względu na powody odwołania to jest niedopuszczalne ograniczenie praw adresatów decyzji. Izba wnosi o regulację tak jak np. w przypadku mpzp odwołanie wniesione w oparciu o inne zarzuty niż odwołanie już rozstrzygnięte i oddalone, powinno być rozpatrzone na nowo w osobnym postępowaniu.</p> <p>Przepis nie pozwala też określić kręgu podmiotów, które mogą skarżyć decyzję.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Usunięcie regulacji dotyczących decyzji generalnych z PKE, ewentualnie preredagowanie przepisu tak, aby spełniał powyższe postulaty.</p>	
75.	Art. 183 ust. 1 pkt 1	KIGEiT	<p>Postanowienie art. 183 ust. 1 pkt 1 powinno zostać zmienione i brzmieć: „1) nie jest członkiem grupy kapitałowej, której podmioty świadczą lub planują świadczyć usług komunikacji elektronicznej użytkownikom końcowym na obszarze państw członkowskich Unii Europejskiej w oparciu o usługi hurtowe świadczone przez tego operatora”.</p> <p>Model biznesowy operatora wyłącznie hurtowego jest stosunkowo nowy na rynku polskim i europejskim. Jak wskazano w Motywie 208 EKŁE może „mieć korzystny wpływ na tworzenie dobrze rozwijającego się rynku hurtowego oraz na konkurencyjność rynku detalicznego”. EKŁE, a za nim PKE odwołuje się do statusu operatora wyłącznie hurtowego.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Działalność operatorów wyłącznie hurtowych przyczynia się do realizacji celów ogólnych EKŁE wskazanych w art. 3 ust. 2 pkt a, b i c. W szczególności zaś chodzi o stworzenie warunków dla wieloletnich programów inwestycyjnych umożliwiających rozwój sieci o bardzo dużej przepustowości i świadczeniu na niej usług dla jak najszerszego kręgu odbiorców końcowych. Model biznesowy operatora wyłącznie hurtowego wychodzi na przeciw tym postulatam. Aby te cele zrealizować należy doprecyzować definicję operatora wyłącznie hurtowego. Zgodnie z zaproponowaną regulacją, za operatora wyłącznie hurtowego nie może być uznany przedsiębiorca telekomunikacyjny działający wyłącznie na polskim rynku hurtowym, który jest kontrolowany przez spółkę matkę sprawującą jednocześnie kontrolę nad przedsiębiorcą komunikacyjnym świadczącym usługi telekomunikacyjne na rynku detalicznym w innym państwie członkowskim. Tymczasem takie powiązanie kapitałowe w żaden sposób nie wpływa na działalność wspomnianego polskiego operatora wyłącznie hurtowego. Stąd propozycja doprecyzowania, że operator wyłącznie hurtowy nie jest członkiem grupy kapitałowej, której podmioty świadczą lub planują świadczyć usługi komunikacji elektronicznej na rynku detalicznym w oparciu o usługi hurtowe świadczone przez tego operatora.</p>	
76.	Art. 189	KIGEiT	<p>Przepis w sposób nieuzasadniony rozszerza obowiązek zapewnienia dostępu na rzecz wszystkich przedsiębiorców komunikacji elektronicznej, zamiast zgodnie z definicją dostępu i regulacjami EKŁE tylko na rzecz przedsiębiorców telekomunikacyjnych.</p> <p>Omawiany przepis będący, zgodnie z uzasadnieniem PKE, implementacją art. 72 EKŁE <i>de facto</i> nie stanowi jego implementacji, w szczególności nie wynika z niego, że reguluje dostęp do obiektów inżynierii lądowej i wodnej.</p> <p>Dodatkowo, niejasna jest relacja do art. 190 PKE z uwagi na częściową tożsamość podmiotową i przedmiotową obu artykułów.</p> <p>Propozycja zmian: Przeredagowanie przepisu tak, aby spełniał powyższe postulaty.</p>	
77.	Art. 196 ust. 2 i 3	KIGEiT	<p>Omawiane przepisy wprowadzają niejasne i nieprecyzyjne pojęcie prawidłowej i nieprawidłowej wysokości opłat stosowanych przez operatora. Zgodnie ze Słownikiem Języka Polskiego pod pojęciem nieprawidłowy należy rozumieć: niezgodny z normą; niezgodny z tym, co prawidłowe. Opłaty ustalane w oparciu</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>o ponoszone koszty nie mogą być oceniane przez pryzmat takich kryteriów. Opłaty operatora mogą co najwyżej zostać ocenione jako ustalone niezgodnie z obowiązkiem z ust. 1 nałożonym przez regulatora.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>2. W celu oceny <u>zgodności z decyzją, o której mowa w ust. 1, prawidłowości</u> wysokości opłat ustalonych przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej, na którego został nałożony obowiązek, o którym mowa w art. 195 ust. 1 pkt 2, Prezes UKE stosuje jeden ze sposobów weryfikacji opłat wskazanych zgodnie z art. 195 ust. 3.</p> <p>3. W przypadku, gdy <u>przeprowadzona ocena</u>, o której mowa w ust. 2, <u>nie wykazała zgodności</u> wysokości opłat ustalonych przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej <u>z decyzją, o której mowa w ust. 1</u>, Prezes UKE ustala, wysokość opłat lub ich maksymalny albo minimalny poziom stosując sposoby ustalania opłat wskazane zgodnie z ust. z art. 195 ust. 3, biorąc pod uwagę promocję realizacji nowych inwestycji, w tym w sieci o bardzo dużej przepustowości, promocję efektywności i zrównoważonej konkurencji oraz zapewnienie maksymalnych korzyści dla użytkowników końcowych oraz umożliwienie przedsiębiorcy komunikacji elektronicznej uzyskanie rozsądnej stopy zwrotu z zaangażowanego kapitału, uwzględniając wszelkie ryzyko typowe dla konkretnego nowego przedsięwzięcia inwestycyjnego.</p>	
78.	Art. 198 ust. 1	KIGEiT	W ocenie Izby stawki za zakańczanie połączeń, po ustaleniu uch wysokości przez Komisję Europejską, powinny być wprowadzone do polskiego porządku prawnego w drodze rozporządzenia, tak aby uniknąć wątpliwości co do podstaw prawnych regulacji.	
79.	Art. 252 ust. 2 i 5	KIGEiT	Zaproponowane przez Ministra Cyfryzacji podejście, która zawęży umowę do jednego dokumentu, jest ewidentnie sprzeczne z EKŁE. Dyrektywa nie nakłada na dostawców usług obowiązku posługiwania się konkretnymi wzorcami umownymi poza formularzem podsumowania warunków umowy. Co więcej – autorzy dyrektywy zdają sobie sprawę ze stopnia rozbudowania cenników usług telekomunikacyjnych, skoro w treści rozporządzenia Komisji 2019/2243 z dnia 17 grudnia 2019 r. w sprawie formularza formularz zawierającego podsumowania warunków umowy wyraźnie dopuszcza się (motyw 14 i 16) odesłanie do innych dokumentów. Sam formularz wyraźnie wskazuje, że „ <u>Pełne informacje na temat niniejszej usługi znajdują się w innych dokumentach</u> ” (podkreślenie własne).	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Tak daleko idąca regulacja jest bezprecedensowa, w żadnym sektorze nie ma zakazu funkcjonowania choćby cenników czy ogólnych warunków.</p> <p>Z przykrością stwierdzamy, że Minister Cyfryzacji zaufał swoim teoretycznym wyobrażeniom co do tego, co będzie najkorzystniejsze dla abonentów, a nie wiedzy i doświadczeniu dostawców usług, którzy zatrudniają sztaby specjalistów pracujących na przejrzystości komunikacji z abonentami.</p> <p>Nie rozumiemy przyczyn, dla których umowa nie może zostać ograniczona do najważniejszych informacji niezbędnych dla konsumenta, a zajmujące wiele stron szczegółowe wykazy cen połączeń międzynarodowych, na numery specjalne, audiotekstowe, w roamingu międzynarodowym nie mogą zostać zamieszczone w załączonym do umowy cenniku.</p> <p>Dostawcy usług obawiają się, że proponowane przepisy doprowadzą do irracjonalnej wykładni, zgodnie z którą jedynym dokumentem regulującym prawa i obowiązki abonenta może być umowa, a wszystkie informacje (łącznie kilkadziesiąt punktów) mają zostać zamieszczone pomiędzy komparycją a podpisem Stron.</p> <p>Oferty dostawców usług są bardzo zróżnicowane, lecz te różnice dotyczą standardowo podstawowych elementów usług. W ramach jednej oferty potrafi funkcjonować kilkanaście-kilkadziesiąt wariantów, często uzależnionych od tego czy klient przedłuży umowę, przenosi numer, zawiera ją na 12 czy 24 miesiące, etc.</p> <p>Z tego też względu dostawcy usług stosują jeden standardowy cennik, zaś szczegóły dotyczące podstawowych wariantów usługi zamieszczają w regulaminach promocji.</p> <p>Rozumiemy, że Minister Cyfryzacji dąży do przywrócenia słusznie minionych czasów, w który Telekomunikacja Polska S.A. miała jeden cennik liczący sobie 389 stron (por.: https://archiwum.uke.gov.pl/files/?id_plik=6463), które opisywał wszystkie warianty ofert dostępnych dla klientów? Jednym cennikiem posługują się w chwili obecnej banki, co wysoce utrudnia odszukanie klientom odszukanie w tych dokumentach postanowień, które dotyczą akurat tego produktu, z którego korzystają.</p> <p>Podkreślenia wymaga fakt, że realizacja wizji MC wiąże się z gigantyczną pracą po stronie dostawców, którzy będą zmuszeni do połączenia w jeden dokument obecnie funkcjonujących umów, cenników oraz regulaminów ofert promocyjnych.</p> <p>Na zestaw dokumentów składa się obecnie umowa główna, regulamin świadczenia usług, cennik podstawowy oraz regulamin promocji. W przypadku większości ofert mamy do czynienia z kilkoma</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>wariantami umowy, jednym lub kilkoma cennikami podstawowymi oraz kilkunastoma/kilkudziesięcioma wariantami regulaminów promocji.</p> <p>Proponowane zmiany spowodowałyby konieczność wygenerowania w systemach informatycznych dostawców setek takich wariantów, bo wiąże się z ogromnym zakresem ich przebudowy i nakładem pracy, który w żadnej mierze nie jest możliwy do zrealizowania (a jego realizacja jest nadmiarowa).</p> <p>W uzasadnieniu Ministerstwo Cyfryzacji wskazuje na trudność z odnalezieniem dokumentów na stronie internetowej dostawców usług. Trzeba zatem podkreślić, że w tym zakresie należałoby raczej wprowadzić regulację dot. zasad komunikacji na takich stronach, a nie ingerować w zakres funkcjonujących dokumentów. Przy czym pewne praktyki są możliwe do wypracowania w formie wytycznych sektorowych – wydaje się to być właściwym podejściem w gospodarce wolnorynkowej (por. przykład brytyjskiego OFCOM, który wydaje konsultowane z branżą wytyczne w szeregu aspektów działalności telekomunikacyjnej). Liczymy, że Ministerstwo Cyfryzacji we współpracy z Prezesem UKE skorzysta z tych wzorców i odstąpi od nakładania na branżę niepotrzebnych obciążeń. Wiadomym jest, że z perspektywy resortu zdecydowanie mniej pracochłonnym rozwiązaniem jest stworzenie przepisu nakładającego nieproporcjonalne obciążenia na branżę, liczymy jednak na to, że Minister Cyfryzacji wykaże się tutaj należytą dbałością o interesy branży telekomunikacyjnej.</p> <p>Na gruncie ustawy Prawo komunikacji elektronicznej kluczowe jest zapewnienie, że abonent dostanie we właściwy sposób dokumenty dotyczące jego oferty i to zapewniają zapisy nakładające na dostawców obowiązek dostarczenia informacji przedumownych i podsumowania warunków umowy – co w praktyce będzie sprowadzało się do dostarczenia formularza podsumowania i kompletu wzorców umownych dla danej umowy.</p> <p>Proponowana zmiana: Usunięcie art. 252 ust. 2 i 5</p>	
80.	Art. 252 ust. 1 pkt 5	KIGEiT	<p>Zaproponowany przepis zawiera bardzo istotny błąd, utożsamiając ulgę z częścią opłaty abonamentowej związanej z zakupem telekomunikacyjnego urządzenia końcowego. W trakcie prekonsultacji przedstawiciele KIGEiT wyjaśniali, że nie są to pojęcia tożsame.</p> <p><u>Przykładowo:</u></p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy												
			<p>Cena telefonu X w ofercie dostawcy bez abonamentu wynosi 2401 zł.</p> <p>Przy zawarciu umowy na 24 miesiące dostawca umożliwi zakup telefonu w następujących wariantach:</p> <table border="1" data-bbox="689 438 1827 611"> <thead> <tr> <th data-bbox="689 438 884 518">Cena telefonu</th> <th data-bbox="884 438 1055 518">Ulga</th> <th data-bbox="1055 438 1319 518">Dodatkowa opłata abonamentowa</th> <th data-bbox="1319 438 1827 518">Suma dodatkowych opłat abonamentowych</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td data-bbox="689 518 884 563">1 zł</td> <td data-bbox="884 518 1055 563">2400 zł</td> <td data-bbox="1055 518 1319 563">100 zł</td> <td data-bbox="1319 518 1827 563">2400 zł (24 miesiące x 100 zł)</td> </tr> <tr> <td data-bbox="689 563 884 611">1201 zł</td> <td data-bbox="884 563 1055 611">1200 zł</td> <td data-bbox="1055 563 1319 611">45 zł</td> <td data-bbox="1319 563 1827 611">1080 zł (24 miesiące x 45 zł)</td> </tr> </tbody> </table> <p>W drugim wariantcie kwota ulgi nie jest równa części opłaty abonamentowej, ponieważ dostawca usług zdecydował się zaproponować korzystniejszy abonament.</p> <p>Z wielu względów wysokość dodatkowej opłaty abonamentowej związanej z zakupem telefonu nie jest równa kwocie ulgi – w zdecydowanej większości przypadków jest ona wyższa lub niższa od kwoty ulgi. Wynika to chociażby z konieczności dopasowania cen telefonu do określonych poziomów abonamentów, które najczęściej „postępują” co najmniej o 10 zł.</p> <p>Z tego powodu stwierdzenie „stanowiącej ulgę” powinno zostać usunięte jako oczywiście błędne. Alternatywą jest uznanie, że ustawodawca obowiązek wprowadzenia zasady nakazującej odzwierciedlać kwotę ulgi w opłacie abonamentowej – ale takim wypadku należy zastanowić się, czy w Polsce mamy do czynienia z gospodarką wolnorynkową, czy odgórnie sterowaną.</p> <p>Niezależnie od powyższego, w związku z koniecznością wyeliminowania dalej idących wad tego przepisu, KIGEiT proponuje jego przyjęcie w następującym brzmieniu:</p> <p><i>część opłaty abonamentowej związana z zakupem wraz z tą umową dotowanego urządzenia</i></p> <p>Wskazujemy, że telekomunikacyjne urządzenie końcowe nie jest elementem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (nie jest wydane w ramach umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej) lecz przedmiotem odrębnej umowy sprzedaży – może zatem być wydane w związku z taką umową.</p> <p>Nie można również stwierdzić, jakoby opłata abonamentowa była opłatą za urządzenie, ponieważ znajdująca swoje umocowanie w EKŁE instytucja ofert dotowanych (subsydiowanych) zakłada, że jest to opłata za usługi komunikacji elektronicznej.</p>	Cena telefonu	Ulga	Dodatkowa opłata abonamentowa	Suma dodatkowych opłat abonamentowych	1 zł	2400 zł	100 zł	2400 zł (24 miesiące x 100 zł)	1201 zł	1200 zł	45 zł	1080 zł (24 miesiące x 45 zł)	
Cena telefonu	Ulga	Dodatkowa opłata abonamentowa	Suma dodatkowych opłat abonamentowych													
1 zł	2400 zł	100 zł	2400 zł (24 miesiące x 100 zł)													
1201 zł	1200 zł	45 zł	1080 zł (24 miesiące x 45 zł)													

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Postulujemy również rozszerzenie przepisu na każde urządzenie, nie tylko telekomunikacyjne urządzenie końcowe, zgodnie z utrwaloną praktyką sprzedaży w modelu subsydiowym innych urządzeń. Jest to tym bardziej uzasadnione, że określeniem „dotowane” posługuje się EKŁE.</p> <p>KIGEiT podtrzymuje przy tym swoje stanowisko, że w pełni obiektywnym miernikiem wartości urządzenia jest ulga, ponieważ odnosi się ona do ceny urządzenia oferowanego przez dostawcę usług w tzw. wolnej sprzedaży (czyli pokazuje o ile taniej abonent kupił telefon dzięki skorzystaniu z oferty abonamentowej) i optymalnym rozwiązaniem byłoby zastąpienie analizowanego przepisu obowiązkiem wskazania ulgi udzielanej na usługę i urządzenie (co też jest obecnie praktyką wiodących dostawców). W konsekwencji tej zmiany konieczne byłoby również dokonanie zmiany w art. 268 ust. 4 PKE i odwołanie się tam do proporcjonalnej części ulgi na zakup urządzenia końcowego, która może być udzielona abonentowi zgodnie z art. 268 ust. 1 PKE.</p> <p>Proponowana zmiana: przyjęcie przepisu w następującym brzmieniu: <i>część opłaty abonamentowej związana z zakupem wraz z tą umową dotowanego urządzenia</i></p>	
81.	Art. 252 ust. 1 pkt 10	KIGEiT	<p>KIGEiT proponuje wprowadzenie zmian podkreślających, że obowiązek informowania o stosowanych ograniczeniach dotyczy wyłącznie urządzeń pozostających w związku z umową o świadczenie usług komunikacji elektronicznej. Taki obowiązek nie znajduje uzasadnienia w przypadku urządzeń co prawda sprzedanych przez dostawcę usług, ale na podstawie niezależnej umowy sprzedaży na raty (która pozwala na zastrzeżenie prawa własności, co uzasadnia wprowadzenie ograniczeń w korzystaniu z urządzenia).</p> <p>Warto przy tym wskazać, że np. a art. 268 ust. 4 autorzy projektu już bardziej precyzyjnie odnoszą się do urządzenia wydanego w ramach umowy i warto co najmniej posłużyć się tym samym sformułowaniem. KIGEiT proponuje jednak poniżej posłużenie się sformułowaniem lepiej oddającym charakter tej konstrukcji.</p> <p>Proponowana zmiana: <i>ograniczenia w zakresie korzystania z <u>dotowanego</u> telekomunikacyjnego urządzenia końcowego, które zostało zakupione wraz z tą umową, o ile zostały one wprowadzone przez dostawcę usług komunikacji elektronicznej lub na jego zlecenie;</i></p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
82.	Art. 253 – art. 254	KIGEiT	<p>Celem Ministerstwa Cyfryzacji wydaje się być przeprowadzenie kompleksowej rewolucji w zakresie wzorców umownych w sektorze telekomunikacyjnym. Tego rodzaju działania powinny być jednak starannie przemyślane.</p> <p>Art. 253 projekt opisuje zawartość umowy zawieranej z abonentem, która nie przyjmuje formy pisemnej, dokumentowej lub elektronicznej. Może zatem jedynie przybrać formę wzorca umownego dostępnego na stronie internetowej dostawcy usług. Powstaje pytanie, czy te informacje mogą się znaleźć w regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych, skoro mowa o nim w odrębnym artykule (art. 254) i wskazuje się, że powinien zawierać zakres i warunki świadczenia usług. Zaproponowane przepisy są jednak bardzo niejasne w tym zakresie – nie wiadomo jak się ma zakres i warunki świadczonych usług do innych informacji, o których mowa w ustawie.</p> <p>Jednocześnie art. 255 nakłada – również w przypadku usług przedpłaconych – obowiązek doręczenia informacji przedumownych w jednym dokumencie. Powoduje to kolejną konfuzję, ponieważ z jednej strony przepisu mówią dość ogólnie o umowie i regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych, a z drugiej strony narzucają obowiązek przekazania informacji przedumownych w jednym dokumencie.</p> <p>Wydaje się, że ministerstwo wychodzi z błędnego założenia, że informacje przedumowne będą funkcjonowały jak odrębny dokument. Tak nie będzie, konsumenci będą otrzymywać od dostawcy docelowy wzorzec/wzorcy umowne.</p> <p>Proponowana zmiana:</p> <p>KIGEiT postuluje, aby zrezygnować z narzucania dostawcom usług obowiązku posługiwania się z góry określonymi rodzajami wzorców umownymi, ponieważ jest to sprzeczne z EKŁE i ogranicza swobodę działalności gospodarczej ze szkodą dla abonentów.</p>	
83.	Art. 253 ust. 2 pkt 1	KIGEiT	<p>Numer SIM na trwałym nośniku w ofercie prepaid</p> <p>Ustawodawca przewidział, że numer przydzielony abonentowi usług przedpłaconych ma być udostępniony na trwałym nośniku. Izba pragnie zwrócić uwagę, że w obiegu są już dostępne karty e-sim, które nie są udostępniane na fizycznych nośnikach, jakim jest starter, co wyklucza udostępnianie abonentowi numeru MSISDN przy wykorzystaniu kart e-sim na trwałym nośniku.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			Ustawodawca powinien wyjaśnić wątpliwości.	
84.	Art. 255 i 256	KIGEiT	<p>Moment doręczenia informacji przedumownych oraz zwięzłego podsumowania umowy.</p> <p>Podtrzymujemy dotychczasowe uwagi dotyczące momentu, w którym abonenci powinni mieć dostarczone dokumenty, o których mowa w art. 255 i 256. Izba stoi na stanowisku, że należy zrównać moment doręczenia obu dokumentów oraz jednocześnie przesunąć moment ich doręczenia na „najpóźniej w chwili wyrażenia woli związania się umową”, wzorem postanowień ustawy o prawach konsumenta. Przepisy dotyczące podsumowania umowy i tzw. przedumowny obowiązek informacyjny powinny wiązać te dokumenty ściśle z konkretną umową, której warunki strony właśnie uzgodniły. Dlatego też przepis wskazujący na obowiązek stosowania i dostarczania dokumentu w postaci podsumowania powinien być tak skonstruowany, by obowiązek ten powstawał nie wg dowolnych życzeń abonentów, a jedynie w przypadku uzgadniania i gotowości zawarcia umowy na uzgodnionych warunkach. Analogiczne uzasadnienie można wskazać do obowiązku doręczenia przed umową tego, co składa się na przedumowny obowiązek informacyjny. Czym innym jest obowiązek poinformowania o warunkach umownych i to nie jest kwestionowane, a czym innym doręczanie w sytuacji, gdy nie musi chodzić o zawarcie konkretnej umowy.</p>	
85.	art. 255 ust. 1	KIGEiT	<p>Wymóg dostarczenia informacji przedumownych w jednym dokumencie jest sprzeczny z EKLE. Wymaga się <i>de facto</i> doręczenia umowy, na którą składają cennik podstawowy, warunki promocyjne i ogólne warunki umowne. Wydaje się, że autorzy projektu postrzegają branżę telco jako prosty biznes, w którym każdy dostawca oferuje kilka wariantów taryfowych i bez problemu stworzy kilka dokumentów opisujących każdy z nich.</p> <p>Rzeczywistość jest jednak dużo bardziej skomplikowana i pomysł autorów projektów spowoduje gigantyczne koszty i obciążenie organizacyjnie dostawców usług.</p> <p>Trzeba też podkreślić, że wymóg ten będzie dotyczył również usług przedpłaconych, w przypadku których ustawodawca dopuszcza posłużenie się regulaminem świadczenia usług telekomunikacyjnych, który ze swej natury zawiera ogólne warunki umów.</p> <p>Projektodawca powinien także uwzględnić, że w chwili obecnej w obrocie, w szczególności w punktach sprzedaży dystrybutorów i podmiotów zaopatrujących się u dystrybutorów, znajdują się oferowane do nabycia przez klientów setki tysięcy, jeśli nie miliony, zestawów startowych. W przypadku takich zestawów</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>startowych, nie jest już możliwe załączenie do nich podsumowania umowy w wersji papierowej z uwagi na to, że nie są już własnością dostawcy, a także na obiektywne trudności w ustaleniu miejsca sprzedaży konkretnego, każdego z milionów zestawów startowych.</p> <p>Kilkuletni „okres ważności” tych zestawów startowych sprawia, że zawarcie umowy z wykorzystaniem takiego startera (polegające na włączeniu się do sieci) będzie możliwe nawet długi czas po wejściu w życie projektowanych przepisów.</p> <p>Proponowana zmiana: Usunięcie wymogu zawarcia informacji w jednym dokumencie</p>	
86.	Art. 256 ust. 1	KIGEiT	<p>Proponowane postanowienia wymagają poważnej dyskusji w związku z obecnym modelem oferowania i zawierania umów w systemie przedpłaconym.</p> <p>System zawierania umów w systemie pre-paid jest maksymalnie uproszczony – umowy paid są zawierane przez czynności faktyczne (np. wykonanie pierwszego połączenia) i wymagają jedynie udostępnienia minimalnego zestawu danych. W systemie zawierania umów pre-paid dostawca nie ma możliwości skontaktowania się z abonentem – nie świadczy mu jeszcze usług telekomunikacyjnych, a w procesie udostępniania danych nie jest wymagane podanie danych kontaktowych takich jak inny numer telefonu czy adres poczty elektronicznej.</p> <p>Z tego względu KIGEiT proponuje uregulowanie tego obowiązku w następujący sposób:</p> <p>Proponowana zmiana: „W przypadku zawierania umowy o świadczenie usług przedpłaconych świadczonych w publicznej sieci telekomunikacyjnej dostawca usług udostępnia konsumentowi zwięzłe podsumowanie warunków umowy w postaci łatwego do pobrania dokumentu, ze wskazaniem jego źródła, z pouczeniem o konieczności jego pobrania i utrwalenia w celu zachowania możliwości jego późniejszego odtworzenia w niezmienionej postaci, do celów dowodowych”.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
87.	Art. 257	KIGEiT	<p>Przepis art. 257 PKE powinien zostać usunięty lub istotnie zmieniony. Jego pierwsza część, mówiąca o utrwaleniu i dostarczeniu proponowanych i uzgodnionych warunków umowy dubluje wynikające z EKŁE obowiązki.</p> <p>Obowiązek mówiący o konieczności utrwalenia i dostarczenia treści oświadczenia abonenta jest sprzeczny z dyrektywą 2011/83/WE w zakresie, w którym dotyczy umów zawieranych na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa. Trzeba pamiętać, że umowa w formie dokumentowej może być również umową zawieraną w formie rozmowy telefonicznej, a dyrektywa (i w ślad za nią art. 20 ustawy o prawach konsumenta) w sposób precyzyjny i wyczerpujący reguluje obowiązki przedsiębiorcy z tym związane.</p> <p>Sformułowanie mówiące o utrwalaniu oświadczenia abonenta może też budzić wątpliwości interpretacyjne. Utrwaleniem oświadczenia abonenta będzie potwierdzenie zawarcia umowy wysłane na adres e-mail, ponieważ nie jest konieczne utrwalenie samego oświadczenia w formie, w której zostało ono złożone. W przypadku zawarcia umowy np. poprzez kliknięcie „przycisku” na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej oświadczeniem abonenta jest „kliknięcie”, które jest zapisywane w systemach jako pewien zapis informatyczny. Sam system informatyczny nie jest przy tym trwałym nośnikiem, a udostępnienie tego zapisu informatycznego konsumentowi byłoby bezcelowe, ponieważ nie byłoby dla niego zrozumiałe (powstaje pytanie w jakiej formie mogłoby zostać dokonane i czy taki zapis informatyczny ma rację bytu poza systemem informatycznym – wydaje się, że odpowiedź jest przecząca). KIGEiT ma jednak świadomość, że problematyka związana z trwałym nośnikiem jest skomplikowana i zastosowania zastosowanej wyżej interpretacji może być problematyczne w praktyce stosowania prawa.</p> <p>Mając w pamięci, że w toku rozmów w ramach prac nad tym przepisem okazało się, że w praktyce celem jego wprowadzenia było uregulowanie umów zawieranych w formie dokumentowej w lokalu przedsiębiorcy (np. na tablecie), postulujemy jego doprecyzowanie jak poniżej – proponowana zmiana:</p> <p>Art. 257. W przypadku, gdy umowa jest zawierana w formie dokumentowej w lokalu przedsiębiorcy, dostawca publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej dostarcza abonentowi treść uzgodnionych warunków umowy na trwałym nośniku.</p>	
88.	Art. 258	KIGEiT	<p>Wymóg przekazywania klientom będącym mikro i małymi przedsiębiorcami oraz organizacjami non-profit informacji przedumownych powinien dotyczyć jedynie umów zawieranych na przygotowanych przez dostawcę usług ofertach z warunkami promocyjnymi, które nie podlegają negocjacom (wzorce umowne,</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>umowy adhezyjne). W przypadku umów z negocjowanymi warunkami proces negocjacji poprzedzający zawarcie umowy trwa znacznie dłużej, a indywidualnie wynegocjowane warunki są zawarte w umowie zawieranej przez dostawcę usług i klienta, która jest weryfikowana przez każdą ze stron przed jej zawarciem. Klient biznesowy świadomie podpisuje umowę z wynegocjowanymi indywidualnie warunkami. Dostawca usług nie jest w stanie przygotować dla tak złożonych ofert negocjowalnych informacji przedumownych dla każdego klienta osobno.</p> <p>Mając na względzie treść wyżej powołanych przepisów, mogą pojawić się wątpliwości odnośnie właściwej interpretacji i stosowania art. 258 PKE w sytuacji, gdy osoba fizyczna prowadząca jednoosobową działalność gospodarczą i posiadająca status mikro- lub małego przedsiębiorcy złoży oświadczenia o wyrażeniu zgody na niestosowanie wobec niej przepisów dotyczących konsumentów tj. art. 252, art. 255-256, art. 265 ust. 1 i 3 oraz art. 277 PKE, w szczególności obejmującej wyłączenie uprawnienia określonego w art. 255 ust. 6 pkt 2 PKE. Wątpliwość ta będzie dotyczyła zachowania przez taki podmiot prawa do odstąpienia od umowy wynikającego z art. 38a ustawy o prawach konsumenta i konieczności zawarcia w umowie o świadczenie usług komunikacji elektronicznej zawieranej z takim podmiotem postanowienia określającego przedmiotowe prawo.</p>	
89.	Art. 260	KIGEiT	<p>Izba nie zgadza się na wprowadzenie zmian w zaproponowanym kształcie i postuluje jednoczesną zmianę już uchwalonych analogicznych przepisów zawartych w art. 14 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2.</p> <p>Izba rozumie intencje związane z ułatwieniem wypowiedzania umów, jednak powinny one być starannie dopracowane. W obecnym kształcie prowadzą one do nałożenia na dostawców usług nieproporcjonalnych obciążeń. Musi to budzić sprzeciw z uwagi na fakt, że dostawcy usług telekomunikacyjnych i tak ponoszą istotne wydatki w związku z walką ze skutkami COVID-19 - w tym chociażby związane z ostatnio uchwalonymi obowiązkami dotyczącymi zero-ratingu wybranych stron internetowych, dostarczaniem danych o lokalizacji, zapewniania ciągłości świadczenia usług. Nie sposób nie wspomnieć o szeregu dobrowolnych działań ze strony wielu dostawców usług. W tym świetle tym bardziej trudno o akceptację obciążenia dostawców kolejnymi wydatkami związanymi z realizacją zbędnych obowiązków.</p> <p>Podkreślenia wymaga fakt, że z niezrozumiałych dla KIGEiT przyczyn regulacja dotyczy wyłącznie branży telekomunikacyjnej, podczas gdy ewentualne ułatwienia związane z umożliwieniem wypowiedzania umów</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>w formie dokumentowej, jak też wysoce sprecyzowane obowiązki związane z potwierdzaniem faktu złożenia takiego oświadczenia, powinny dotyczyć wszystkich przedsiębiorców.</p> <p>Niezależnie od dalszych uwag KIGEiT postuluje, aby art. 260 PKE, a co najmniej jego ust. 2 i 3, były ograniczone do konsumentów (skoro zmiany motywowane są ochroną osób starszych przed nadużyciami).</p> <p>W pierwszej kolejności istotne zastrzeżenia budzi zobowiązanie dostawców usług do honorowania oświadczeń w formie dokumentowej, które zostały złożone w jakikolwiek sposób przez abonenta. Może się bowiem okazać, że abonenci będą składać oświadczenia za pośrednictwem dowolnej formy kontaktu z dostawcą usług, które nie są przystosowane do ich obsługi. Takie przygotowanie jest konieczne z uwagi na przewidywane rygory odpowiedzi w konkretnym terminie.</p> <p>Przykładowo, abonenci mogą dokonywać zgłoszenia wysyłając wiadomość za pośrednictwem fanpage dostawcy usług w serwisie Facebook czy też w rozmowie prowadzonej za pośrednictwem czata operowanego przez bota.</p> <p>Właśnie z takich względów § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie reklamacji usługi telekomunikacyjnej przewiduje, że złożenie reklamacji może nastąpić z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej, o ile takie środki zostały do tego celu wskazane przez dostawcę usług. Z perspektywy skutecznej obsługi klienta zasadnicze znaczenie ma odpowiednie skanalizowanie zgłoszeń do tych „interfejsów”, które umożliwiają skuteczną obsługę zgłoszeń (zważywszy na nakładane na dostawców obowiązki!).</p> <p>KIGEiT postuluje usunięcie ust. 2 i 3 z uwagi na istotne obciążenia z tym związane. Niezrozumiałe dla Izby jest uzasadnienie odwołujące się do konieczności ochrony abonenta przed „oszustwami związanymi z wprowadzeniem w błąd w celu doprowadzenia do zmiany dostawcy usług wbrew woli abonenta”. Takie oszustwa do tej pory związane były z uzyskiwaniem podpisów nieświadomych (często starszych) abonentów pod dokumentami podsuwanymi im przez nieuczciwych przedstawicieli handlowych – czyli przypadki, które nie są objęte zakresem zastosowania tego przepisu.</p> <p>Izba przypomina, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy musi zostać złożone obecnemu dostawcy usług, który w przypadku posłużenia się formą dokumentową będzie stosował metody weryfikacji abonenta takie jak chociażby podanie hasła abonenckiego. Jeśli legislator obawia się oszustw związanych z wykorzystaniem</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>formy dokumentowej, powinien albo zrezygnować z jej wprowadzenia, albo przedyskutować istniejące ryzyka z branżą, aby znaleźć właściwe rozwiązania.</p> <p>Na wypadek pozostawienia ust. 2 i 3 wskazujemy na konieczność uwzględnienia dalej idących kwestii.</p> <p>Przed wszystkim niemożliwy do akceptacji jest termin na potwierdzenie złożenia oświadczenia w ciągu 1 dnia roboczego. Potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia w ciągu 1 dnia roboczego byłoby możliwe wyłącznie w sposób automatyczny, w przypadku kontaktu za pośrednictwem wyznaczonego w tym celu kanału, w tej samej formie, w jakiej zostało złożone oświadczenie - np. automatyczna odpowiedź w formie wiadomości e-mail potwierdzająca otrzymanie wiadomości e-mail.</p> <p>W każdym innym przypadku realizacja obowiązku będzie wiązała się ogromnymi kosztami po stronie dostawców usług – będzie wymagać wstępnej analizy wszystkich wpływających do dostawcy usług zgłoszeń tego samego dnia. Ponieważ obecnie taka analiza może trwać kilka dni, zawężenie tego do jednego dnia roboczego oznacza konieczność istotnego zwiększenia liczby odpowiedzialnych za to konsultantów. Trzeba przy tym uwzględnić praktyczny aspekt związany z tym, że każdy poniedziałek dla biura obsługi klienta oznacza kilkadziesiąt procent więcej zgłoszeń niż w inne dni robocze (wynika to z tego, że praca w weekendy jest ograniczona z wiadomych względów). Nowoprojektowane wymogi musiałyby wiązać się z zatrudnieniem konsultantów w liczbie pozwalającej na zaspokojenie poniedziałkowego obciążenia pracą, w związku z czym kilkadziesiąt procent z nich byłoby zbędnych w kolejne dni. Nie jest jednak możliwe zatrudnienie dziesiątek czy setek ludzi na jeden dzień w tygodniu.</p> <p>Trzeba przy tym uwzględnić wszystkie sytuacje nagłe (np. awarie, epidemia, klęski żywiołowe), które powodują skokowy wzrost zgłoszeń, co będzie dodatkowo uniemożliwiać ich obsługę w ciągu 1 dnia roboczego.</p> <p>Zgodnie z przepisami zgłoszenie abonentkie miałyby nie tylko zostać przeanalizowane w ciągu 1 dnia roboczego, ale też w tym terminie miałyby zostać wysłana wiadomość SMS lub kontakt telefoniczny, co wiąże się z koniecznością przekazania sprawy innemu zespołowi konsultantów.</p> <p>Nie rozumiemy przy tym braku możliwości potwierdzenia złożenia wypowiedzenia w drodze wiadomości e-mail, jeśli została podana do kontaktu przez abonenta (w szczególności przez przedsiębiorcę, który mógł podać do kontaktu numer stacjonarny do sekretariatu biura).</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>W tym wszystkim należy podkreślić, że kryzys związany z COVID-19 dotknął również branżę <i>call center</i>, która musi przeorganizować miejsca pracy konsultantów, a obecna sytuacja już istotnie zwiększyła wydatki dostawców usług związane z obsługą klienta.</p> <p>Jeżeli dostawca miałby potwierdzać fakt otrzymania oświadczenia, to przepisy powinny zostać ograniczone do regulacji opisanej w ust. 3. W zdecydowanej większości przypadków wypowiedzenie następuje z zachowaniem okresu wypowiedzenia (który wynosi co najmniej 30 dni), a zatem potwierdzenie w ciągu 14 dni nastąpi jeszcze w czasie trwania umowy i w przypadku ewentualnego sporu będzie jeszcze wiele czasu, by sprawę wyjaśniać. Zwłaszcza, że potwierdzenie w ramach 14 dni jest stosowane, np. w procesie reklamacyjnym (przy czym Rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie reklamacji usługi telekomunikacyjnej nie wymaga trwałego nośnika).</p> <p>Wskazujemy też, że termin rozwiązania umowy (równoznaczny z zawartym w nowych przepisach terminem zakończenia świadczenia usługi) wynika z wiążącej abonenta z dostawcą usług umowy i nie widzimy uzasadnienia, aby generować po stronie dostawców dodatkowe koszty związane z udzielaniem dodatkowych wyjaśnień w tym zakresie. Podobnie jest w przypadku wskazywania nazwy usługi, która może być mało przydatna dla abonenta, który może być stroną kilku umów na korzystanie z tej samej usługi.</p> <p>Z uwagi na powyższe, zastrzegając, że podstawowym postulatem KIGEiT jest usunięcie ust. 2 i 3, proponujemy następujące zmiany:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. <i>Jeżeli dostawca usług umożliwi zawarcie umowy w formie dokumentowej, jest obowiązany umożliwić konsumentowi jej rozwiązanie, jak również odstąpienie od niej albo jej wypowiedzenie, w formie dokumentowej, z wykorzystaniem środków, które zostały do tego celu wskazane przez dostawcę usług.</i> 2. <i>W przypadku złożenia przez konsumenta oświadczenia o wypowiedzeniu umowy w formie dokumentowej dostawca usług niezwłocznie, lecz nie później niż w ciągu pięciu dni roboczych od chwili otrzymania tego oświadczenia, zawiadamia konsumenta o jego otrzymaniu przez:</i> <ol style="list-style-type: none"> 1) <i>wysłanie krótkiej wiadomości tekstowej (sms) na numer wskazany przez konsumenta do kontaktu, widniejący w umowie podlegającej wypowiedzeniu – w przypadku konsumenta, który wskazał numer niegeograficzny; lub</i> 	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>2) wykonanie połączenia telefonicznego na numer wskazany przez konsumenta do kontaktu, widniejący w umowie podlegającej wypowiedzeniu – w przypadku konsumenta, który wskazał numer geograficzny; lub</p> <p>3) wysłanie wiadomości na wskazany do kontaktu adres poczty elektronicznej.</p> <p>3. Dostawca usług potwierdza konsumentowi przyjęcie oświadczenia, o którym mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia otrzymania złożenia tego oświadczenia wskazując nazwę usługi będącej przedmiotem wypowiedzenia, dzień otrzymania wypowiedzenia i dzień rozwiązania umowy.</p>	
90.	Art. 261	KIGEiT	<p>Izba pozytywnie ocenia sam kierunek zmian i rozszerzenie katalogu możliwych sposobów weryfikacji abonentów, w dalszym ciągu postulując dalej idące rozwiązanie, polegające na rezygnacji z tego wymogu.</p> <p>Odnosząc się do szczegółów proponowanego rozwiązania pragniemy zwrócić uwagę na następujące kwestie.</p> <p>Po pierwsze, proponowane rozwiązanie ogranicza wideoweryfikację do weryfikowania z dowodem osobistym. Wydaje się, że możliwość ta powinna być jak najbardziej szeroka i obejmować również np. dokumenty takie jak prawo jazdy. Wydaje się zatem, że powiązanie z rejestrem dowodów osobistych jest nadmiarowe. Przykładowo, weryfikacja poprzez osobę prowadzącą kiosk czy pracownika stacji benzynowej również nie zapewnia sprawdzenia autentyczności przedstawianego dokumentu tożsamości.</p> <p>Bez uszczerbku dla powyższej uwagi wskazujemy również na zasadnicze wątpliwości związane z koniecznością uzyskania decyzji, o której mowa w art. 68 ust. 3 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 332, dalej „Ustawa o dowodach osobistych”).</p> <p>Zgodnie ze wskazanym przepisem, decyzja taka jest wydawana po spełnieniu wymogów w zakresie (i) posiadania i stosowania mechanizmów umożliwiających identyfikację i rejestrację osób uzyskujących dostęp do danych oraz rejestrujących zakres udostępnionych danych i datę udostępnienia danych oraz (ii) posiadania i stosowania zabezpieczeń technicznych i organizacyjnych chroniących przed uzyskaniem dostępu do danych przez inne osoby i podmioty. Jednocześnie przepisy Ustawy o dowodach osobistych ani wydane na jej podstawie przepisy wykonawcze w żaden sposób nie precyzują ww. wymagań, co rodzi ryzyko arbitralnych rozstrzygnięć w tym zakresie. Jest to o tyle istotne, że Ustawa o dowodach osobistych przewiduje w zakresie tych wymagań możliwość kontroli oraz cofnięcia decyzji, a tym samym pozbawienia</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>przedsiębiorcy telekomunikacyjnego możliwości korzystania z tej metody. Wątpliwości budzi również kwestia rejestrowania zakresu udostępnionych danych w kontekście stanowiska Prezesa UODO co do możliwości przetwarzania danych osobowych związanych z dowodem osobistym.</p> <p>Zdaniem Izby należy zapewnić także odpowiednio szybkie rozstrzygnięcie wniosku o uzyskanie dostępu do rejestru, tak, by przedsiębiorcy mogli zaplanować korzystanie z takiej formy weryfikacji. Jednoczesne utrzymywanie innych form, w szczególności dla podmiotów, które nie mają stacjonarnej sieci sprzedaży, jest rozwiązaniem bardzo kosztownym.</p> <p>Izba zwraca również uwagę, że zgodnie z Ustawą o dowodach osobistych udostępnienie danych jest nieodpłatne na rzecz podmiotów realizujących na podstawie ustaw szczególnych zadania publiczne. W ocenie Izby w sposób weryfikacja jest zadaniem publicznym. W celu uniknięcia jakichkolwiek wątpliwości powinno być to wprost wskazane w projektowanej ustawie (jednorazowe udostępnienie wiąże się z opłatą w wysokości 31 złotych, co może stanowić istotną barierę).</p> <p>Izba zwraca również uwagę na kwestie związane z możliwością zawieszenia wideoweryfikacji. Zdaniem Izby należy usunąć możliwość zawieszenia w sytuacji niezachowania należytej staranności. Przesłanka ta występuje jako alternatywa wobec przesłanki niezgodności z przepisami. Trudno sobie wyobrazić sytuację, w której praktyka jest co prawda zgodna z przepisami, ale jednocześnie z uwagi na uznaniowe stwierdzenie braku należytej staranności, wobec przedsiębiorcy jest stosowana sankcja.</p> <p>Jednocześnie redakcja projektowanego przepisu art. 261 ust. 5 może budzić zasadnicze wątpliwości i sugerować jakoby potwierdzenie istnienia lub nieistnienia ważnego dowodu osobistego możliwe jest tylko i wyłącznie za pomocą wideoidentyfikacji. W celu uniknięcia tych wątpliwości postulowane jest, aby przepis odwoływał się wprost do Rejestru Dowodów Osobistych.</p>	
91.	art. 266 ust. 1	KIGEiT	<p>Ostatnie dane w brzmieniu „<i>W okresie wypowiedzenia abonent ponosi jedynie opłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych objętych umową</i>” jest wysoce niefortunne. Nie jest przecież tak, aby abonent mógł ponieść opłaty, które nie są przewidziane w umowie. Omawiane zdanie może wręcz sugerować, że w okresie wypowiedzenia nie ponosi opłat z tytułu innych usług (niebędących usługami telekomunikacyjnymi), które są objęte odrębnymi umowami. Kluczowe dla właściwej interpretacji wydaje się być odwołanie do art. 105 ust. 3 EKŁE, który kładzie nacisk na brak ponoszenia kosztów związanych z faktem wypowiedzenia umowy.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Proponowana zmiana: „W okresie wypowiedzenia abonent nie ponosi dodatkowych kosztów poza opłatami przewidzianymi umową”</p>	
92.	Art. 266	KIGEiT	<p>W związku ze zmianami w stosunku do wersji projektu będącej przedmiotem prekonsultacji uwagę zwraca brak pominięcia kwestii dotyczących zgód w zakresie marketingu bezpośredniego. Z uwagi na zwiększającą się liczbę zachorowań na COVID-19 i wprowadzane rozwiązania promujące formę paperless (choćby art. 260 PKE) wskazane było jasne uregulowanie, że do komunikacji przewidzianej w tym artykule nie stosuje się wymogu uzyskania zgody na marketing bezpośredni, aby wykluczyć konieczność przekazywania stosunkowo mało istotnych dla abonenta w ryzykownej formie tradycyjnego listu – w sytuacji, w której taka informacja mogłaby zostać przekazana e-mailem lub SMSem, jeśli abonent udostępnił stosowne dane kontaktowe.</p> <p>Konieczne jest również jasne uregulowanie stosunku tych obowiązków do regulacji RODO dotyczących sprzeciwu wobec przetwarzania danych osobowych w celach marketingowych. W ocenie KIGEiT realizacja obowiązku wynikającego z przepisów prawa nie znosi zgłoszonego przez użytkownika końcowego sprzeciwu, w związku z czym mamy do czynienia ze sprzecznymi regulacjami. W rezultacie wysyłka informacji o najlepszej ofercie do osób ze zgłoszonym sprzeciwem może wiązać się z odpowiedzialnością przed PUODO, a pominięcie takiej grupy osób może prowadzić do nałożenia kary przez Prezesa UKE.</p> <p>Proponowana zmiana: Dodanie ust. 3 o następującej treści: Przekazanie informacji o najkorzystniejszych pakietach taryfowych zgodnie z ust. 1 i 2 powyżej:</p> <p>a. nie stanowi naruszenia art. 360 ustawy; b. nie znajduje zastosowania do abonentów, którzy zgłosili sprzeciw wobec przetwarzania danych w celach marketingowych.</p>	
93.	Art. 268 i n.	KIGEiT	<p>W ocenie Izby rozwiązania dotyczące roszczeń dostawców z związku z rozwiązaniem umowy przed upływem okresu na jaki została zawarta wymaga głębokich zmian, bez których będzie on działań na szkodę rynku.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Na wstępie należy zwrócić uwagę na coraz większy zakres obowiązków przedsiębiorców, które co do zasady są nieodpłatne i często realizowane są w interesie publicznym (czemu Izba się sprzeciwia). Istotną rolę przedsiębiorców w sposób szczególny widać w okresie pandemii i wzmożonego ruchu sieciowego spowodowanego pracą i nauczaniem online.</p> <p>Wzrost obowiązków koreluje niestety z rozwiązaniami, które w sposób oczywisty doprowadzą do zapaści w przychodach, co odbije się na jakości usług, inwestycjach i rozwoju portfolio usług.</p> <p>W ocenie Izby obecnie obowiązujący reżim jest sprawiedliwy. Należy podkreślić, że w przypadku zmiany warunków ustalonych na czas określony abonent ma prawo do zmiany dostawcy bez obowiązku ponoszenia opłat wyrównawczych (chyba, że zmiana wynika np. ze zmiany przepisów prawa). Zabezpiecza to w sposób wystarczający interesy abonentów.</p> <p>Reżim odpowiedzialności powinien zatem pozwalać na odzyskanie udzielonej ulgi obejmującej zarówno usługi (w tym jednorazowe) jak i urządzenia (czy też inne rzeczy) nabywane na preferencyjnych warunkach w związku z zawarciem umowy na czas określony.</p> <p>Izba wskazuje, że zmodyfikowana treść przepisów dotyczących odszkodowań może mieć bardzo negatywny wpływ na modele sprzedaży tzw. subsydiowanej z uwagi na fakt, że zaproponowany algorytm/równanie wyliczania odszkodowania nie uwzględnia modeli sprzedaży z urządzeniem. Przykłady wskazane w uzasadnieniu do ustawy opierają się na hipotetycznych wyliczeniach, które nie uwzględniają realnych cen urządzeń oraz relacji opłaty abonamentowej w części serwisowej do części opłaty abonamentowej w części dotyczącej urządzenia.</p> <p>W kolejnych wierszach Izba prezentuje uwagi alternatywne, odnoszące się do projektowanego rozwiązania.</p>	
94.	Art. 268 ust. 1	KIGEiT	<p>Zwracamy uwagę, iż, przepis art. 268 projektu ustawy PKE nie rozstrzyga precyzyjnie czy dotyczy wyłącznie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych z konsumentem czy też z innymi abonentami. Wnosimy o doprecyzowanie ww. przepisu poprzez dodanie w art. 268 ust. 3 projektu ustawy PKE sformułowania, iż przepis ten dotyczy umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych z konsumentem, gdyż brak jest uzasadnienia do ograniczania odszkodowania w obrocie gospodarczym tj. pomiędzy przedsiębiorcami.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
95.	Art. 268 ust. 2 pkt 1	KIGEiT	<p>KIGEiT postuluje wprowadzenie co najmniej następującej zmiany:</p> <p>2. Odszkodowanie nie przysługuje:</p> <p>1) w przypadku wypowiedzenia przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem roszczenia jest <u>dotowane urządzenie wydane w ramach w związku z zawarciem umowy telekomunikacyjne urządzenie końcowe.</u></p> <p>Stosownie do uwag poczynionych uprzednio wskazujemy, że w modelu subsydiowanym dostawcy usług sprzedają również urządzenia inne niż telefony, modemy, etc., w związku z czym brak jest uzasadnienia dla wykluczenia prawa do dochodzenia przez dostawców roszczeń w tym przypadku. Efektem wprowadzonego przepisu byłaby możliwość zachowania przez konsumenta zakupionego za symboliczną złotówkę zegarka/konsoli w przypadku wypowiedzenia umowy na warunkach określonych w tym przepisie. Takie rozwiązanie w oczywisty sposób może prowadzić do nadużyć i powinno zostać dostosowane w celu ochrony funkcjonujących na rynku modeli sprzedażowych.</p> <p>Niezależnie od powyższego podtrzymujemy wcześniejsze uwagi, zgodnie z którymi jest on sprzeczny z dyrektywą 2011/83 w sprawie praw konsumentów, ponieważ w zakresie umów zawieranych na odległość i poza lokalem przedsiębiorstwa przewiduje nieograniczone 14-dniowym terminem uprawnienie do odstąpienia od umowy.</p> <p>Zgodnie z wyjaśnieniami Ministerstwa omawiany przepis ma na celu ochronę konsumentów przez nieuczciwymi dostawcami usług, który zawierają umowę przede wszystkim w celu wyłudzenia opłat, a nie mają zamiaru rozpoczęcia świadczenia usług. Zdaniem KIGEiT w takim przypadku istnieją inne instrumenty prawne, które umożliwiają konsumentom skuteczną ochronę ich praw, której skuteczność zresztą i tak w zasadniczej mierze zależy od sprawności ochrony instytucjonalnej.</p>	
96.	Art. 268 ust. 3	KIGEiT	<p>Propozycja ograniczenia odszkodowania z tytułu wypowiedzenia umowy do połowy kwot zobowiązania abonenta jest niemożliwa do zaakceptowania. Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia, dlaczego wielokrotnie podkreślana przez organy i instytucje zajmujące się ochroną praw konsumenta zasada <i>pacta sunt servanda</i> ma ulec tak istotnemu przełamaniu właśnie w sektorze telekomunikacyjnym. Zapewne z tego powodu uzasadnienie projektu nie zawiera żadnych wyjaśnień w tym zakresie, co byłoby wskazane przy</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy								
			<p>wprowadzeniu tak daleko idącego rozwiązania (nie mówiąc już o uwzględnieniu wyrządzonych przedsiębiorcom strat w ocenie skutków regulacji).</p> <p>Jak wynika z przywoływanego w trakcie prekonsultacji przez przedstawicieli Prezesa UOKiK wyroku Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2020 r. IV CSK 579/17, roszczenie związane z przedterminowym rozwiązaniem umowy zasadza się na obowiązku zapłaty opłat za pozostały okres trwania umowy. Tymczasem Minister Cyfryzacji proponuje w kolejnym już elemencie nowej regulacji rozwiązanie, które w bezprecedensowy sposób szkodzi sektorowi telekomunikacyjnemu i nie może znaleźć żadnego racjonalnego uzasadnienia. Ochrona konsumenta nie może prowadzić do naruszenia konstytucyjnych praw przysługujących przedsiębiorcy, w tym prawa własności.</p> <p>Propozycja jest tym bardziej zdumiewająca z uwagi na fakt, że autorzy projektu ustawy dobrze zdają sobie sprawę z faktu, że część opłaty abonamentowej jest związana z zakupem urządzenia w modelu subsydiowanym (art. 252 ust. 1 pkt 5 PKE). W przypadku zakupu za symboliczną złotówkę drogiego telefonu dzięki przyjętemu rozwiązaniu dostawca usług nie będzie w stanie odzyskać jego wartości.</p> <p>Poniżej opisujemy skutki tej regulacji na rzeczywistym przykładzie zakupu telefonu Samsung Galaxy Fold z ofertą abonamentową. Wszystkie kluczowe parametry związane z tą ofertą przedstawiamy w poniższej tabeli:</p> <table border="1" data-bbox="689 928 1832 1364"> <tbody> <tr> <td data-bbox="689 928 1131 975">Cena telefonu w wolnej sprzedaży:</td> <td data-bbox="1131 928 1832 975">9000 zł</td> </tr> <tr> <td data-bbox="689 975 1131 1090">Cena telefonu w ofercie abonamentowej (całkowita cena telefonu po udzielonej uldze):</td> <td data-bbox="1131 975 1832 1090">3849 zł</td> </tr> <tr> <td data-bbox="689 1090 1131 1204">Ulga na cenę telefonu (różnica pomiędzy ceną w wolnej sprzedaży a ulgą na telefon):</td> <td data-bbox="1131 1090 1832 1204">5151 zł (warto w tym przypadku zwrócić uwagę, że ulga na telefon jest wyższa niż odpowiadająca mu część abonamentu – por. uwagi do art. 252 ust. 1 pkt 5 PKE)</td> </tr> <tr> <td data-bbox="689 1204 1131 1364">Abonament w umowie na 24 miesiące:</td> <td data-bbox="1131 1204 1832 1364">275 zł, w tym: <ul style="list-style-type: none"> • 75 zł - koszt taryfy • 200 zł – kwota związana z zakupem telefonu w promocyjnej cenie </td> </tr> </tbody> </table>	Cena telefonu w wolnej sprzedaży:	9000 zł	Cena telefonu w ofercie abonamentowej (całkowita cena telefonu po udzielonej uldze):	3849 zł	Ulga na cenę telefonu (różnica pomiędzy ceną w wolnej sprzedaży a ulgą na telefon):	5151 zł (warto w tym przypadku zwrócić uwagę, że ulga na telefon jest wyższa niż odpowiadająca mu część abonamentu – por. uwagi do art. 252 ust. 1 pkt 5 PKE)	Abonament w umowie na 24 miesiące:	275 zł, w tym: <ul style="list-style-type: none"> • 75 zł - koszt taryfy • 200 zł – kwota związana z zakupem telefonu w promocyjnej cenie 	
Cena telefonu w wolnej sprzedaży:	9000 zł											
Cena telefonu w ofercie abonamentowej (całkowita cena telefonu po udzielonej uldze):	3849 zł											
Ulga na cenę telefonu (różnica pomiędzy ceną w wolnej sprzedaży a ulgą na telefon):	5151 zł (warto w tym przypadku zwrócić uwagę, że ulga na telefon jest wyższa niż odpowiadająca mu część abonamentu – por. uwagi do art. 252 ust. 1 pkt 5 PKE)											
Abonament w umowie na 24 miesiące:	275 zł, w tym: <ul style="list-style-type: none"> • 75 zł - koszt taryfy • 200 zł – kwota związana z zakupem telefonu w promocyjnej cenie 											

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy						
			<table border="1" data-bbox="689 347 1832 722"> <tr> <td data-bbox="689 347 1131 395">Suma abonamentu za 24 miesiące:</td> <td data-bbox="1131 347 1832 395">6600 zł</td> </tr> <tr> <td data-bbox="689 395 1131 576">Suma części abonamentu związanej z zakupem telefonu za 24 miesiące (ta kwota nie jest elementem ceny telefonu, tylko częścią abonamentu za usługi telekomunikacyjne):</td> <td data-bbox="1131 395 1832 576">4800 zł</td> </tr> <tr> <td data-bbox="689 576 1131 722">Suma ceny telefonu i opłat abonamentowych związanych z telefonem w czasie określonym umowy:</td> <td data-bbox="1131 576 1832 722">3849 zł + 4800 zł = 8649 zł</td> </tr> </table> <p data-bbox="689 730 1832 863">W przedstawionym powyżej przypadku maksymalne roszczenie przysługujące dostawcy usług wynosi 3300 zł, tj. połowa opłat abonamentowych należnych za okres 24 miesięcy. Sama ulga z tytułu zakupu urządzenia wynosi 5151 zł, w związku z czym roszczenie odszkodowawcze będzie opierało się na art. 268 ust. 3 pkt 1 PKE.</p> <p data-bbox="689 871 1832 1046">Ponieważ cena urządzenia z tą taryfą wynosi 3849 zł, łączny koszt uzyskania najnowszego i chyba najdroższego modelu topowego smartfonu na rynku wynosi 7149 zł (cena telefonu + koszt przedterminowego wypowiedzenia umowy). Oznacza to, że zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i wypowiedzając ją od razu abonent zyskuje warty 9000 zł smartfon za kwotę 7149 zł – czyli blisko 2 tysiące złotych taniej niż w wolnej sprzedaży.</p> <p data-bbox="689 1054 1832 1262">Powyższy schemat będzie powtarzał się przy każdej ofercie w modelu subsydiowym w przypadku zakupu telefonu w niskiej cenie (czyli bardzo często, ponieważ abonenci najczęściej chcą kupić telefon za symboliczną złotówkę). Nie bez powodu przywołujemy jednak powyższy przykład, ponieważ właśnie najdroższe modele telefonów będą przedmiotem nadużyć ze strony konsumentów, którzy będą zawierali umowy tylko po to, żeby skorzystać z proponowanego przez resort cyfryzacji rozwiązania i nabyć telefon znacznie poniżej ceny rynkowej.</p> <p data-bbox="689 1270 1832 1343">Należy podkreślić, że model subsydiowy jest głównym sposobem oferowania konsumentom urządzeń przez niektórych operatorów w ofertach abonamentowych i umowy z urządzeniami w takim przypadku stanowią</p>	Suma abonamentu za 24 miesiące:	6600 zł	Suma części abonamentu związanej z zakupem telefonu za 24 miesiące (ta kwota nie jest elementem ceny telefonu, tylko częścią abonamentu za usługi telekomunikacyjne):	4800 zł	Suma ceny telefonu i opłat abonamentowych związanych z telefonem w czasie określonym umowy:	3849 zł + 4800 zł = 8649 zł	
Suma abonamentu za 24 miesiące:	6600 zł									
Suma części abonamentu związanej z zakupem telefonu za 24 miesiące (ta kwota nie jest elementem ceny telefonu, tylko częścią abonamentu za usługi telekomunikacyjne):	4800 zł									
Suma ceny telefonu i opłat abonamentowych związanych z telefonem w czasie określonym umowy:	3849 zł + 4800 zł = 8649 zł									

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			(w dużym przybliżeniu) 40-60% ogólnie zawieranych umów. W przypadku ofert typu Mix udziałów umów z telefonem oferowanym w modelu subsydiowym KIGEiT ocenia na ponad 90 %. Proponowana zmiana: 3. Odszkodowanie nie może przekroczyć: 1) połowy sumy pozostałych opłat abonamentowych albo w przypadku umowy, która nie przewiduje opłat abonamentowych, połowy sumy innych okresowych opłat, które konsument powinien rzeczywiście uiścić do czasu zakończenia umowy zawartej na czas określony lub	
97.	268 ust. 4	KIGEiT	Analogicznie do uwag poczynionych przy okazji art. 252 ust. 1 lit. 5 i art. 268 ust. 2 pkt 1 postulujemy odniesienie się do „dotowanego urządzenia wydanego w związku z zawarciem umowy” oraz „części opłaty abonamentowej związanej z zakupem wraz z tą umową dotowanego urządzenia”. Konsekwentnie wskazujemy, że regulacja ta nie powinna być zawężona tylko do telekomunikacyjnych urzędzeń końcowych. Wskazujemy też na błąd w odesłaniu w pkt 2, który powinien odsyłać do zasad obliczania odszkodowania określonych w ust. 3 (a nie ust. 2). Jednocześnie KIGEiT wskazuje, na niejasność przepisu. Jeżeli urządzenie zgodnie z umową przechodzi na własność abonenta, to abonent nie może zdecydować o zachowaniu lub braku zachowania urządzenia dla siebie, gdyż taką decyzję podjął zawierając umowę dotyczącą urządzenia. Urządzenie stało jego własnością z mocy umowy. Należy zwrócić uwagę, że w przypadku sprzedaży jej istotą jest przejście własności na kupującego. Abonent nie może w związku z wypowiedzeniem umowy decydować, czy zachowa bądź też nie zachowa urządzenia, które było przedmiotem sprzedaży. W przeciwnym razie naruszy to istotę umowy sprzedaży opisaną w kodeksie cywilnym.	
98.	Art. 269 ust. 1 i 3	KIGEiT	Analogicznie do wcześniejszych uwag postulujemy stosowanie określenia „dotowane”.	
99.	Art. 270	KIGEiT	W związku z powstałymi wątpliwościami interpretacyjnym, jak również w świetle postanowień EKŁE, które zakładają możliwość jednostronnej zmiany umowy przez dostawców usług. KIGEiT proponuje	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>doprecyzowanie ust. 1 zgodnie z pierwotną intencją autorów ustawy – prawo telekomunikacyjne w następujący sposób:</p> <p><i>Dostawca usług komunikacji elektronicznej może dokonać jednostronnej zmiany warunków umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej.</i></p> <p>Obecna wersja artykułu wydaje się być mocno niedopracowana, przez co może prowadzić do sprzecznych z istotą prawa zobowiązań interpretacji, w myśl których zmiana umowy jest możliwa tylko w przypadkach określonych w ustawie, tj. w ust. 1 i 3.</p> <p>Z ust. 3 może być przy tym interpretowany w taki sposób (a contrario), że jakiegokolwiek zmiany na niekorzyść abonentów mogą być dokonane wyłącznie ze względu na okoliczności, na które dostawca nie ma wpływu, co <i>de facto</i> oznacza związanie dostawcy warunkami umowy na wieczny czas. Szczególnego podkreślenia wymaga fakt, że omawiane przepisy znajdują zastosowanie do umów zawartych na czas nieokreślony, jak też zawartych z przedsiębiorcami.</p> <p>Byłby to kolejny przykład nałożenia na sektor telekomunikacyjny ograniczeń, które nie funkcjonują w innych branżach. Trzeba tu wskazać na sektor bankowy, w którym częste zmiany warunków umów – w tym podwyżki cen – są na porządku dziennym. A w przeciwieństwie do sektora telekomunikacyjnego klienci banków nie mają zabezpieczenia przed niekorzystną polityką cenową przedsiębiorcy w postaci utraty przez dostawców usług spodziewanych przychodów czy też ulg związanych z zawarciem umów terminowych.</p> <p>Z uwagi na powyższe KIGEiT liczy na istotne zmiany w tym zakresie, wskazując przy okazji (uwaga techniczna), że pkt 1 w ust. 1 odwołuje się do konieczności wprowadzenia „zmian, o których mowa w ust. 1”.</p>	
100.	Art. 270 ust. 4	KIGEiT	<p>Art. 270 ust. 4 PKE, w ślad za obecnym prawem telekomunikacyjnym stanowi, że informacja o proponowanej zmianie umowy powinna być przekazana „w postaci odpowiadającej formie, w jakiej zawarta została umowa”. Jest to sprzeczne z art. 105 ust. 4 akapit drugi EKŁE, który w takim przypadku mówi wyłącznie o trwałym nośniku, bez narzucania jego formy.</p> <p>Proponowana zmiana:</p> <p>Odwołanie się w pkt 1 i 2 wyłącznie do trwałego nośnika, bez określania jego formy</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
101.	Art. 270 ust. 6	KIGEiT	<p>Zawarte w projekcie brzmienie przepisu art. 270 ust. 6 nakazuje informować abonentów o zmianie danych identyfikacyjnych oraz kontaktowych w formie odpowiadającej formie zawarcia umowy. Mając na uwadze, iż dotychczas powszechnie stosowaną na rynku telekomunikacyjnym formą zawarcia umowy jest forma pisemna, a abonenci niechętnie wskazują inne (np. elektroniczne) formy powiadomienia, takie brzmienie przepisu skazuje dostawców telekomunikacyjnych na konieczność wysyłania setek tysięcy, a niekiedy milionów papierowych przesyłek pocztowych, co uniemożliwia upowszechnienie procesów digitalizacji na rynku telekomunikacyjnym. Warto również mieć na uwadze, iż brak możliwości rozwijania procesów digitalizacji przez polskich przedsiębiorców telekomunikacyjnych i obarczanie ich kosztownymi obowiązkami pogarsza ich pozycję konkurencyjną wobec podmiotów z innych sektorów gospodarki np. bakowość oraz wobec podmiotów z krajów, w których administracja publiczna realnie wprowadza w życie ideę <i>paperless</i>. Pozostawienie projektowanego przepisu art. 270 ust. 6 w niezmienionym brzmieniu skutkującego koniecznością wysyłania papierowych listów do abonentów usług telekomunikacyjnych trudno także postrzegać w kategoriach działań proekologicznych.</p> <p>Proponowane brzmienie przepisu art. 270 ust. 6 PKE przewidujące powiązanie postaci trwałego nośnika z formą zawarcia umowy jest nadmiarową regulacją, gdyż nie wynika z przepisów EKŁE, które przewidują konieczność zachowania trwałego nośnika (bez przesądzania jego postaci). Ponadto należy zaznaczyć, iż w przepisie art. 270 ust. 2 projektodawca dopuścił wprowadzenie jednostronnej zmiany warunków umowy poprzez podanie informacji o tych zmianach do publicznej wiadomości. Zasadnym jest aby także w przypadkach zmian danych identyfikacyjnych lub kontaktowych – a więc zmian o mniejszym znaczeniu, które nie stanowią zmiany umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych - również dopuszczalne było wprowadzenie zmian poprzez podanie ich do publicznej wiadomości.</p> <p>Warto również mieć na uwadze, iż dane kontaktowe są bardzo pojemną kategorią pojęciową, która może obejmować np. numer telefoniczny, czy też adres poczty elektronicznej którym posługuje się dostawca usług telekomunikacyjnych. Podobnie bardzo pojemną kategorią pojęciową są dane identyfikacyjne takie jak np. adres, numery KRS, REGON czy NIP, które są kategoriami danych bardzo często podlegającym zmianom, na skutek potrzeb obrotu gospodarczego (np. fuzje i przejęcia, wynajęcie innego budynku mającego stanowić nową siedzibę spółki). Wskazane przykładowo okoliczności występują bardzo często na rynku telekomunikacyjnym zatem pozostawienie projektowanego przepisu art. 270 ust. 6 w niezmienionym brzmieniu może istotnie utrudnić rozwój przedsiębiorcom telekomunikacyjnym.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Wydaje się również zasadnym, aby sposób powiadamiania o zmianie danych identyfikacyjnych lub kontaktowych był jeden, taki sam dla wszystkich abonentów, niezależnie od formy zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.</p> <p>Proponowana zmiana:</p> <p>Zmiana redakcji projektowanego przepisu art. 270 ust. 6 przewidująca powiadomienie wszystkich abonentów, niezależnie od formy zawarcia umowy, o zmianie danych identyfikujących lub kontaktowych dostawcy poprzez podanie ich do publicznej wiadomości. W konsekwencji ust. 7 projektowanego przepisu art. 270 należałoby usunąć.</p> <p>6. Dostawca publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej niezwłocznie informuje abonentów o zmianie swoich danych identyfikujących lub kontaktowych poprzez podanie ich do publicznej wiadomości. Informacja o powyższych zmianach nie stanowi zmiany warunków umowy.</p>	
102.	Art. 275	KIGEiT	<p>Wskazane przepisy powinny zostać usunięte jako sprzeczne z EKŁE. Opracowanie narzędzie porównawczego to obowiązek właściwych organów państwa i związane z tym obowiązki nie mogą być przerzucane na dostawców usług. Dostawcy usług publikują podstawowe cenniki i regulaminy promocji na swoich stronach internetowych i ustalenie ich treści nie będzie nastroczało najmniejszych problemów. Przewidziany w ust. 2 obowiązek dostarczenia kompletnych danych dotyczących wszystkich oferowanych przez siebie usług nie uwzględnia realiów funkcjonowania dużych przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Każda oferta potrafi mieć od kilkunastu do kilkudziesięciu wariantów, uzależnionych od szeregu zmiennych. Wśród tych wariantów są oferty, z których skorzystanie uzależnione jest od spełnienia szczególnych warunków – oferty tylko dla pracowników, oferty typu VIP, czy wreszcie szyte na miarę oferty dla wielkich przedsiębiorstw. Takie informacje byłyby nieprzydatne z perspektywy narzędzia porównawczego, które powinno porównywać najbardziej popularne i publicznie dostępne oferty. Nie sposób też pominąć faktu, że konieczność zaraportowania wszystkich ofert byłaby nadmiernym obciążeniem organizacyjnym dla dostawców usług. Trzeba przy tym zaznaczyć, że dane mają być samodzielnie wprowadzane lub przekazywane z wykorzystaniem formularza, którego wzór ma określić Prezes UKE. Oznacza to nałożenie na przedsiębiorcę nadmiernych obowiązków sprawozdawczych zważywszy na wskazaną powyżej skalę informacji i mają na uwadze rozległość cenników stosowanych przez dostawców. Wprowadzenie nowej oferty oznacza bardzo wyężoną pracę właściwych komórek organizacyjnych przedsiębiorcy, które teraz</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>miałyby zostać obarczone dodatkowo koniecznością wypełnienia formularza (który przecież musi trafić do Prezesa UKE w dniu ogłoszenia nowej oferty). Jedyną możliwą formą ewentualnej realizacji tych obowiązków może być przekazanie Prezesowi UKE wzorców umownych.</p> <p>Proponowana zmiana: Usunięcie ust. 2-4 i 6</p>	
103.	Art. 282 ust 2	KIGEiT	<p>Przepis jest napisany w sposób, który budzi wątpliwości interpretacyjne. Nie wiadomo, czy w ciągu minimum miesiąca od wystąpienia zdarzeń opisanych w niniejszym artykule abonent ma prawo do złożenia wniosku o przeniesienie numeru, czy to jest maksymalny czas, w którym numer ma zostać przeniesiony, a tym samym na złożenie wniosku abonent ma mniej czasu.</p> <p>W połączeniu z rozwiązaniami systemowymi opisanymi dokumentacją PLI CBD, gdzie po wygaśnięciu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych numeracja musi być zwrócona do dawcy w terminie 90 dni od dnia wygaśnięcia umowy, stosowanie tego przepisu w praktyce będzie budziło jeszcze więcej wątpliwości. Z tego punktu widzenia wydaje się, że poprawna interpretacja tego przepisu powinna sprowadzać się do uznania, że abonent może złożyć wniosek najpóźniej 29 dnia od dnia wygaśnięcia umowy, a zastosowanie może mieć tylko tryb day. Jeżeli dostawca usług stosuje dłuższy termin na realizację tego prawa, to uprawnienie jest odpowiednio modyfikowane przy realizacji procesu.</p> <p>Wskazane byłoby dokonanie odpowiedniej modyfikacji przepisu, która wykluczyłaby te wątpliwości.</p>	
104.	Art. 284	KIGEiT	<p>W pierwszej kolejności Izba zwraca uwagę na konieczność włączenia w prace Ministerstwa Finansów, ponieważ dokonywane zmiany nijak mają się do obecnego modelu funkcjonowania usług przedpłaconych i wymagają dostosowania przepisów podatkowych. W obecnym stanie prawnym istnieje szereg wątpliwości co do możliwości zaliczenia kwoty zwrotu w poczet kosztów uzyskania przychodów, jak też możliwości odzyskania podatku VAT od zwracanych kwot. W zakresie podatku VAT rozwiązaniem może być albo pomniejszenie zwracanej konsumentowi kwoty o taki podatek, albo zwrot podatku przedsiębiorcy przez Skarb Państwa. Przede wszystkim jednak problem zasadza się w tym, że w chwili obecnej środki pochodzące z doładowania z perspektywy podatkowej nie są traktowane jako środki pieniężne, a samo wprowadzenie obowiązku ich zwrotu nie zmienia takiej ich kwalifikacji.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>W dalszej kolejności Izba zwraca uwagę na kolejne rozszerzanie obowiązku zwrotu, w tym przypadku na każdy przypadek rozwiązania umowy. Z uwagi na zasadę pełnej harmonizacji takie rozwiązanie będzie sprzeczne z EKŁE i w związku z tym postulujemy jego usunięcie, ograniczając przepis do zakresu wynikającego z EKŁE.</p> <p>Kolejną ewidentną sprzecznością z EKŁE jest objęcie obowiązkiem zwrotu przedsiębiorców. W tym zakresie EKŁE jednoznacznie wskazuje, że obowiązek zwrotu w przypadku przeniesienia numeru dotyczy wyłącznie konsumentów.</p>	
105.	Art. 284 ust. 1	KIGEiT	KIGEiT postuluje doprecyzowanie, że konsument może złożyć wniosek o zwrot środków dopiero po rozwiązaniu umowy. Ma to w szczególności istotne znaczenie przy przenoszeniu numeru, którego dojdzie do skutku (i w rezultacie rozwiązanie umowy z dotychczasowym dostawcą) umożliwia dopiero realizację procesu zwrotu środków.	
106.	Art. 284 ust. 4	KIGEiT	KIGEiT proponuje ograniczenie czasu na złożenie wniosku o zwrot środków do 30 dni od daty rozwiązania umowy. Obecny roczny okres jest zbyt długi zważywszy, że praktyczni wszyscy abonenci będą składali stosowny wniosek po rozwiązaniu umowy.	
107.	Art. 282 ust 5	KIGEiT	<p>Przepis może budzić rozbieżności interpretacyjne, a biorąc pod uwagę, że we wcześniejszej wersji projektu tego postanowienia nie było, wymaga on wyjaśnienia. W samym uzasadnieniu wskazane jest tylko, że skutek w postaci rozwiązania umowy jest zawieszony i w konsekwencji nie jest do końca wiadomym jak rozumieć to postanowienie.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Czy to jest termin, w którym zawsze, jeśli numer nie zostanie przeniesiony i nie nastąpi rozpoczęcie świadczenia usług przez nowego dostawcę, umowa z dotychczasowym dostawcą usług ulega rozwiązaniu?; • Czy jest to termin po upływie którego jeśli numer nie zostanie przeniesiony i nie nastąpi rozpoczęcie świadczenia usług przez nowego dostawcę, skutek w postaci rozwiązania umowy z dotychczasowym dostawcą nie może nastąpić, a umowa jest kontynuowana do czasu faktycznego rozpoczęcia 	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>świadczenia usług przez owego dostawcę – wskazywałoby na to zdanie drugie komentowane artykułu, ale jeśli tak to jest to tylko domysł?;</p> <ul style="list-style-type: none"> • Czy jest to odzwierciedlenie procesu PLI CBD dla którego w przypadku braku otrzymania w stosownym czasie komunikatu E12 sprawa zostaje zamknięta w PLI CBD przez wysłanie komunikatu E16 z kodem 302. Czy to również będzie powodowało konieczność rozwiązania umowy przez Dawcę bez jej wcześniejszego zawarcia przez Biorcę. Czy jednak należy to interpretować jako wstrzymanie samego procesu bez wpływu na termin rozwiązania umowy z Dawcą?. 	
108.	Art. 289	KIGEiT	<p><i>Całkowicie niezrozumiała podstawa do obliczania wysokości kary za przypadek , w którym nie doszło do zmiany dostawcy usługi dostępu do internetu. Projekt zakłada, że podstawą obliczenia wysokości należnej kary za każdy dzień opóźnienia są rachunki za wszystkie usługi komunikacji elektronicznej świadczone przez dostawcę. Należy pamiętać, że proces dotyczy usługi dostępu do internetu świadczonej w ramach konkretnej umowy, a abonent może mieć zawartych z dostawcą kilka takich umów oraz inne umowy w ramach, których świadczone są usługi komunikacji elektronicznej inne niż usługa dostępu do internetu. Nie ma w ogóle uzasadnienia fakt, w którym dostawca musi jako podstawę do obliczenia kary umownej brać pod uwagę rachunki obejmujące wszystkie usługi świadczone przez tego dostawcę.</i></p> <p><i>Przepis ten dotyczy wszystkich abonentów, nie tylko konsumentów. Łatwo można zatem sobie wyobrazić sytuacje, w którym uchybienie dotyczące konkretnej umowy skutkuje obowiązkiem zapłaty gigantycznej kary z uwagi na fakt, że stroną tej umowy był duży przedsiębiorca korzystający np. z kilku tysięcy numerów telefonów!</i></p> <p><i>Nie jest jasnym dlaczego ten przypadek został uregulowany zupełnie inaczej niż w przypadku zwłoki w przeniesieniu numeru, gdzie za podstawę do wyliczenia kary bierze się pod uwagę rachunki, które dotyczą usług świadczonych na przenoszonym numerze.</i></p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>1. Jeżeli nie doszło do zmiany dostawcy usługi dostępu do internetu, o której mowa w art. 286, z przyczyn leżących po stronie dotychczasowego dostawcy usługi abonentowi przysługuje jednorazowe odszkodowanie od tego dostawcy za każdy dzień zwłoki w wysokości 1/4 sumy opłat miesięcznych za <u>usługę dostępu do internetu, dla której dostawca miał być zmieniony, wszystkie</u></p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Świadczone usługi komunikacji elektronicznej liczonej według rachunków z ostatnich trzech okresów rozliczeniowych.</p> <p>2. Jeżeli nie doszło do zmiany dostawcy usługi dostępu do internetu z przyczyn leżących po stronie nowego dostawcy usług abonentowi przysługuje jednorazowe odszkodowanie od tego dostawcy usług za każdy dzień zwłoki w wysokości 1/4 sumy opłat miesięcznych za <u>usługę dostępu do internetu, dla której dostawca miał być zmieniony wszystkie świadczone usługi komunikacji elektronicznej liczonej według rachunków z ostatnich trzech okresów rozliczeniowych od dotychczasowego dostawcy usługi dostępu do sieci internetu.</u></p>	
109.	Art. 298 ust. 2	KIGEiT	<p>Projektowane przepisy PKE w zakresie usługi z dodatkowym świadczeniem bazują na regulacjach kompleksowo wdrożonych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych w grudniu 2018 roku.</p> <p>W art. 298, który co do zasady jest przeniesieniem obowiązującego art. 64 PT, wskazane zostało w ust. 2, że <i>świadczenie usługi z dodatkowym świadczeniem odbywa się na podstawie umowy zawartej w sposób określony w art. 252 i art. 259</i>. Projektowany przepis art. 252, do którego referuje przywoływany ustęp wskazuje trzy formy zawarcia umowy: pisemną, elektroniczną lub dokumentową, natomiast art. 259 PKE nie wskazuje żadnej formy zawarcia umowy.</p> <p>Izba zwraca uwagę, że obecne przepisy przewidują, że świadczenie usługi o podwyższonej opłacie odbywa się na podstawie umowy zawartej przez czynność faktyczną (art. 64 ust. 8 PT; brzmienie od roku 2009), do czego też odnosi się Projektodawca w uzasadnieniu do projektu ustawy pisząc wprost, że „<i>Usługa z dodatkowym świadczeniem jest świadczona na podstawie umowy zawartej w drodze czynności faktycznych.</i>”</p> <p>Biorąc pod uwagę, że umowa taka jest w praktyce zawierana przez czynność faktyczną oraz biorąc pod uwagę treść uzasadnienia, Izba postuluje o zmianę odwołania w projekcie ustawy i utrzymanie regulacji dot. zawierania umowy przez czynność faktyczną.</p> <p><u>Propozycja brzmienia przepisu:</u></p> <p>Art. 298 ust. 2</p> <p>2. Świadczenie usługi z dodatkowym świadczeniem odbywa się na podstawie umowy zawartej w sposób określony w art. 252 i art. 259 251 ust. 3.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
110.	Art. 308 ust. 1	KIGEiT	<p>Zdaniem Izby, projektowana regulacja jest niezgodna z EKŁE, a ponadto jest nieproporcjonalna do jej celu wskazanego w uzasadnieniu PKE i doprowadzi do znaczącego ograniczenia usług DCB.</p> <p>Przewidziany w projektowanym przepisie wymóg uzyskania zgody na UDOR to mechanizm <i>opt-in</i>, a więc mechanizm odwrotny od przewidzianego w załączniku VI część A lit. h EKŁE, który w tym zakresie przewiduje jedynie regulacje odnoszące się do dezaktywacji fakturowania stron trzecich, a więc mechanizm <i>opt-out</i>.</p> <p>Zdaniem Izby, wprowadzenie przewidzianego w EKŁE mechanizmu <i>opt-out</i> będzie wystarczające do osiągnięcia celu opisywanego w uzasadnieniu PKE, a jednocześnie nie doprowadzi do ograniczenia rynku DCB (co z pewnością będzie miało miejsce w przypadku wprowadzenia mechanizmu <i>opt-in</i>). Przypominamy, że wprowadzenie mechanizmu <i>opt-out</i> w ramach ostatniej regulacji dotyczącej usług Premium Rate okazało się wystarczające dla eliminacji nadużyć na rynku tych usług.</p> <p>Izba zwraca uwagę, że usługi DCB świadczone są przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych w całej UE, jednak w żadnym innym kraju UE przepisy dotyczące DCB nie są tak rygorystyczne jak projektowane przepisy PKE. Takie podejście może spowodować, że w Polsce, jako jedynym z krajów UE, przedsiębiorcy telekomunikacyjni nie będą w stanie zaoferować swoim klientom konkurencyjnego, w stosunku do innych systemów płatności, rozwiązania.</p> <p>Z informacji uzyskanych przez Izbę wynika, w żadnym innym kraju UE nie wprowadzono przymusowego modelu <i>opt-in</i> dla usług DCB, a dobrowolne wprowadzenie tego modelu przez dwóch operatorów z Hiszpanii i Portugalii doprowadziło w krótkim czasie do zakończenia świadczenia usług DCB przez tych operatorów ze względu na spadek przychodów. Z badań konsumenckich przeprowadzanych przez członków Izby wynika, że większość użytkowników korzystających z usług DCB wybiera tę metodę ze względu na jej wygodę i prostotę. Przy wprowadzeniu modelu <i>opt-in</i> utrudnienia będą, zdaniem Izby, na tyle duże, że użytkownicy będą wybierać inne metody płatności, które nie działają w modelu <i>opt-in</i>, np. BLIK.</p> <p>W ocenie Izby, nie ma również podstaw do wymagania, aby zgoda abonenta była utrwalana na trwałym nośniku. Przyjęcie takiego rozwiązania odbije się negatywnie na wachlarzu narzędzi służących do wyrażania zgody na świadczenie UDOR (o ile wymóg uzyskiwania zgody zostanie utrzymany).</p> <p>Zwracamy uwagę, że rezygnacja z wymogu uzyskiwania zgody i utrwalania jej na trwałym nośniku nie oznacza, że abonenci nie będą korzystali z zaawansowanej ochrony prawnej. Poza dobrowolnymi mechanizmami ochronnymi wprowadzonymi przez dostawców usług telekomunikacyjnych, konsumenci</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>kupujący towary lub usługi na odległość, za które rozliczenie nastąpi z wykorzystaniem UDOR, na etapie zawierania i wykonywania umowy są chronieni przepisami UPK. Ustawa ta nakłada na przedsiębiorców sprzedających swoje towary lub usługi na odległość szereg obowiązków, z obowiązkami informacyjnymi na czele i koniecznością potwierdzania woli zakupu towaru lub usługi, a konsumentom daje uprawnienia, włącznie z prawem do odstąpienia od umowy zawartej na odległość. Wobec powyższego dodawanie wymogu udzielania kolejnej zgody i utrwalania jej na trwałym nośniku stanowi kolejne, zbędne obciążenie regulacyjne, które realnie nie podniesie poziomu ochrony konsumentów.</p> <p>Ponadto, podkreślenia wymaga, że nawet w przypadku rezygnacji z modelu <i>opt-in</i>, ale utrzymaniu pozostałych obowiązków określonych w PKE, świadczenie UDOR będzie z perspektywy klienta zabezpieczone innymi elementami:</p> <ul style="list-style-type: none"> • możliwością zablokowania/rezygnacji z UDOR (<i>opt-out</i>) • progami kwotowymi, wraz z automatycznie stosowanym progiem domyślnym (art. 308 ust. 2-4); • każdorazową autoryzacją transakcji (art. 308 ust. 6); • informacją o UDOR na rachunku (art. 309); • obowiązkami reklamacyjnymi (art. 338). <p>Biorąc pod uwagę powyższe, Izba wskazuje, że regulacja art. 308 ust. 1 PKE powinna opierać się na mechanizmie <i>opt-out</i> tj. na możliwości dezaktywowania UDOR. Takie rozwiązanie będzie stanowić implementację Kodeksu, bez zaburzenia dalszego rozwoju usług DCB oraz bez utrudniania abonentom możliwości korzystania z tych usług, przy jednoczesnym zapewnieniu abonentom kontroli nad tą usługą.</p> <p>PROPOZYCJA BRZMIENIA PRZEPISU:</p> <p><i>Art. 308. 1. Dostawca publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej jest obowiązany, na żądanie abonenta, do nieodpłatnego zablokowania możliwości naliczania opłat za usługi dodatkowego obciążania rachunku.</i></p>	
111.	Art. 308 ust. 2	KIGEiT	<p>Zdaniem Izby, regulacja UDOR powinna ograniczać się wyłącznie do wprowadzenia mechanizmu <i>opt-out</i> tj. zapewnienia możliwości rezygnacji przez abonenta z UDOR (zgodnie z zaproponowanym powyżej przez Izbę brzmieniem art. 308 ust. 1). Tym samym Izba postuluje wykreślenie z art. 308 ustępów 2-6, gdyż są one niezgodne z EKŁE, nieproporcjonalne do celu regulacji oraz negatywnie wpłyną na rozwój usług DCB.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Na wypadek pozostawienia projektowanego art. 308 ust. 2, Izba proponuje wyłączenie wymogu trwałego nośnika przy określaniu przez abonenta progu kwotowego. Zdaniem Izby wymóg ten jest nadmiarowy i wyeliminuje – ze szkodą dla abonentów i dostawców usług – możliwość zarządzania progami poprzez kontakt telefoniczny z konsultantem lub z wykorzystaniem aplikacji self-care, które ułatwiają abonentom samodzielne zarządzanie swoimi usługami i ustawieniami.</p> <p>Izba zwraca uwagę, że brak wymogu trwałego nośnika w przypadku określania progów kwotowych dla usług Premium Rate nie wiązał się z żadnymi negatywnymi konsekwencjami. W przypadku określania progu kwotowego najistotniejszym elementem jest bowiem wiedza klienta co wysokości określonego limitu.</p> <p>W związku z powyższym, Izba proponuje wykreślenie w całości wymogu trwałego nośnika albo przynajmniej modyfikację przepisu w taki sposób, że trwały nośnik będzie stosowany przez dostawcę przy potwierdzeniu określania progu kwotowego przez dostawcę, a nie przez abonenta przy jego określaniu.</p> <p>PROPOZYCJA BRZMIENIA PRZEPISU:</p> <p><i>2. Dostawca usług komunikacji elektronicznej bezpłatnie zapewnia abonentowi określenie progu kwotowego nabycia towarów lub usług objętych usługą dodatkowego obciążania rachunku dla każdego okresu rozliczeniowego, a w przypadku jego braku - dla każdego miesiąca kalendarzowego. [Dostawca potwierdza określenie progu kwotowego na trwałym nośniku.]</i></p> <p><i>W momencie osiągnięcia progu kwotowego dostawca ten jest obowiązany do:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) natychmiastowego poinformowania abonenta o tym fakcie;</i> <i>2) zablokowania możliwości nabycia towarów lub usług z wykorzystaniem usługi dodatkowego obciążania rachunku.</i> 	
112.	Art. 308 ust. 3 i 4	KIGEiT	<p>Jak zostało powiedziane wyżej, postulujemy o wykreślenie z art. 308 ustępów 2-6 i pozostawienie wyłącznie art. 308 ust. 1 (w brzmieniu zaproponowanym przez Izbę powyżej). Na wypadek jednak brak wykreślenia ww. przepisów, Izba proponuje podwyższenie progu domyślnego w celu dostosowania jego wysokości do obecnych realiów rynkowych w taki sposób, aby można było uznać je za faktyczną ochronę użytkownika, bez jednoczesnego niekorzystnego wpływu na rynek usług DCB.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Izba zwraca uwagę, że wysokości progów kwotowych zostały przeniesione wprost z wcześniejszej regulacji dotyczącej usług Premium Rate, co oznacza, że poziom tych progów został ustalony w grudniu 2011 r., czyli 9 lat temu. Przez ten okres znacząco wzrosły wynagrodzenia oraz ceny towarów i usług konsumpcyjnych, co powinno być wzięte pod uwagę przy ustalaniu wysokości progów.</p> <p>Domyślny próg dla usług dodatkowego obciążania rachunku powinien być dostosowany do średniej cen usług i treści najczęściej nabywanych z wykorzystaniem DCB. Co więcej, próg domyślny powinien zapewniać możliwość skorzystania z usług DCB co najmniej kilkakrotnie w ciągu miesiąca. Tymczasem próg na poziomie 35 zł nie tylko uniemożliwia skorzystanie z usług DCB kilkakrotnie, ale w przypadku wielu rodzajów usług i treści cyfrowych nawet jednokrotnie.</p> <p>Podkreślenia wymaga również, że przypadku usług DCB oferowany jest droższy <i>content</i> niż w przypadku usług Premium Rate. W przypadku wprowadzenia limitu 35 zł nie będzie, na przykład, możliwości doliczenia do rachunku płatności np. za możliwy dalszy kurs taksówką czy dokonanie opłat za przejazd autostradami. Zaproponowane progi mogą doprowadzić do znacznego ograniczenia w korzystaniu z zakupu treści z wykorzystaniem UDOR, a także reklamacji z powodu braku możliwości skorzystania z tego modelu płatności, ponieważ projektowany poziom limitów nie przystaje do wydatków, jakie za pomocą UDOR wykonują obecnie klienci.</p> <p>Izba postuluje zatem o podwyższenie domyślnego progów z kwoty 35 zł do kwoty 100 zł, co jest całkowicie uzasadnione zarówno zmianą uwarunkowań rynkowych na przestrzeni lat, jak również poziomem cen usług, które opłacane są z wykorzystaniem DCB.</p> <p>PROPOZYCJA BRZMIENIA PRZEPISU:</p> <p><i>4. W przypadku, gdy abonent nie określił progów kwotowych, o którym mowa w ust. 2, próg ten wynosi 100 złotych dla każdego okresu rozliczeniowego, a w przypadku jego braku dla każdego miesiąca kalendarzowego.</i></p>	
113.	Art. 308 dodatkowy ustęp po ust. 4	KIGEiT	W przypadku pozostawienia postanowień o progach kwotowych, Izba postuluje dodanie do art. 308 projektowanej ustawy po ust. 4 nowego ustępu, który- analogicznie jak w przypadku regulacji dotyczącej Premium Rate (art. 300 ust. 4)- będzie stanowił o możliwości podwyższenia progów kwotowych w danym okresie rozliczeniowym.	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>PROPOZYCJA BRZMIENIA PRZEPISU:</p> <p><i>Po osiągnięciu progu kwotowego, o którym mowa w ust. 3 lub 4 w danym okresie rozliczeniowym, a w przypadku jego braku - w danym miesiącu kalendarzowym, świadczenie usługi dodatkowego obciążania rachunku, jest możliwe wyłącznie po określeniu przez abonenta wyższego progu kwotowego, o którym mowa w ust. 3, do wysokości tego progu.</i></p>	
114.	Art. 308 ust. 6	KIGEiT	<p>Izba podkreśla, że sformułowany w art. 308 ust. 6 obowiązek stosowania silnego (tj. dwu- elementowego) uwierzytelniania zgodnie z art. 2 pkt 26aa UUP jest nieadekwatny wobec ryzyka jakie niosą za sobą usługi dodatkowego obciążania rachunku. Ponadto implementacja takiego narzędzia wymagałaby bardzo rozbudowanego i kosztownego wdrożenia oraz przemodelowania usług dodatkowego obciążenia rachunku.</p> <p>Zwracamy uwagę, że zgodnie z UUP, silne uwierzytelnianie użytkownika to uwierzytelnianie zapewniające ochronę poufności danych w oparciu o zastosowanie co najmniej dwóch elementów należących do kategorii wymienionych w tym przepisie. Tymczasem, w ramach uzasadnienia projektu ustawy Projektodawca wyraził intencję co do wykorzystania kodu weryfikacyjnego w zakresie autoryzacji UDOR, a więc należy przyjąć, że w zamyśle Projektodawcy wystarczającym jest zapewnienie zabezpieczenia polegającego na wykorzystaniu wyłącznie jednego z elementów silnego uwierzytelniania.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy zmianę projektowanego przepisu tak aby autoryzacja transakcji była dokonywana w oparciu o jeden z elementów silnego uwierzytelnienia.</p> <p>PROPOZYCJA BRZMIENIA PRZEPISU:</p> <p>Art. 308 ust. 6</p> <p><i>Dostawca zapewnia dla każdego dodatkowego obciążenia rachunku autoryzację transakcji przy pomocy co najmniej jednego z elementów silnego uwierzytelniania, o którym mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2020 r. poz. 794). W przypadku usług świadczonych w sposób powtarzalny, uwierzytelnienie może dotyczyć więcej niż jednego dodatkowego obciążenia rachunku.</i></p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
115.	Art. 314 ust. 1	KIGEiT	<p>Omawiany przepis zawiera logiczną sprzeczność, bowiem jeżeli usługa powszechna ma być świadczona w stałej lokalizacji to jest to w sprzeczności z jej świadczeniem w ramach sieci ruchomej, której immanentną cechą jest możliwość świadczenia usług w każdej lokalizacji (lub inaczej – bez stałej lokalizacji).</p> <p>Mimo literalnego brzmienia przepisu, który dopuszcza świadczenie usługi powszechnej w ramach sieci ruchomej, warunek stałej lokalizacji eliminuje technologicznie usługi świadczone z wykorzystaniem tych sieci, które ze swojej istoty nie są świadczone w stałej lokalizacji.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Usługę powszechną stanowią usługa adekwatnego szerokopasmowego dostępu do internetu i publicznie dostępna usługa komunikacji głosowej świadczone z wykorzystaniem dowolnej technologii, w ruchomej publicznej sieci telekomunikacyjnej lub stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej, z zachowaniem dobrej jakości i po przystępnej cenie, dostępne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p>	
116.	Art. 314 ust. 3	KIGEiT	<p>Izba postuluje, aby uprawnienie żądania konsumenta do ograniczenia zakresu usług wchodzących w skład usługi powszechnej dotyczyło wyłącznie usługi komunikacji głosowej w zakresie usług świadczonych w stałej lokalizacji. Z uwagi na uwarunkowania technologiczne żądanie takie nie może być zrealizowane skutecznie dla usług świadczonych przy użyciu sieci ruchomej.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Konsument może żądać ograniczenia zakresu usług, o których mowa w ust. 1, <u>świadczonych w stałej lokalizacji</u>, wyłącznie do publicznie dostępnej usługi komunikacji głosowej.</p>	
117.	Art. 326 ust. 2	KIGEiT	<p>W związku z obowiązującymi od 2018 r. restrykcyjnymi przepisami o ochronie danych osobowych, jak również mając na celu to, aby specjalny pakiet cenowy nie był wykorzystywany przez osoby nieuprawnione, w tym także po śmierci konsumenta mającego czy to niskie dochody, czy szczególne potrzeby społeczne, Izba postuluje, aby:</p> <p>1. wprowadzić obowiązek żądania przez przedsiębiorcę wyznaczonego przedłożenia dokumentów potwierdzających niskie dochody lub szczególne potrzeby społeczne. Postulat ten jest o tyle uzasadniony, że obowiązek dopłaty do kosztów świadczenia usługi powszechnej ciąży następnie na przedsiębiorcach,</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>którzy nie mieli możliwości weryfikacji czy konsument, któremu przyznano specjalny pakiet cenowy, spełniał rzeczywiście warunki do jego przyznania.</p> <p>2. dokumenty potwierdzające niskie dochody lub szczególne potrzeby społeczne zostały przykładowo wystawiane w PKE np. zeznanie podatkowe za rok poprzedzający złożenie wniosku o specjalny pakiet cenowy, zaświadczenie o zarejestrowaniu jako osoba bezrobotna, zaświadczenie o niepełnosprawności,</p> <p>3. przedsiębiorca wyznaczony miał możliwość kopiowania i przechowywania dokumentów potwierdzających niskie dochody lub szczególne potrzeby społeczne, a nie tylko prawo do wglądu do tych dokumentów. Jest to postulat mający na celu zapobieganie wyłudzeniu lub nieuprawnionemu korzystaniu przez konsumenta ze specjalnego pakietu cenowego, a w konsekwencji, jeżeli do takiego zjawiska by doszło, ułatwiający przedsiębiorcy wyznaczonemu dochodzenie roszczeń mających na celu naprawienie szkody wynikającej z nieuprawnionego korzystania przez konsumenta ze specjalnego pakietu cenowego. Brak możliwości kopiowania i przechowywania przedmiotowych dokumentów pozbawi przedsiębiorcę wyznaczonego dowodów do pozwu, z których wynikałoby jego działanie wobec konsumenta w dobrej wierze lub nieuczciwe działanie lub celowe wprowadzenie w błąd przez konsumenta. Przedsiębiorca wyznaczony powinien mieć prawo przechowywać kopie wspomnianych dokumentów przez cały okres korzystania ze specjalnego pakietu cenowego przez konsumenta, oraz trzy lata po jego zakończeniu (termin przedawnienia roszczeń z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – uchwała SN III CZP 20/09).</p> <p>Powyższa propozycja stanowi efekt postulatu zmian w celu ochrony interesów całego rynku finansującego usługę powszechną.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p><u>W przypadku wyboru przez konsumenta specjalnego pakietu cenowego, przedsiębiorca zobowiązany do oferowania takiego pakietu zobowiązany jest żądać przedłożenia dokumentów potwierdzających niskie dochody lub szczególne potrzeby społeczne konsumenta, w szczególności takich jak zeznanie podatkowe za rok poprzedzający wniosek o skorzystanie ze specjalnego pakietu cenowego przez konsumenta, zaświadczenie o zarobkach za okres ostatnich sześciu miesięcy, zaświadczenie potwierdzające status bezrobotnego, zaświadczenie o niepełnosprawności. Przedsiębiorca zobowiązany do oferowania specjalnego pakietu cenowego zobowiązany jest utrwalić dokumenty,</u></p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<u>o których mowa w zdaniu poprzednim i przechowywać je przez cały okres korzystania ze specjalnego pakietu cenowego przez konsumenta, oraz trzy lata po jego zakończeniu.</u>	
118.	Art. 330	KIGEiT	Dzisiejszy mechanizm finansowania usługi powszechnej (sektorowy) wydaje się być nieefektywny. Brak możliwości skutecznego wdrożenia i egzekucji mechanizmów prawnych związanych ze zwrotem poniesionego kosztu netto przez przedsiębiorcę wyznaczonego do świadczenia usługi powszechnej wynika przede wszystkim z bardzo wysokiego stopnia skomplikowania procesu przyznawania dopłat z tytułu świadczenia usługi powszechnej na rzecz przedsiębiorcy wyznaczonego. Sytuacja ta wpływa niekorzystnie na przedsiębiorców działających na rynku telekomunikacyjnym. Operator wyznaczony nie może w pełni odzyskać poniesionych przez siebie kosztów świadczenia tej usługi, co może niekorzystnie odbić się na świadczone przez niego usługi. Z kolei pozostali przedsiębiorcy, zobowiązani do ponoszenia tego kosztu, nie znają ostatecznych kosztów, jakie ponosić będą w związku ze świadczeniem usługi powszechnej. Preferowanym rozwiązaniem, wpływającym na znaczne uproszczenie sposobu finansowania usługi powszechnej byłoby ustanowienie mechanizmu finansowania USO ze środków publicznych.	
119.	Art. 338 ust. 3	KIGEiT	Przepis w zakresie obowiązku zwrotu opłaty zawiera błędne odesłanie do art. 309, który to przepis obejmuje regulacje związane z nieodpłatnym doręczaniem podstawowego wykazu usług abonentowi. Skoro abonent otrzymał taki wykaz nieodpłatnie, nie ma jakichkolwiek podstaw do zwrotu opłaty nieponiesionej. Propozycja zmian: Usunięcie regulacji ust.3.	
120.	Art. 340	KIGEiT	Należy zauważyć, że chociaż art. 105 ust. 5 EKŁE stanowi, że wszelkie znaczące rozbieżności, stałe lub występujące często, między rzeczywistym wykonaniem usługi łączności elektronicznej innej niż usługa dostępu do internetu lub usługa łączności interpersonalnej niewykorzystująca numerów a wykonaniem wskazanym w umowie są uznawane za podstawę do uruchomienia środków ochrony prawnej dostępnych dla konsumenta zgodnie z prawem krajowym, łącznie z prawem do bezpłatnego rozwiązania umowy, to fakt jego implementowania, nie oznacza konieczności powiązania (w projektowanym przepisie PKE) wskazanych w EKŁE niejasnych, nieprecyzyjnych przesłanek, z tak daleko idącym uprawnieniem abonenta,	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>jakim jest możliwość wypowiedzenia umowy, bez konieczności zaspokojenia roszczenia, o którym mowa w art. 268 ust. 1 PKE.</p> <p>Tak nieprecyzyjne określenie podstaw wypowiedzenia umowy - bez określenia co oznaczają pojęcia „znaczące” rozbieżności i „częste” rozbieżności – powodować może liczne sytuacje sporne, które w postępowaniu sądowym mogą w wielu przypadkach kończyć się niekorzystnie dla abonentów. Ponieważ przepisy EKŁE nie nakładają na Państwa Członkowskie obowiązku zastosowania najdalej idącej sankcji w postaci bezpłatnego rozwiązania umowy, Izba postuluje odwołanie się w tym zakresie do przepisów Kodeksu cywilnego.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p><i>Art. 340. Znaczące, stałe lub częste rozbieżności między rzeczywistym wykonaniem publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, z wyłączeniem usług dostępu do internetu, a warunkami określonymi w umowie, są uważane za nienależyte wykonanie umowy zawartej z konsumentem w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego.</i></p>	
121.	Art. 343 ust. 3	KIGEiT	<p>Przepis jest nieprecyzyjny tj. nie wskazuje w jakim czasie abonent ma uregulować należności wobec dostawcy, aby ten był zobowiązany wznowić usługę, z którą były związane zaległości.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Dostawca usług telekomunikacyjnych, obowiązany jest niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni od uregulowania przez abonenta zaległych należności za tę usługę, wznowić jej świadczenie, <u>jeżeli abonent ureguluje zaległe należności w terminie 14 dni licząc od dnia zaprzestania świadczenia usług, o którym mowa w ust. 2. Za okres od zaprzestania świadczenia usług do ich wznowienia dostawca usług telekomunikacyjnych nalicza opłaty zgodnie z umową tak jakby usługa telekomunikacyjna była świadczona.</u></p>	
122.	Art. 343 ust. 4	KIGEiT	<p>Iza wskazuje, że nie znajduje uzasadnienia ograniczenie możliwości zaprzestania świadczenia usługi, w przypadku wniesienia reklamacji, aż do czasu rozstrzygnięcia sporu na drodze postępowania polubownego. Przepis ten nie jest implementacją żadnego z przepisów EKŁE.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Wskazania wymaga fakt, że postępowanie polubowne nie jest elementem postępowania reklamacyjnego i abonent nie musi składać wniosku o rozpoznanie sporu w takim postępowaniu. Brak rozstrzygnięcia sporu na drodze postępowania polubownego prowadzi zaś do braku możliwości zaprzestania świadczenia usług i wypowiedzenia umowy z winy abonenta.</p> <p>W sytuacji, gdyby zdecydował się jednak na takie rozwiązanie, może zrobić to wiele miesięcy po rozpoznaniu reklamacji. Zgodnie bowiem z art. 347 ust. 8 pkt 5 PKE, Prezes UKE może odmówić wszczęcia postępowania polubownego w przypadku, gdy wnioskodawca złożył wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich po upływie roku od dnia, w którym podjął próbę kontaktu z dostawcą usług komunikacji elektronicznej i bezpośredniego rozwiązania sporu.</p> <p>Takie brzmienie przepisu prowadzi do sytuacji, w której abonenci składać będą reklamacje co do każdego rachunku telekomunikacyjnego po to, aby przez wiele miesięcy móc korzystać z usług telekomunikacyjnych bez konieczności ponoszenia opłat w tym zakresie. Nie można również wyznaczyć daty, od której zaprzestanie świadczenia usług będzie możliwe (a co za tym idzie, również wypowiedzenie umowy z winy abonenta), ponieważ przepisy nie wskazują żadnej daty, po której Prezes UKE odmówi wszczęcia postępowania polubownego.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p><i>W przypadku wniesienia reklamacji co do wysokości należności, zaprzestanie świadczenia usługi nie może nastąpić do czasu rozpatrzenia reklamacji dotyczącej tych należności, pod warunkiem zapłaty należności bieżących.</i></p>	
123.	Art. 345	KIGEiT	<p>Żaden przepis PKE, w szczególności art. 345 PKE, nie wskazuje po upływie jakiego okresu dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, który zaprzestał abonentowi świadczenia usług telekomunikacyjnych, zgodnie z art. 343 lub 344, ma prawo zawiadomić abonenta o jednostronnym rozwiązaniu umowy z winy abonenta po upływie 14 dni od otrzymania takiego powiadomienia.</p> <p>Schemat powyższej procedury przedstawia się obecnie w następujący sposób:</p> <div data-bbox="689 1268 1825 1316" style="border: 1px solid black; padding: 2px;">abonent zadłużony/uciążliwy</div>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy							
			<table border="1" data-bbox="689 347 1832 515"> <tr> <td data-bbox="689 347 884 515">zawiadomienie o zamiarze zaprzestania świadczenia usług</td> <td data-bbox="884 347 1019 515">bezskuteczny wpływ 14 dni</td> <td data-bbox="1019 347 1153 515">zaprzestanie świadczenia usług</td> <td data-bbox="1153 347 1339 515"><u>upływ ??</u> <u>jakiego</u> <u>minimalnego</u> <u>okresu</u></td> <td data-bbox="1339 347 1545 515">Zawiadomienie o jednostronnym rozwiązaniu umowy z winy abonenta</td> <td data-bbox="1545 347 1680 515">bezskuteczny wpływ 14 dni</td> <td data-bbox="1680 347 1832 515">rozwiązanie umowy z wyłączenie winy abonenta</td> </tr> </table> <p data-bbox="689 523 1832 1169">Ponadto, o ile przesłanka z lit. a) (tj. nieuregulowanie zaległych należności za wykonane usługi telekomunikacyjne) jest prosta do ustalenia, o tyle przesłanka z lit. b) (tj. niezaprzestanie uporczywego naruszania warunków świadczenia usług lub umowy czy podejmowanie działań utrudniających, albo uniemożliwiających świadczenie lub korzystanie z usług telekomunikacyjnych) nie jest oczywista do ustalenia w momencie zaprzestania świadczenia usług. Zachowanie uporczywego abonenta (o ile przesłanka uporczywości pozostanie w treści przepisu art. 344 PKE) może być bowiem tego typu, że samo zaprzestanie świadczenia mu usług uniemożliwi podejmowanie działań uciążliwych czy naruszających. Trzeba też zaznaczyć, że naruszenie postanowień umowy nie musi mieć charakteru ciągłego, lecz może mieć charakter jednorazowy. W takim przypadku wznowienie świadczenia usług po upływie 14 dniowego terminu beczynności abonenta będzie obowiązkiem dostawcy usług, zaś abonent ponownie będzie mógł kontynuować działania z art. 344 PKE. W związku z tym, Izba postuluje, aby wobec takiego abonenta dostawca usług mógł złożyć oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z jego wyłącznej winy, w przypadku dopuszczenia się tożsamy naruszeń, bez konieczności zastosowania procedury opisanej w art. 344 UPK i zawieszania usług. Postulujemy jednocześnie dodanie w art. 345 PKE ustępu 2 precyzującego, że postanowienia ust. 1 pkt 2 powyżej nie mają zastosowania w przypadku, w którym abonent ponownie dopuścił się naruszenia lub podjął działania tam opisane. W przeciwnym razie dostawca nie będzie mógł wypowiedzieć umowy pomimo wielokrotnych naruszeń, jeśli za każdym razem w ciągu 14 dni abonenta zaprzestanie naruszenia. Przepis rozwiązuje również problem związany z naruszeniami natury jednorazowej, które ze swej istoty nie mogą być zaprzestane.</p> <p data-bbox="689 1177 1832 1313">Zasadniczo przy tym Izba nie rozumie konieczności poprzedzenia wypowiedzenia umowy przed dostawcą uprzednim zawieszeniem świadczenia przezeń usług – jest to niepotrzebne skomplikowanie sposobu funkcjonowania przedsiębiorców, dla celów ochrony abonentów wystarczające jest samo zawiadomienie konsumenta, zaś zawieszenie świadczenia usług powinno być jedynie fakultatywne.</p>	zawiadomienie o zamiarze zaprzestania świadczenia usług	bezskuteczny wpływ 14 dni	zaprzestanie świadczenia usług	<u>upływ ??</u> <u>jakiego</u> <u>minimalnego</u> <u>okresu</u>	Zawiadomienie o jednostronnym rozwiązaniu umowy z winy abonenta	bezskuteczny wpływ 14 dni	rozwiązanie umowy z wyłączenie winy abonenta	
zawiadomienie o zamiarze zaprzestania świadczenia usług	bezskuteczny wpływ 14 dni	zaprzestanie świadczenia usług	<u>upływ ??</u> <u>jakiego</u> <u>minimalnego</u> <u>okresu</u>	Zawiadomienie o jednostronnym rozwiązaniu umowy z winy abonenta	bezskuteczny wpływ 14 dni	rozwiązanie umowy z wyłączenie winy abonenta					

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Wreszcie niezrozumiałym jest dlaczego wypowiedzenie umowy ma być obowiązkiem dostawcy usług a nie jego uprawnieniem. W ocenie Izby taka regulacja PKE stanowi nieuprawnioną ingerencję w swobodę świadczenia usług telekomunikacyjnych, tym bardziej, że ingerencja ta nie służy ochronie użytkowników końcowych. Art. 329 PKE rodzi także wątpliwości co w przypadku zaniechania zawiadomienia o rozwiązaniu umowy z wyłącznej winy abonenta, a w konsekwencji niezakończenia umowy.</p> <p>Jak wyżej, na wypadek utrzymania proponowanego przepisu, Izba postuluje ograniczenie zakresu zastosowania art. 325 PKE w zakresie, w którym odwołuje się do art. 344 PKE, wyłącznie do konsumentów.</p> <p>Propozycja zmian: Przeredagowanie przepisu tak, aby spełniał powyższe postulaty.</p>	
124.	Art. 346 ust. 1	KIGEiT	<p>Wskazania wymaga fakt, że zgodnie z art. 252 ust 6 PKE , abonent nie ma obowiązku udostępniania dostawcy usług komunikacji elektronicznej adresu korespondencyjnego lub adres poczty elektronicznej.</p> <p>W związku z powyższym Izba podnosi, że wprowadzenie obowiązku powiadamiania abonenta o zamiarze zaprzestania świadczenia usługi lub o wypowiedzeniu umowy na trwałym nośniku na wskazany do kontaktu adres korespondencyjny lub adres poczty elektronicznej spowoduje, że w praktyce dostawca usług komunikacji elektronicznej może zostać pozbawiony możliwości zaprzestania świadczenia usług oraz wypowiedzenia umowy abonentom, którzy nie udostępnili tego rodzaju danych.</p> <p>Jeżeli powyższa regulacja ma dawać korzyści dostawcy usług tj. możliwość zaprzestania świadczenia usług wobec niesolidnego czy nieuczciwego abonenta, to musi być realnie korzystna i wykonalna w praktyce bez dodatkowych, zbędnych kosztów.</p> <p>Tymczasem PKE zakłada, w przypadku nieprzekazania przez abonentów adresów e-mail do kontaktu, że zawiadamianie abonenta będzie dokonywane w formie pisemnej. W takiej sytuacji, dostawca usług, chcąc uniknąć zarzutu nieprawidłowego poinformowania lub w ogóle niepoinformowania abonenta o zamiarze zaprzestania świadczenia usług, powinien wysłać przedmiotowe zawiadomienie przesyłką poleconą za zwrotnym potwierdzeniem odbioru (koszt 9 zł za list ekonomiczny wg cennika Poczty Polskiej). Taka przesyłka może być awizowana w związku np. z nieobecnością adresata (kolejne 14 dni obowiązku świadczenia usług), doręczona dorosłemu domownikowi, który nie przekaże jej abonentowi, czy wreszcie</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>celowo nieodebrana po awizacji. W tym ostatnim przypadku, ponieważ PKE nie przewiduje fikcji doręczenia, należy uznać, że nie doszło do zawiadomienia abonenta zgodnie z wymogami art. 346 PKE. PKE nie reguluje też sytuacji, w której abonent w ogóle nie odbiera korespondencji pod adresem wskazanym dostawcy jako adres do korespondencji i nie ma fizycznej możliwości doręczenia mu przesyłki listownej. Warto przy tym zaznaczyć, że Prezes UOKiK uznaje za nieuczciwe postanowienia umowne, które przewidują skuteczność doręczenia powiadomienia na ostatnio wskazanych przez konsumenta adres korespondencyjny.</p> <p><u>Nie jest zasadnym, aby dostawca usług, wobec którego abonent ma zaległości, miał ponosić dodatkowe koszty</u>, a jego działalność miała być uzależniona od dobrej woli abonenta odebrania pisma, jak również od czasu doręczania przesyłek przez operatora pocztowego.</p> <p>Izba postuluje, aby powiadomianie o zamiarze zaprzestania świadczenia usług było uznane za skutecznie doręczone, jeżeli zostanie przekazane w takiej formie, aby abonent mógł się z nim skutecznie zapoznać np. komunikat e-mail, sms, rejestrowana rozmowa telefoniczna, itp. Sposób przekazania takiego komunikatu będzie przy tym dostosowany do odbiorcy, tj. osoba, która nie korzysta z internetu i nie podała przy zawieraniu umowy adresu e-mail, będzie musiała dostać stosowne powiadomienie w inny sposób. Odejście od trwałego nośnika w treści proponowanych zmian uzasadnione jest wolą umożliwienia dostawcom informowania abonentów drogą telefoniczną, ponieważ połączenie telefoniczne spełniałoby wymogi dotyczące trwałego nośnika wyłącznie w przypadku, w którym plik zawierający nagranie zostałby udostępniony abonentowi po zakończeniu rozmowy.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Art. 346. 1. Powiadomienie, o którym mowa w art. 343 ust. 1 i art. 344 ust. 1 przekazuje się w takiej formie, aby abonent mógł się z nim skutecznie zapoznać, w szczególności w formie wiadomości mailowej, krótkiej wiadomości tekstowej czy rejestrowanej rozmowy telefonicznej.</p>	
125.	Art. 349 ust. 5	KIGEiT	<p>Przepis nie reguluje kwestii związanych z tajemnicą komunikacji elektronicznej, zatem został nieprawidłowo umieszczony w Rozdziale IV.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Przeniesienie przepisu do tej części ustawy, która jest właściwa.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
126.	Art. 351	KIGEiT	Aby uniknąć wątpliwości związane z zakresem danych osobowych, które można przetwarzać, a także by zapewnić zgodność z zakresem obowiązków przedsiębiorców (np. weryfikacja) należy przesądzić w ustawie, że przedsiębiorcy są zobowiązani do zachowania skanu/kopii dokumentu tożsamości (dowodu osobistego).	
127.	Art. 351 ust. 1 vs. ust. 3	KIGEiT	<p>W zakresie danych na rynku telekomunikacyjnym funkcjonuje dualizm regulacyjny - przedsiębiorcy telekomunikacyjni (od wejścia w życie nowych przepisów kategoria ulegnie rozszerzeniu do przedsiębiorców komunikacji elektronicznej), oprócz obowiązków wynikających z ponadsektorowej regulacji Ogólnego rozporządzenia o ochronie danych (dalej: RODO), zobowiązani są do dostosowania działań do przepisów Prawa telekomunikacyjnego, w przyszłości Prawa komunikacji elektronicznej (częściowo będących implementacją dyrektywy e-Privacy). Niezbędne jest wskazanie, że projektowane przepisy PKE wykraczają poza regulację dyrektywy e-Privacy, która reguluje głównie kwestie danych transmisyjnych i o lokalizacji, nie dotyczy natomiast przetwarzania innych danych dotyczących abonenta czy użytkownika końcowego, które stanowią dane osobowe - ochronę zapewnia w tym zakresie RODO i państwa członkowskie nie mogą wybiórczo ograniczać przetwarzania danych osobowych przewidzianych w tym akcie.</p> <p>Wątpliwości Izby budzi art. 351 ust. 2, który może oznaczać, że jeśli dane są objęte tajemnicą komunikacji elektronicznej (a art. 348 ust. 1 pkt 1 ujmuje „dane dotyczące użytkownika”), wówczas – na mocy przepisu PKE – wyłączone jest stosowanie RODO. Tym czasem rozporządzenie RODO (art. 95) dopuszcza inną regulację w zakresie wynikającym z dyrektywy e-Privacy – jak już było wskazane powyżej, dyrektywa ta wprowadza szczególne przepisy dotyczące np. danych transmisyjnych, danych o lokalizacji czy plików cookie, ale nie dotyczy niektórych rodzajów danych (jak np. nazwisko, wiek, adres), wobec czego do przetwarzania tego rodzaju danych osobowych zastosowanie powinny mieć przepisy RODO.</p> <p>Postulat KIGEiT:</p> <p>Przetwarzanie danych użytkownika stanowiących dane osobowe odbywać powinno się na podstawie przepisów o ochronie danych osobowych, a regulacja krajowa nie powinna ograniczać postaw przetwarzania danych osobowych.</p>	
128.	Art. 351 ust. 3	KIGEiT	Artykuł 351 ust. 3 stanowi przykład nadmiernego i nieuzasadnionego zawężenia wykorzystania m.in. danych kontaktowych, które zgodnie z projektowanym przepisem, miałyby być wykorzystane wyłącznie w związku ze świadczoną usługą komunikacji elektronicznej. Wykorzystanie tych danych powinno być możliwe również	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>w innych celach, o ile spełnione zostaną przesłanki dopuszczające wykorzystanie danych osobowych, zgodnie z art. 6 ust. 1 RODO. Wprowadzanie sektorowych przepisów regulujących kwestie, które adresuje również RODO, jest nieuzasadnione i powoduje kolizję norm krajowych oraz norm prawa UE. Nie budzi kontrowersji, że można danych wymienionych w zamkniętym katalogu ust. 3 używać do dochodzenia roszczeń (w rozumieniu RODO podstawą nie jest wykonanie usługi, ale prawnie uzasadniony interes) lub do wykonania obowiązków prawnych, np. podatkowych (w rozumieniu RODO – podstawą nie jest wykonanie usługi, ale obowiązek prawny).</p> <p>Postulat KIGEiT: Usunięcie art. 351 ust. 3.</p>	
129.	Art. 353 ust. 1	KIGEiT	<p>Przepis, obok użytkownika, z którym dostawca zawiera umowę o świadczenie usług (co jest logiczne), nakazuje też poinformowanie pozostałych użytkowników o zakresie i celu przetwarzania m.in. danych transmisyjnych. Pytanie Izby – kim są pozostali użytkownicy, z którymi nie łączy dostawcy żadna umowa, a wobec których dostawca ma zrealizować w/w obowiązek informacyjny. Treść przepisu nie daje odpowiedzi na powyższe.</p> <p>Propozycja zmian: Dostawca usług komunikacji elektronicznej jest obowiązany do poinformowania użytkownika, z którym zawiera umowę o świadczeniu usług komunikacji elektronicznej, o zakresie i celu przetwarzania danych transmisyjnych oraz innych danych ich dotyczących, a także o możliwościach wpływu na zakres tego przetwarzania.</p>	
130.	Art. 353 ust. 3	KIGEiT	<p>Przepis nakłada na dostawcę usług obowiązek poinformowania o rodzaju danych transmisyjnych dla celów marketingu lub usług o wartości wzbogaconej. Czy to oznacza, że jest to inny obowiązek niż obowiązek poinformowania z ust. 1. Jeżeli tak – należy przeredagować przepis, aby oba te obowiązki były precyzyjnie rozdzielone i określone dla dostawcy usług.</p> <p>Propozycja zmian: Przeredagowanie przepisu tak, aby spełniał powyższe postulaty, ewentualnie usunięcie ust. 3.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
131.	Art. 353 ust. 4	KIGEiT	<p>Należy preredagować przepis tak, aby wynikało z niego jasno i jednoznacznie, że aby przetwarzać dane transmisyjne z ust. 3 należy uzyskać zgodę użytkownika, a okres tego przetwarzania nie może być dłuższy niż czas niezbędny dla celów marketingu usług lub świadczenia usług o wartości wzbożonej. Obecne brzmienie nie gwarantuje powyższego postulatu.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Dostawca usług komunikacji elektronicznej <u>za zgodą abonenta lub użytkownika</u> może przetwarzać dane transmisyjne, o których mowa w ust. 3, w zakresie i przez czas niezbędny dla celów marketingu usług komunikacji elektronicznej lub świadczenia usług o wartości wzbożonej.</p>	
132.	Art. 354	KIGEiT	<p>Zgodnie z art. 354 ust. 4 Projektu „Dane o lokalizacji mogą być przetwarzane wyłącznie dla celów niezbędnych do świadczenia usług o wartości wzbożonej”.</p> <p>W dobie transformacji cyfrowej, niezbędne jest usunięcie barier dla rozwoju Big Data. W kontekście rozwoju Big Data w Polsce istotne jest umożliwienie wykorzystania i przetwarzania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych zanonimizowanych/ poddanych pseudonimizacji danych transmisyjnych i o lokalizacji do celów statystycznych np. na potrzeby Smart Cities, administracji/samorządów, inteligentnych systemów transportowych, statystyki publicznej, procesów planistycznych, ochrony, czy też bezpieczeństwa.</p> <p>Aby było to możliwe, należy zliberalizować przepisy PKE dotyczące przetwarzania danych o lokalizacji. Izba sugeruje, żeby możliwość przetwarzania danych o lokalizacji nie była uzależniana od konieczności świadczenia usługi o wartości wzbożonej, który to warunek praktycznie uniemożliwia wykorzystywanie danych o lokalizacji nawet po uzyskaniu skutecznej zgody klienta.</p> <p>Zwracamy również uwagę, że w art. 2 pkt 78 PKE wprowadzono definicję usługi o wartości wzbożonej, poprzez którą należy rozumieć „każdą usługę komunikacji elektronicznej, wymagającą przetworzenia danych o lokalizacji”. Z kolei, w art. 354 ust.4 PKE wskazano, że dane o lokalizacji mogą być przetwarzane wyłącznie dla celów niezbędnych do świadczenia usług o wartości wzbożonej.</p> <p>Przepis art. 354 ust.4 PKE wzorowany jest na obecnie obowiązującym art.166 PT, który z kolei stanowi implementację art.9 dyrektywy 2002/58/WE. Ta ostatnia regulacja ma zostać uchylona z chwilą przyjęcia Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie poszanowania życia prywatnego oraz ochrony danych osobowych w łączności elektronicznej i uchylającej dyrektywę 2002/58/WE (tzw. rozporządzenie</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			w sprawie prywatności i łączności elektronicznej, projekt z dnia 10.1.2017 r.COM(2017). Należy w związku z tym podkreślić, że w obecnie procedowanym projekcie Rozporządzenia o e-Prywatności brak jest odwołania do usług o wartości wzbożającej, w szczególności przetwarzania danych o lokalizacji nie uzależnia się od tego, aby przetwarzanie było dokonywane wyłącznie dla celów niezbędnych do świadczenia usług o wartości wzbożającej. Projektodawca europejski za wystarczającą gwarancję ochrony interesów użytkownika uznał bowiem - w sytuacji, gdy dane nie są zanonimizowane - obowiązek pozyskania zgody użytkownika.	
133.	Art. 360	KIGEiT	<p>Izba ma świadomość występujących na rynku nadużyć związanych z wykorzystywaniem telefonu w celach szeroko rozumianej sprzedaży na odległość. Jednocześnie projektowane rozwiązania zmierzają nie tyle do rozwiązania problemu, co praktycznego wyeliminowania tego kanału sprzedaży a tym samym zamrożenia dużej części rynku (nie tylko telekomunikacyjnego, ale również np. energetycznego).</p> <p>Proponowane rozwiązania zakładają wymóg posiadania uprzedniej zgody pod rygorem kary pieniężnej, która może wynieść milion złotych niezależnie od wysokości uzyskanych przychodów. Izba zwraca uwagę na dwie kluczowe kwestie, dotyczące tego, jak należy rozumieć pojęcie uprzedniości oraz tego, co jest marketingiem bezpośrednim.</p> <p>Izba zwraca również uwagę, że naruszenie omawianego zakazu podlega zarówno obecnie jak i w projektowanych przepisach zarówno kompetencjom Prezesa UKE jak i Prezesa UOKiK. Co istotne, organy te prezentują odmienne stanowisko w przedmiocie interpretacji zakazu stosowania telefonicznego marketingu bezpośredniego bez uprzedniej zgody użytkownika.</p> <p>Prezes UOKiK przyjmuje, że przez marketing bezpośredni należy rozumieć działania skierowane do wybranego adresata, których celem jest promocja usług, nakierowane na osiągnięcie efektu handlowego w postaci zwiększenia popytu na towary lub usługi oferowane przez przedsiębiorcę (decyzja nr DOZiK 1/2019).</p> <p>Prezes UOKiK przyjmuje zatem bardzo restrykcyjną definicję marketingu bezpośredniego uznając, że ponieważ cechą działań podejmowanych w celach marketingu bezpośredniego jest nakierowanie na osiągnięcie efektu handlowego, najczęściej w postaci zwiększenia popytu na towary lub usługi przedsiębiorcy, marketing bezpośredni obejmuje nie tylko działania o charakterze sprzedażowym, ale również jakiegokolwiek działania, które służą dostarczeniu informacji, jeśli ich końcowym efektem jest zainteresowanie adresata ofertą przedsiębiorcy.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Tym samym Prezes UOKiK traktuje jako marketing bezpośredni również sytuacje, gdy:</p> <ul style="list-style-type: none"> • kontakt ma na celu uzyskanie zgody na marketing bezpośredni, w tym na zaprezentowanie oferty; • kontakt jest wykorzystywany do umówienia bezpośredniego spotkania z przedstawicielem handlowym, którego zadaniem jest przedstawienie oferty określonego produktu i zawarcie umowy; • przedsiębiorca nawiązuje kontakt ze swoim klientem w celu zbadania jego potrzeb lub oczekiwań co do oferowanych przez przedsiębiorcę towarów lub usług; • kontakt ma na celu informowanie o akcjach promocyjnych przedsiębiorcy, bez składania propozycji zawarcia umowy przez telefon; • kontakt dotyczy zapowiedzi oferty. <p>Inne stanowisko prezentował Prezes UKE. W piśmie skierowanym do Stowarzyszenia Administratorów Bezpieczeństwa Informacji z dnia 21 października 2015 r. Prezes UKE wskazał, że dopuszczalne jest uzyskanie zgody podczas rozmowy telefonicznej, a następnie kontynuowanie jej w celu przedstawienia oferty. Podobnie Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w wyroku z dnia 4 stycznia 2019 r. (sygn. akt IV Ca 1873/16) stwierdził, że:</p> <p><i>„Nie jest sprzeczne z art. 172 Prawa Telekomunikacyjnego wykonywanie przez pracowników pozwanej połączeń na losowo wybrane numery abonentów bez ich zgody w celu ustalenia, czy wyrażają oni zgodę na kontakt telefoniczny w celu marketingu bezpośredniego. Dopiero po wyrażeniu zgody strona prowadzi w stosunku do abonentów czynności polegające na marketingu bezpośrednim”.</i></p> <p>W ocenie Izby uznanie, że marketingiem bezpośrednim jest również rozmowa w celu uzyskania wymaganej, uprzedniej zgody na wykorzystanie telekomunikacyjnego urządzenia końcowego w celu marketingu bezpośredniego budzi poważne wątpliwości. Wydaje się, że wobec rezygnacji z formy pisemnej lub elektronicznej dla sposobu wyrażenia zgody (obecnie taka zgoda może być przekazana również w rozmowie telefonicznej) takie stanowisko jest zbyt daleko idące.</p> <p>Izba stoi na stanowisku, że tak daleko idące zakazy, w istocie wykluczające możliwość wejścia na rynek bez posiadania sieci sprzedaży (w szczególności w przypadku kierowania oferty do osób starszych, np. usług telefonii stacjonarnej czy sprzedaży energii) nie znajdują uzasadnienia. W szczególności trudno uznać, by sprzedaż w systemie door2door była mniej uciążliwa czy też generująca mniej ryzyk niż wykorzystanie telefonu. Obecnie i proponowane rozwiązania pozwalają zatem na wizytę bez zapowiedzi w domu</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>użytkownika sankcjonując jednocześnie próbę rozmowy telefonicznej. Warto przy tym podkreślić, że o ile marketing telefoniczny jest w istocie zjawiskiem uciążliwym, to jednak wystarczy odłożyć słuchawkę, by uniknąć niechcianej rozmowy.</p> <p>Izba postuluje doprecyzowanie przepisu i wskazanie, że (i) zgoda może być wyrażona w rozmowie telefonicznej oraz (ii) w przypadku uzyskania zgody można w tej samej rozmowie prowadzić działania marketingowe.</p> <p>Izba kwestionuje również rozwiązanie, zgodnie z którym naruszenie zakazu ma każdorazowo być uznane za czyn nieuczciwej konkurencji. Niezależnie od powyższego należy podkreślić nieprawidłową kwalifikację działań przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 2, zawsze jako czyn nieuczciwej konkurencji, podczas, gdy działania z ust. 2 za uprzednią zgodą użytkownika końcowego są dopuszczalne i jako takie nie mogą stanowić czynu nieuczciwej konkurencji.</p> <p>Jednocześnie przy okazji prac nad Projektem warto zawęzić proponowany przepis do osób będących osobami fizycznymi, czyli do stanu sprzed dość przypadkowych zmian z wdrożeniem dyrektywy 2011/83 o prawach konsumenta.</p> <p>Konsekwentnie, zgodnie z dotychczasowym brzmieniem art. 172 ustawy – prawo telekomunikacyjne, postulujemy, aby zgoda mogła być udzielona również przez abonenta (w praktyce dostawcy usług nie są w stanie rozróżnić kto udziela zgody).</p> <p>Proponujemy również, aby automatyczne systemy wywołujące jako odrębną kategorię narzędzi służących do marketingu bezpośredniego pozostawić wyłącznie dla połączeń głosowych. W praktyce jest to najbardziej inwazyjna forma marketingu bezpośredniego. W przypadku wiadomości SMS takie wyróżnienie jest bezcelowe, ponieważ praktycznie wszystkie kampanie SMS realizowane są w sposób automatyczny. Jeżeli użytkownik końcowy wyraża zgodę na otrzymywanie marketingowych SMSów, nie rozróżnia sytuacji, w której są one wysyłane ręcznie (przedsiębiorca wpisuje wiadomość w swoim telefonie i wysyła je do odbiorcy), a w której jest to wysyłka automatyczna. Brak tego doprecyzowania utrudnia formułowanie prostych zgód marketingowych, ponieważ obecne i proponowane brzmienie przepisów wymaga przywołania niezrozumiałego dla odbiorców pojęcia „automatycznych systemów wywołujących”.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>KIGEiT nie rozumie też potrzeby wyróżniania telekomunikacyjnych urządzeń końcowych w ramach omawianej zgody. Analiza przepisu prowadzi do dość zabawnych wniosków, zgodnie z którymi konieczne jest uzyskanie wyraźnej zgody na posłużenie się telefonem lub komputerem dla wysłania emaila czy SMSa. Zgody mają być jasne i zrozumiałe, w związku z tym przepisy powinny również spełniać te przesłanki. Istotą regulacji jest aby niezamówione informacje handlowe nie trafiały do abonentów i w tym duchu proponujemy uprościć omawiany przepis.</p> <p>W związku z tym, że pojęcie informacji handlowej wydaje się zawierać w pojęciu marketingu bezpośredniego, zasadne byłoby używanie tylko jednego (szerszego) z tych pojęć. W projektowanym przepisie wskazano „do celów przesyłania niezamówionej informacji handlowej w rozumieniu ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, w tym marketingu bezpośredniego, do oznaczonego odbiorcy”. Takie sformułowanie nie dość, że nie odpowiada na postulat KIGEiT w zakresie używania szerszego z pojęć, to może budzić wątpliwości interpretacyjne, czy intencją ustawodawcy było pozostawienie zarówno pojęcia informacji handlowej i marketingu bezpośredniego, jako oddzielnych pojęć, czy jednak przesądzenie, że pojęcie marketingu bezpośredniego zawiera się w pojęciu informacji handlowej. Jeżeli to drugie, to ustawodawca powinien konsekwentnie zrezygnować z używania pojęcia marketingu bezpośredniego.</p> <p>Pomimo wcześniejszych uwag KIGEiT autorzy projektu nadal posługują się pojęciem „niezamówionej informacji handlowej w rozumieniu ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną”. Wspomniana ustawa nie definiuje niezamówionej informacji handlowej – definiuje jedynie informację handlową. Omawiany przepis w sposób kuriozalny odwołuje się do wadliwej praktyki niektórych przedsiębiorców, którzy zbierają zgody na przesyłanie niezamówionej informacji handlowej. Jeżeli abonent lub użytkownik wyraża zgodę na treści marketingowe, otrzymywana przezeń informacja handlowa jest zamówiona. Swoją drogą podobne, błędne sformułowanie, zawarte jest w art. 3a ust. 2 pkt 6 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną.</p> <p>W tym miejscu na uwagę zasługuje jeszcze jeden poważny problem projektowanej regulacji. W uzasadnieniu do projektu ustawy stwierdzono, że Postanowienia art. 360 PKE stanowią o ochronie użytkowników końcowych przed nękaniami w związku z marketingiem bezpośrednim lub przesyłaniem niezamówionej informacji handlowej. Przepisy zastąpią obowiązujące regulacje art. 10 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz art. 172 Pt. Wraz z wprowadzeniem art. 360 PKE uchylany jest art. 10 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną. Z takim stwierdzeniem nie można się zgodzić i wymaga ono sprostowania. Jedną z podstawowych zmian wynikających z projektowanego art. 360 PKE jest istotne, być</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>może niezamierzone, a na pewno nieuzasadnione, rozszerzenie zakazu przekazywania informacji handlowej. Obowiązujący art. 10 uśude zakazuje przesyłania niezamówionej informacji handlowej skierowanej do oznaczonego odbiorcy będącego osobą fizyczną. Natomiast projektowany art. 360 PKE przewiduje zakaz przesyłania informacji handlowej bez zgody oznaczonego odbiorcy, bez względu na to, czy odbiorca jest czy nie jest osobą fizyczną. Taka zmiana ma fundamentalne znaczenie dla wszystkich przedsiębiorstw w Polsce, które aktywnie korzystają z różnych form marketingu elektronicznego, w granicach dopuszczonych przez przepisy prawa. Zmiana ta oznacza, że tam gdzie dzisiaj legalne jest wysłanie informacji handlowej środkami komunikacji elektronicznej do organizacji takich jak osoby prawne czy inne jednostki organizacyjne bez konieczności uzyskiwania uprzedniej zgody, pojawi się konieczność uzyskania uprzedniej zgody. Biorąc pod uwagę, że w uzasadnieniu do projektu ustawy jest informacja, że projektowane przepisy nie mają na celu merytorycznej modyfikacji dotychczasowych przepisów można założyć, że powyższa zmiana nie jest zamierzona, a projektowane przepisy zostaną poprawione tak, aby faktycznie nie wprowadzać istotnych zmian wobec obecnych art. 172 Pt i art. 10 uśude. Izba podkreśla, iż nie ma żadnego uzasadnienia, również na gruncie EKŁE, aby przepisy zakazujące wysyłania informacji handlowych rozszerzać na podmioty inne niż osoby fizyczne, gdyż istotą tej regulacji jest ochrona sfery prywatności przynależnej osobom fizycznym, a nie organizacjom czy instytucjom publicznym. Takie podejście jest również niezgodne z obowiązującą dyrektywą e-Privacy oraz projektowanym rozporządzeniem e-Privacy, które ma zastąpić dyrektywę.</p>	
134.	Art. 360 ust. 2	KIGEiT	<p>Przesyłanie informacji handlowej odbywa się nie tylko z wykorzystaniem adresu e-mail – konieczne jest zatem rozszerzenie ust. 2 na inne formy kontaktu z użytkownikiem końcowym</p> <p>Proponowana zmiana:</p> <p>2. Zgoda, o której mowa w ust. 1, może być wyrażona przez udostępnienie przez użytkownika końcowego lub abonenta identyfikującego go adresu poczty elektronicznej, numeru telefonu lub podobnego identyfikatora.</p>	
135.	Art. 360 ust. 3	KIGEiT	<p>Koszty świadczenia usług ponosi abonent – to on jest stroną umowy.</p> <p>Proponowana zmiana:</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			3. Przesyłanie niezamówionej informacji handlowej, w tym marketingu bezpośredniego, nie może odbywać się na koszt abonenta.	
136.	Art. 361	KIGEiT	<p>Artykuł ten reguluje pozyskiwanie informacji z urządzeń końcowych. W obecnie obowiązującym stanie prawnym kwestia ta regulowana jest przez art. 173 Prawa telekomunikacyjnego, w którym wskazane są także wyjątki od obowiązku poinformowania użytkownika i uzyskania jego zgody. W Uzasadnieniu do projektu PKE jest informacja, odnosząca się do ust. 3 artykułu 361, iż wyjątek przewidziany w tymże ustępie obejmuje przypadki gdy przechowywanie lub uzyskanie informacji jest niezbędne do świadczenia transmisji komunikatu za pośrednictwem publicznej sieci telekomunikacyjnej lub świadczenia usługi komunikacji elektronicznej. <u>Tymczasem w samym projekcie ustawy wyjątek obejmuje jedynie świadczenie transmisji komunikatu.</u> Niepokoi także fakt nie uwzględnienia w nowych przepisach wyjątku przewidzianego w obecnie obowiązującym prawie telekomunikacyjnym dla usług świadczonych drogą elektroniczną:</p> <p><u>Obecnie obowiązujący art.173 ust.3 prawa telekomunikacyjnego:</u></p> <p><i>Warunków, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się, jeżeli przechowywanie lub uzyskanie dostępu do informacji, o której mowa w ust. 1, jest konieczne do:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wykonania transmisji komunikatu za pośrednictwem publicznej sieci telekomunikacyjnej; 2) dostarczania usługi telekomunikacyjnej lub usługi świadczonej drogą elektroniczną, żądanej przez abonenta lub użytkownika końcowego. <p>Obecnie obowiązujące przepisy prawidłowo transponują do polskiego prawa dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dot. przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o e-Prywatności), a także Opinię Grupy Roboczej Artykułu 29nr 04/2012 na temat Wyjątków od pozyskiwania zgody na Cookie z dnia 7.06.2012 r. (00879/12/EN WP194).</p> <p><u>Projektowane przepisy art. 361 ust. 3 PKE:</u></p> <p><i>Warunków, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się, jeżeli przechowywanie lub uzyskanie dostępu do informacji, o której mowa w ust. 1, jest konieczne do wykonania transmisji komunikatu za pośrednictwem publicznej sieci telekomunikacyjnej.</i></p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Projektowane przepisy zbyt wąsko i nieprawidłowo określają zakres dopuszczalnych wyjątków.</p> <p>Postulowane brzmienie art. 361 ust.3 PKE:</p> <p><i>Warunków, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się, jeżeli przechowywanie lub uzyskanie dostępu do informacji, o której mowa w ust. 1, jest konieczne do:</i></p> <p>1) wykonania transmisji komunikatu za pośrednictwem publicznej sieci telekomunikacyjnej;</p> <p>2) dostarczania usługi telekomunikacyjnej lub usługi świadczonej drogą elektroniczną, żądanej przez abonenta lub użytkownika końcowego.</p> <p>Uzasadnienie: Niezależnie od argumentacji związanej z niezgodnością projektowanych przepisów z dyrektywą e-privacy oraz z Opinią Grupy Roboczej Artykułu 29nr 04/2012 poniżej przedstawiamy jedynie przykładową listę problemów ze świadczeniem i korzystaniem z usług świadczonych drogą elektroniczną (a więc usług i treści dostępnych w Internecie) jeśli usługa miałaby być wykonana bez „cookies”, które są niezbędne do jej wykonania (a więc w sytuacji, gdyby użytkownik końcowy, żądający i oczekujący usługi, nie wyraziłby zgody na cookies niezbędne do wykonania usługi):</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ niemożliwie będzie odtwarzanie materiałów wideo na stronach internetowych (np. w serwisach VOD), gdyż cookie tej kategorii służą do cyklicznego weryfikowania, czy użytkownik ma uprawnienia do oglądania czy korzystania z określonego materiału; ➤ pod znakiem zapytania stanie dotychczasowy model, w którym dostawca usługi (np. serwis VOD) rozlicza się z dostawcą treści (np. podmiotem mającym prawa autorskie do określonego katalogu filmów albo z organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi) w oparciu o liczbę wyświetleń danego filmu, a do tego celu (tj. zliczania liczby wyświetleń) wykorzystywane są „cookie” zaliczane do kategorii niezbędnych do wykonania usługi; ➤ nie da się prawidłowo zrealizować w zasadzie jakichkolwiek usług, które wymagają zalogowania się do usługi, gdyż cookie tej kategorii służą do cyklicznego weryfikowania, czy użytkownik ma uprawnienia do korzystania z określonych usług; ➤ nie będą działały funkcje związane z zapamiętywaniem dotychczasowych ustawień i preferencji związanych z danymi wpisywanymi do formularzy (np. logowanie do serwisu), a więc przy każdym wejściu użytkownik będzie musiał na nowo wprowadzać wszystkie niezbędne do zalogowania dane; 	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<ul style="list-style-type: none"> ➤ nie będzie działa funkcjonalność dodania produktu do koszyka, gdyż to właśnie w cookies zapisywana jest informacja o produktach dodanych przez użytkownika do koszyka; ➤ użytkownik nie będzie miał możliwości wprowadzenia i zapamiętania własnych ustawień w ramach standardu WCAG (kontrast, wielkość fontu) więc każdorazowo przy wejściu serwis będzie wyświetlany w ustawieniach domyślnych, co oznacza, że użytkownik przy każdym wejściu do serwisu będzie musiał na nowo konfigurować te ustawienia. ➤ istnieje poważne ryzyko utraty wystarczającej ochrony użytkowników w Internecie., jako że stosowane szeroko rozwiązania antyfraudowe bazują na możliwości zapisywania cookies z unikalnymi danymi na urządzeniu końcowym klienta. <p>Powyższa lista ma charakter jedynie przykładowy, a przykłady takie można mnożyć, niemniej jednak obrazuje fakt, że nie ma żadnego uzasadnienia – prawnego czy ekonomicznego – do obwarowania możliwości stosowania „cookies” koniecznych do wykonania usługi warunkiem uzyskania zgody użytkownika końcowego.</p>	
137.	Art. 361 ust. 4	KIGEiT	<p>Mimo, iż przepis powiela obecną regulację z art. 173 PT, należy wskazać, że przepis ten wykracza poza dyrektywę e-Privacy. Nie przewiduje ona regulacji wykraczającej poza kwestię przechowywania i uzyskiwania dostępu do informacji na urządzeniu abonenta lub użytkownika. W innych krajach UE nie wdrożono dodatkowych obowiązków dotyczących instalacji oprogramowania.</p> <p>Przepis w proponowanym kształcie budzi liczne wątpliwości. Może nawet prowadzić do tego, że właściciel urządzenia będzie musiał uzyskiwać zgodę abonenta na instalację oprogramowania zapewniającego kompatybilność z siecią dostawcy usług albo zapewniającego bezpieczeństwo urządzenia lub sieci.</p>	
138.	Art. 364	KIGEiT	<p>Zgodnie z treścią art. 95 RODO, przepisy Rozporządzenia „nie nakładają dodatkowych obowiązków na osoby fizyczne ani prawne co do przetwarzania w związku ze świadczeniem ogólnodostępnych usług łączności elektronicznej w publicznych sieciach łączności w Unii w sprawach, w których podmioty te podlegają szczegółowym obowiązkom mającym ten sam cel określonym w dyrektywie 2002/58/WE”.</p> <p>Celem wprowadzenia wyżej wymienionego przepisu było uniknięcie ponoszenia niepotrzebnych kosztów przez administratorów danych, będących równocześnie dostawcami usług komunikacji elektronicznej.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>W wydanej przez Europejską Radę Ochrony Danych Opinii nr 5/2019, podaje się w związku z tym przykład „dublowania się” obowiązku powiadomienia o naruszeniu ochrony danych ustanowionego w przepisach RODO, jak i przepisach sektorowych, stanowiących implementację dyrektywy 2002/58/WE. Europejska Rada Ochrony Danych postuluje w związku z tym, aby dostawcy usług komunikacji elektronicznej mieli tylko obowiązek dokonywania zgłoszeń na podstawie przepisów sektorowych i nie musieli go wykonywać również na podstawie przepisów RODO (art. 33 RODO).</p> <p>W związku z powyższym, należy postulować, aby w przepisie art. 364 PKE znalazło się stwierdzenie, że w zakresie realizowanego na jego podstawie obowiązku zgłoszenia naruszenia, nie było konieczności wykonania dodatkowego obowiązku określonego w art. 33 i in. RODO.</p> <p>Jest to odpowiednik art. 174a PT, który to przepis dotyczy zgłaszania naruszeń ochrony danych osobowych, przewidując odrębny reżim niż ten określony w RODO. W tym kontekście należy wskazać, że sektor telekomunikacyjny w tym zakresie powinien być traktowany jak inne gałęzie gospodarki, które na zgłoszenie naruszenia ochrony danych osobowych mają nie 24 h (jak obecnie przedsiębiorcy telekomunikacyjni), a 72 h od momentu stwierdzenia naruszenia.</p> <p>Propozycja zmian: Wyłączenie terminu na zgłoszenie naruszeni do 72h</p>	
139.	Art. 373	KIGEiT	<p>Proponowany art. 373 PKE stanowi powtórzenie obecnego art. 136a ustawy Prawo telekomunikacyjne i podobnie jak ten przepis nie określa całości regulacji jaka powinna dotyczyć określenia warunków współpracy pomiędzy operatorem multipleksu i operatorem sieci nadawczej.</p> <p>Zakres proponowanej regulacji ograniczony jest do określenia uprawnienia Prezesa UKE polegającego na rozstrzygnięciu w sprawach spornych.</p> <p>Natomiast zakres regulacji dotyczącej współpracy pomiędzy operatorem multipleksu oraz operatorem sieci nadawczej powinien być podobny do zakresu regulacji dotyczącej umowy o dostępie do multipleksu.</p> <p>Przede wszystkim w PKE powinien zostać określony przedmiot umowy zawieranej pomiędzy operatorem multipleksu i operatorem sieci nadawczej. W związku z powyższym proponuje się, aby dodany został ustęp o następującej treści:</p> <p><i>„W umowie zawartej pomiędzy operatorem sieci nadawczej i operatorem multipleksu operator sieci nadawczej zobowiązuje się wobec operatora multipleksu do świadczenia usługi transmisji sygnałów</i></p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>radiodyfuzyjnych drogą rozsiewczą naziemną za wynagrodzeniem, a operator multipleksu zobowiązuje się do współdziałania z operatorem sieci nadawczej, w szczególności w celu zapewnienia sygnałów radiodyfuzyjnych w celu ich transmisji.”</p> <p>Ponadto PKE powinien określać minimalne wymogi dotyczące treści umowy zawieranej pomiędzy operatorem multipleksu i operatorem sieci nadawczej. Takie wymogi powinny obejmować:</p> <ul style="list-style-type: none"> – warunki techniczne transmisji sygnału, – rozliczenia z tytułu świadczenia usługi transmisji sygnału, – postępowania w przypadku zmiany treści umowy, – warunki dotyczące przerw w świadczeniu usługi transmisji sygnału w związku z dokonywaniem przeglądu, przebudowy oraz modyfikacji sieci nadawczej, – warunki odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy, w tym kary umowne, przy czym odpowiedzialność stron dla okresu miesięcznego powinna zostać ograniczona do wysokości miesięcznego wynagrodzenia określonego w umowie, – warunki rozwiązania umowy, – okres obowiązywania umowy. 	
140.	Art. 375 ust.1	KIGEiT	<p>Omawiany przepis zawiera błąd pojęciowy, bowiem zgodnie z nową siatką pojęciową, której zresztą odpowiada tytuł Działu VIII oraz Rozdziału I, w miejsce organu właściwego w sprawach telekomunikacji powinien być organ właściwy w <u>sprawach komunikacji elektronicznej</u>.</p> <p>Propozycja zmian: Organami właściwymi w sprawach komunikacji elektronicznej (...).</p>	
141.	Art. 404 i n.	KIGEiT	<p>Zdaniem Izby, jak wskazano w poprzednim stanowisku, procedura sądownoadministracyjna z jej ograniczeniami w szczególności w zakresie postępowania dowodowego (ograniczonego do ew. dowodu z dokumentu) powoduje, że ten środek odwoławczy nie spełnia unijnych wymagań. Izba postuluje utworzenie jednej ścieżki odwoławczej (odwołanie do SOKiK) przy jednoczesnym zapewnieniu Sądom środków niezbędnych dla możliwie szybkiego rozpatrywania spraw (zarówno w przypadku spraw rozpatrywanych przez sądy powszechne jak i administracyjne średni czas oczekiwania na prawomocne rozstrzygnięcie wynosi około 4 lat).</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>W ocenie Izby należy wprowadzić ustawową gwarancję iż sprawy odwoławcze do SOKiK powinny być rozpatrywane przez ten sąd w terminie do 6 miesięcy. Analogiczne gwarancje szybkich postępowań odwoławczych przed sądami okręgowymi posiadają np. sprawy o udzielenie zamówień publicznych rozpatrywane w pierwszej instancji przez Krajową Izbę Odwoławczą, które sąd okręgowy zobowiązany jest rozpatrzyć w terminie 1 miesiąca.</p> <p>Jednocześnie, dostrzegając pewne zalety możliwości ponownego rozstrzygnięcia sprawy przez Prezesa UKE (i skorygowania ew. błędów) należy zapewnić postępowanie konsultacyjne w przypadku wszystkich spraw podlegających dotychczas sądowoadministracyjnej ścieżce odwoławczej.</p> <p>Jednocześnie Izba wnosi o przedłużenie terminu na wniesienie odwołania do 30 dni (analogicznie do odwołania od decyzji Prezesa UOKiK) oraz zakreślenie Prezesowi UKE terminu na przekazanie do sądu odwołania wraz z aktami. Pozbawia to możliwości szybkiej kontroli legalności rozstrzygnięcia, co jest szczególnie istotne z uwagi na natychmiastową wykonalność decyzji Prezesa UKE.</p>	
142.	Art. 408 i n.	KIGEiT	<p>Izba zwraca uwagę, że wszystkie normy o charakterze sankcyjnym są skonstruowane w sposób nieproporcjonalny. Izba zwraca uwagę w szczególności na następujące kwestie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Domyślny tryb nałożenia kary po przeprowadzeniu postępowania kontrolnego; 2) Obligatoryjne nałożenie kary; 3) Obliczanie wymiaru kary na podstawie całego przychodu a nie przychodu z działalności telekomunikacyjnej; 4) kara za naruszenie zakazu marketingu bezpośredniego. <p>Ad. 1)</p> <p>Zgodnie z art. 397 ust. 1 Projektu „Jeżeli w wyniku kontroli, o której mowa w art. 385 ust. 2, stwierdzono, że podmiot kontrolowany nie wypełnia odnoszących się do niego obowiązków wynikających z przepisów prawa lub decyzji wydanej przez Prezesa UKE, Prezes UKE:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nakłada karę, o której mowa w art. 409, w przypadku stwierdzenia naruszeń wskazanych w tym przepisie, niezależnie od prowadzonego wobec tego podmiotu postępowania pokontrolnego, lub 	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>2) wydaje zalecenia pokontrolne, w których wzywa podmiot kontrolowany do usunięcia nieprawidłowości lub udzielenia wyjaśnień oraz informuje o możliwości przedstawienia stanowiska odnośnie do stwierdzonych naruszeń”.</p> <p>Pierwszym rozwiązaniem wynikającym z Projektu jest zatem nałożenie kary pieniężnej.</p> <p>Zdaniem Izby następstwem stwierdzenia ewentualnych uchybień powinno być wydanie zaleceń pokontrolnych oraz, w konsekwencji, usunięcie naruszeń. Ustawa powinna być nakierowana na osiągnięcie stanu zgodności z przepisami prawa, a nie penalizację każdego uchybienia. Dopiero przypadki większej wagi, kwalifikowane (np. recydywa lub umyślność) powinny uprawniać Prezesa UKE do nałożenia kary pieniężnej.</p> <p>Ad. 2)</p> <p>Zgodnie z art. 409 ust. 1 Projektu, analogicznie do art. 209 ust. 1 PT, stwierdzenie wskazanego w przepisie deliktu tworzy obowiązek nałożenia kary pieniężnej, co z samej istoty klóci się z konstytucyjną zasadą proporcjonalności. W opinii Izby przepis powinien zostać skonstruowany analogicznie do przepisu art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym:</p> <p><i>„Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie: [...]”</i></p> <p>Obligatoryjność nakładania kar pieniężnych przez regulatora rynku telekomunikacyjnego nie znajduje wytłumaczenia, pozostając w sprzeczności nie tylko z zasadami konstytucyjnymi, lecz także z zasadami ekonomiki postępowania (decyzje Prezesa UOKiK, w których nie nałożono kary pieniężnej, rzadko zaskarżane są do sądu. Trudno przy tym postawić Prezesowi UOKiK zarzut braku skutecznych działań, w szczególności zważywszy na bardzo dużą aktywność ogólnego regulatora rynku w sektorze telekomunikacji.</p> <p>Projektowany ust. 3 nie jest wystarczającym rozwiązaniem, ponieważ nie znajduje zastosowania w wielu przypadkach, w tym w sytuacji, w której przedmiotem decyzji Prezesa UKE jest jednostkowe naruszenie (sprzeczność z prawem w jednostkowej sprawie często nie może zostać naprawiona).</p> <p>Ad. 3)</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>Projekt podtrzymuje obecnie funkcjonujące rozwiązanie, zgodnie z którym maksymalna wysokość kary wynosi 3% przychodu uzyskanego przez dane przedsiębiorstwo. To zatem cały przychód stanowi punkt odniesienia przy obliczeniu kary pieniężnej. Zdaniem Izby takie rozwiązanie jest nieproporcjonalne i dyskryminujące podmioty działające na innych rynkach (w porównaniu np. z grupami kapitałowymi).</p> <p>Izba wskazuje, że domyślnym rozwiązaniem w ramach sektora energetycznego i pocztowego jest powiązanie wysokości kary z przychodem sektorowym. Izba wnosi o uwzględnienie takiego podejścia w Projekcie.</p> <p>Ad. 4)</p> <p>Projekt zakłada, że w przypadku naruszenia zakazu marketingu bezpośredniego bez uprzedniej zgody użytkownika kara pieniężna może być oderwana od kryterium przychodu, o ile nie jest wyższa niż milion złotych. Jest to rozwiązanie niespotykane w podobnych aktach prawnych, które w opinii Izby nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia. Rozwiązanie to jest oczywiście sprzeczne z Konstytucją RP jako nieproporcjonalne.</p> <p>Trzeba mieć na uwadze, że w działaniach w zakresie marketingu bezpośredniego trudno czasem ustrzec się wysłania komunikatu marketingowego do osoby, która nie wyraziła zgody. Z uwagi na przenośność numerów normalnym zjawiskiem jest dezaktualizacja zgromadzonych baz marketingowych. Nawet stosowanie praktyk polegających na aktualizacji zgód nie wykluczy naruszenia, ponieważ tylko weryfikacja aktualności zgody przed każdą wysyłką komunikatu dałaby absolutną pewność (odpowiedzialność z tytułu deliktów administracyjnych nie wymaga wykazania winy). Taki scenariusz jest przy tym hipotetyczny, zważywszy na jego uciążliwość dla odbiorców, jak też brak całkowitej pewności co do jego zgodności z prawem zważywszy na stanowisko niektórych organów co do niedopuszczalności posłużenia się telekomunikacyjnym urządzeniem końcowym w celu uzyskania zgody na marketing bezpośredni.</p>	
143.	Brak artykułu (brak regulacji)	KIGEiT	<p>Brak okresu przetwarzania danych użytkowników końcowych – taki przepis tj. art. 335 znajdował się w projekcie PKE skierowanym do prekonsultacji i Izba wnosi o jego wprowadzenie do PKE. Nie stanowi takiego przepisu art. 353 ust. 2, bowiem dotyczy on wyłącznie przetwarzania danych transmisyjnych niezbędnych dla celów naliczania opłat.</p> <p>Propozycja zmian:</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<u>Dane użytkowników końcowych mogą być przetwarzane w okresie obowiązywania umowy, a po jej zakończeniu w okresie dochodzenia roszczeń lub wykonywania innych zadań przewidzianych w ustawie lub przepisach odrębnych.</u>	
Uzasadnienie				
144.	Dokładne uzasadnienie	KIGEiT	Należy zapewnić, aby w ramach konsultowanych dokumentów dokonano zweryfikowania i uzupełnienia treści uzasadnienia, tak aby w przypadku każdego z przepisów było jasne w jakim zakresie wynika on z konieczności wdrożenia EKŁE, w jakim stanowi proste przeniesienie dotychczasowych treści Pt, a w jakim stanowi rozwiązanie, które ma inne źródła.	
OSR				
145.	Konieczność szerszego zaprezentowania skutków regulacji	KIGEiT	Ze względu na obszerność regulowanej materii, niezbędne jest zdecydowanie szersze zaprezentowanie w OSR skutków nowych rozwiązań, przynajmniej w odniesieniu do kluczowych grup podmiotów, tj. obywateli (konsumentów), przedsiębiorstw oraz wybranych jednostek sektora publicznego.	

Załącznik 2. Uwagi do projektu ustawy wprowadzającej ustawę – Prawo komunikacji elektronicznej

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
Uwagi ogólne				
1.		KIGEiT	Brak uwag	
Przepisy				
2.	Art. 1 ustawy wprowadzającej PKE	KIGEiT	<p>Z uwagi na stan zaawansowana prac legislacyjnych KIGEiT uznaje za wykluczone utrzymanie obecnego terminu wejścia w życie ustawy. Prawo komunikacji elektronicznej wiąże się z koniecznością dokonania gigantycznych zmian w systemach informatycznych.</p> <p>Nie jest przy tym możliwe rozpoczęcie wdrożenia bez potwierdzenia ostatecznego brzmienia przepisów, które mogą zmieniać się nadal na etapie prac parlamentarnych. Nie jest możliwe rozpoczęcie wdrażania zmian w systemach w oparciu o projekt przepisów i jego modyfikację jeśli przepisy ulegają zmianie. Ogrom czekających dostawców zmian oznacza istotne obciążenie własnych służb IT i dostawców zewnętrznych i tego rodzaju swoisty „zwinny system współpracy z ustawodawcą” (agile) musiałby oznaczać sparaliżowanie bieżącej działalności przedsiębiorstw.</p> <p>Z tego względu konieczne jest odejście od sztywnej daty wejścia w życie przepisów i posłużenie się określoną liczbę miesięcy od daty ich ogłoszenia w Dzienniku Ustaw.</p> <p>Proponowana zmiana:</p> <p><i>Ustawa z dnia ... 2020 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. ...)</i></p> <p><i>wchodzi w życie w ciągu 9 miesięcy od dnia jej ogłoszenia, z wyjątkiem art. 386 ust. 2 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 marca 2021 r.</i></p>	
3.	Art. 51	KIGEiT	W ocenie Izby obowiązek uzupełnienia danych (obejmujących informacje, które nie są kluczowe), w szczególności w kontekście rygoru polegającego na wykreśleniu podmiotu z rejestru, jest	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			niedopuszczalny. Należy podkreślić, że dane dotyczące rozpoczęcia działalności oraz osób kontaktowych są w posiadaniu Prezesa UKE.	
4.	Art. 66 ust. 1 ustawy wprowadzającej PKE	KIGEiT	<p>Przyjęcie zasady natychmiastowego działania nowej ustawy nie jest możliwe bez uwzględnienia szeregu standardów wynikających z Konstytucji RP oraz Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, w tym ochrony uzasadnionych oczekiwań, zabezpieczania interesów w toku, swobody prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawa własności.</p> <p>W ocenie KIGEiT lista wyjątków od tej powinna ulec istotnemu rozszerzeniu i objąć następujące przepisy Prawa komunikacji elektronicznej:</p> <ul style="list-style-type: none"> – art. 258 (ponieważ dostawcy usług nie mieli możliwości uzyskania zgody na brak zastosowania przepisów konsumenckich do wymienionych w przepisie kategorii podmiotów); – art. 268 ust. 3 pkt 1; – art. 269; – art. 284; – art. 308. <p>W zakresie dotyczącym art. 268 ust. 3 pkt 1 PKE wskazujemy, że tego rodzaju zmiana byłaby szczególnie problematyczna z uwagi na obowiązek dostosowania poszczególnych taryf, w których część opłaty abonamentowej związana z zakupem urządzenia nie była wydzielona – a przede wszystkim indywidualnego informowania abonentów o wysokości tej opłaty w wybranej przez abonenta taryfie. Spełnienie takiego obowiązku graniczy z niemożliwością i z uwagi na zasadę proporcjonalności musi zostać wykluczone – czy to na gruncie ust. 1, czy też – ostatecznie – na gruncie ust. 5.</p>	
5.	Art. 66 ust. 2 ustawy wprowadzającej PKE	KIGEiT	<p>KIGEiT z uznaniem postrzega częściowe uwzględnienie uwag polegające na wyłączenia spod zastosowania nowych przepisów środków wpłaconych przed datą wejścia w życie ustawy. Nie jest to jednak rozwiązanie w pełni zgodne z prawem, ponieważ narusza szereg standardów konstytucyjnych.</p> <p>Oferty usług przedpłaconych na rynku polskim istotnie różnią się od modelu usług pre-paid na rynku europejskim, ponieważ przewidują szereg bezpłatnych usług dla abonentów – takich jak dodatkowe pakiety transmisji danych czy darmowe rozmowy w sieci. Plan biznesowy każdej z takich ofert oparty był o założenie związane z przepadkiem środków pochodzących z doładowań i przychody z tego tytułu pozwalały utrzymać</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>atrakcyjny charakter oferty. Nie różni się to znacznie od systemu abonamentowego, w którym dzięki opłacie abonamentowej abonent może korzystać z pewnego zakresu usług – a nikt nie kwestionuje prawa do dochodzenia opłaty abonamentowej w pełnej kwocie w zależności np. od stopnia wykorzystania przyznanego w ramach tego abonamentu pakietu danych.</p> <p>Narzucony przez EKŁE obowiązek będzie oznaczał konieczność zmiany modelu, w jakim funkcjonują usługi prepaid w Polsce. Ale może dotyczyć to wyłącznie nowo zawieranych umów.</p> <p>Zastosowanie nowych przepisów do obecnie funkcjonujących ofert sprawi w oczywisty sposób, że zaczną przynosić dostawcom straty. Ten skutek jest najbardziej oczywisty w przypadku ofert internetu mobilnego. W tego rodzaju ofertach podstawowe znaczenie mają bonusy po doładowaniu – są tak duże, że użytkownicy często nie wykorzystują ich w całości, w związku z czym również nie zużywają jednostek rozliczeniowych pochodzących z kwoty doładowania.</p> <p>Przykładowo – po doładowaniu za 30 zł u jednego z operatorów abonent otrzymuje blisko 13 GB bonusu. Kwota 30 zł doładowania w przeliczeniu na GB wynosi niecałe 1,5 GB. Powyższe oznacza, że konsumenci będą mogli korzystać z usług całkowicie za darmo – kwota doładowania będzie stanowiła wyłącznie „kaucję”, która będzie podlegała zwrotowi w przypadku przeniesienia numeru. W praktyce bowiem bonusowe 13 GB będzie zupełnie zaspokajało potrzeby abonenta.</p> <p>Sytuacja, w której rozwiązanie ustawowe zobowiąże w praktyce do darmowego świadczenia usług niektórym konsumentom, jest nie do zaakceptowania w świetle konstytucyjnych zasad własności, ochrony praw nabytych i nieretroaktywności prawa.</p> <p>Proponowana zmiana:</p> <p>2. Przepisów art. 284 ustawy, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się do umów zawartych przed datą wejścia w życie ustawy.</p> <p>Jeżeli jednak zdaniem Ministerstwa Cyfryzacji taka zmiana jest niemożliwa, z racji na forsowany przez Prezesa UOKiK pogląd o braku dopuszczalności zmiany umów bez tzw. ważnej klauzuli modyfikacyjnej (jak również zawyżone wymagania co do treści takiej klauzuli) postulujemy dodanie do ust. 2 przepisu wyraźnie zezwalającemu dostawcy usług na zmianę umów zawartych z abonentami. Skoro ustawodawca decyduje się zmienić zasady gry dla przedsiębiorcy, taka możliwość powinna być również dostępna dla przedsiębiorcy w stosunku do konsumentów.</p> <p>Proponowana zmiana – dodanie ust. 6 o następującej treści:</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			Dostosowanie umów zgodnie z ust. 5 powyżej może obejmować również zmianę zasad przyznawania, rozliczania i ważności środków, o których mowa w art. 284 ustawy, o której mowa w ust. 1.	
6.	Art. 66 ust. 3 ustawy wprowadzającej PKE	KIGEiT	<p>Proponowane przepisy przejściowe prowadzą do rażących skutków godzących w konstytucyjne prawo ochrony praw nabytych i prawo własności. Automatyczne skrócenie obecnie obowiązujących umów, które były zawarte na okres dłuższy niż 24 miesiące prowadzi w oczywisty sposób do istotnych strat finansowych dostawców usług.</p> <p>Prawo cywilne w istotny sposób chroni umowy zawarte na czas oznaczony. Prezes UOKiK, forsując tezę o ograniczonym prawie dostawcy usług do zmiany umów zawartych z konsumentem, wielokrotnie przywołują łacińską paremię <i>pacta sunt servanda</i>. W opinii KIGEiT ten szacunek dla zobowiązań stron umowy cywilnoprawnej powinien podzielać również ustawodawca.</p> <p>Tymczasem skrócenie okresu obowiązywania umowy powoduje realne szkody, które nie są jedynie utraconymi korzyściami w postaci za usługi, które by wyświadczył w przyszłości. Ta strata jest realna i wymierna. Dostawcy usług przy zawieraniu aneksów udzielają abonentom ulg na cenę urządzenia. Ponieważ szereg smartfonów kosztuje kilka tysięcy złotych, łatwo obliczyć, że skrócenie umów w przypadku danego abonenta będzie wiązało się z rzeczywistą stratą rzędu kilkuset-kilku tysięcy złotych. Jeżeli smartfon jest warto 3601 zł, a abonenta kupił go za złotówkę, to w ramach abonamentu miesięcznie płaci dodatkowo 100 zł w związku z zakupem tego urządzenia. Skrócenie umowy o rok pozbawia zatem dostawcy usług 1200 zł.</p> <p>Warto tu podkreślić, że art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2012 r. o zmianie ustawy - Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw) przewidywał zastosowanie uprzednio obowiązującego ograniczenia maksymalnego okresu pierwszej umowy wyłącznie do umów zawartych po dacie wejścia w życie nowelizacji.</p> <p>Forsowanie przez Ministerstwo tak ewidentnie szkodliwego dla branży przepisu budzi stanowczy sprzeciw KIGEiT.</p> <p>Jednocześnie zwracamy uwagę na oczywisty błąd w obecnej treści ust. 3, który odwołuje się do każdej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (z wyłączeniem usług transmisji danych do komunikacji maszyna-maszyna), podczas gdy ograniczenie okresu obowiązywania umowy dotyczy wyłącznie umów</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>zawieranych z konsumentami, mikroprzedsiębiorcami, małymi przedsiębiorcami i organizacjami pozarządowymi.</p> <p>Proponowana zmiana:</p> <p>2. Przepisu art. 265 ust. 1 ustawy, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się do umów zawartych przed datą wejścia w życie ustawy.</p>	
7.	Art. 66 ust. 4 ustawy wprowadzającej PKE	KIGEiT	<p>Izba zwraca uwagę, że przepisy przejściowe dotyczące wdrożenia regulacji określonych w art. 308 ograniczają się wyłącznie do wydłużenia okresu na uzyskanie zgody, o której mowa w art. 308 ust. 1 PKE do 6 miesięcy.</p> <p>W przepisach przejściowych nie określono jakiegokolwiek <i>vacatio legis</i> dla pozostałych przepisów dotyczących usługi dodatkowego obciążania rachunku (art. 308 ust. 2- 6), co oznacza że obowiązki określone w tych przepisach powinny być wdrożone przez dostawców usług na dzień 21 grudnia 2020r. Podkreślenia wymaga, że wprowadzenie tak znaczących zmian w systemach informatycznych przedsiębiorców nie jest technicznie możliwe w tak krótkim terminie.</p> <p>Izba zwraca uwagę, że wdrożenie regulacji przewidzianych w tych przepisach wymagać będzie olbrzymich zmian w systemach teleinformatycznych, a żaden z dostawców usług nie będzie ponosić kosztów związanych z wdrażaniem nowych przepisów bez poznania ich ostatecznego brzmienia (tj. do czasu zakończenia procesu legislacyjnego).</p> <p>Uprzednie regulacje prawne, które ingerowały w funkcjonowanie usług, np. usług Premium Rate czy też transakcji płatniczych przeprowadzanych przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, racjonalnie uwzględniały ograniczenia techniczne przedsiębiorców oraz czas niezbędny do właściwej implementacji przepisów przewidując stosownie długi, kilkumiesięczny okres <i>vacatio legis</i>.</p> <p>Ponadto, ponownie podkreślamy, że obowiązek uzyskiwania zgody, o której mowa w art. 308 ust. 1 powinien być zastąpiony wprowadzeniem mechanizmu <i>opt-out</i>, czyli mechanizmu umożliwiającego rezygnację z usługi dodatkowego obciążania rachunku.</p> <p>Jeżeli jednak - wbrew postulatam Izby - Projektodawca utrzyma obowiązek uzyskiwania zgody określony w art. 308 ust.1 PKE, to w żadnym razie nie powinien on dotyczyć abonentów, którzy zawarli umowę przed wejściem w życie ustawy.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>W ocenie Izby nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia obowiązek uzyskiwania zgody na dalsze świadczenie usługi dodatkowego obciążenia rachunku od dotychczasowych abonentów. Przedłużenie okresu na jej uzyskanie nie zmienia faktu, że wielu abonentów jej nie potwierdzi, co będzie niesło negatywne skutki dla abonentów, ponieważ spowoduje utratę możliwość dalszego korzystania z usług podmiotów trzecich, które zostały świadomie zamówione przez abonenta. Mowa tutaj nie tylko o braku możliwości niezakłóconego korzystania z usług, ale również utratę ochrony ubezpieczeniowej.</p> <p>Obowiązek uzyskiwania zgody od dotychczasowych abonentów jest tym bardziej nieuzasadniony, że w przypadku usług już świadczonych, abonenci otrzymują na fakturze informacje o swoich zobowiązaniach, a zatem nie jest konieczne, aby ponownie wyrażali zgodę na usługę, z której już korzystają i co do której kosztów mają wystarczającą wiedzę. Zdaniem Izby, najwłaściwszym byłoby zatem rozwiązanie, w ramach którego dotychczasowi abonenci uzyskaliby możliwość rezygnacji z usługi dodatkowego obciążania rachunku (<i>opt-out</i>), a nie konieczność wyrażania zgody (<i>opt-in</i>).</p> <p>Proponowana zmiana:</p> <p>W związku z powyższym, Izba postuluje o wskazanie co najmniej 9-miesięcznego okresu <i>vacatio legis</i> na wdrożenie zmian przewidzianych w art. 308 PKE i wyłączenie obowiązku uzyskiwania zgody od abonentów, którzy zawarli umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych przed dniem wejścia w życie PKE.</p> <p>PROPOZYCJA BRZMIENIA PRZEPISU:</p> <p>Art. 66. 4. Dostawcy usług komunikacji elektronicznej świadczący usługi dodatkowego obciążania rachunku są obowiązani dostosować prowadzoną działalność do przepisów art. 308 ustawy, o której mowa w art. 1 w terminie 9 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.</p> <p>5. Wymóg uzyskiwania przez dostawców usług komunikacji elektronicznej zgody, o której mowa w art. 308 ust.1 ustawy, o której mowa w art. 1 nie ma zastosowania wobec abonentów, którzy zawarli umowę o świadczenie usług komunikacji elektronicznej przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1.</p>	
8.	Art. 66 ust. 5 ustawy wprowadzającej PKE	KIGEiT	KIGEiT z zadowoleniem przyjmuje uwzględnienie stanowiska branży telekomunikacyjnej co do rezygnacji z konieczności spełnienia obowiązku informacyjnego poprzez kosztowną wysyłkę tradycyjnych listów, co zresztą stanowiłoby dodatkowe zagrożenie w kontekście zwiększającej się liczby zakażeń wirusem COVID-	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>19. Jednocześnie przedstawiamy propozycję doprecyzowania przepisu z uwagi na fakt, że niektóre kwestie podlegające zmianie znajdują się również w umowach sensu stricto.</p> <p>Proponowana zmiana:</p> <p>5. Dostawcy usług telekomunikacyjnych dostosowują obowiązujące umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych do przepisów ustawy, o której mowa w art. 1, w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1. Zmiany mogą być wprowadzone w dotychczasowych wzorcach umownych regulaminach lub cennikach świadczenia usług telekomunikacyjnych <u>poprzez podanie do publicznej wiadomości informacji o nowych prawach i obowiązkach abonentów zgodnie z art. 270 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 1.</u></p>	
9.	Art. 1 ust. 1 pkt 3 Megaustawy	KIGEiT	<p>Niezrozumiałe jest jaki cel ma być osiągnięty poprzez usunięcie w ustawie o wspieraniu rozwoju odniesienia do rozumienia definicji użytych w niej jako pojęć z PKE. W konsekwencji nie wiadomo jak należy interpretować i rozumieć poszczególne pojęcia, którymi posługuje się Megaustawa, choć ich nie definiuje, a definicje objęte są regulacjami PKE. Jeszcze trudniej zrozumieć taki zabieg w kontekście niektórych postanowień PKE, w tym definicji, które wprost odwołują się do ustawy o wspieraniu rozwoju np. definicja powiązanych zasobów.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Przywrócenie obecnego brzmienia art. 2 ust. 2 Megaustawy.</p>	
10.	Art. 1 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 Megaustawy			
11.	Art. 2 ust. 1 pkt 10 Megaustawy	KIGEiT	<p>Definicja punktu dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu posługuje się nieprecyzyjnymi i ocennymi pojęciami tj. „niewielkie urządzenie radiowe”, „antena o krótkim zasięgu” oraz „niskie oddziaływanie na krajobraz”. W praktyce istnieje ryzyko, że definicja będzie przez każdego stosującego ten przepis, w tym organy kontrolne, wykładana odmiennie, co nie przyczyni się do pewności inwestycyjnej, a samemu operatorowi nie pozwoli skutecznie skorzystać z ułatwień inwestycyjnych dla tych punktów.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Przeredagowanie przepisu tak, aby spełniał powyższe postulaty.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
12.	Art. 2 ust. 1 pkt 11 Megaustawy	KIGEiT	<p>Definicja publicznej infrastruktury technicznej jest niekompletna, bowiem nie uznaje się za taką infrastruktury należącej do spółek Skarbu Państwa, spółek komunalnych czy samorządowych, a to z reguły ich własnością lub w ich zarządzie są wskazane przykładowo w definicji latarnie, konstrukcje wsporcze znaków drogowych, konstrukcje wsporcze sygnalizatorów, świetlnych, konstrukcje wsporcze urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego, billboardy, a także przystanki kolejowe, autobusowe i tramwajowe oraz stacje kolejowe i metra.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>publiczna infrastruktura techniczna – infrastrukturę techniczną w przestrzeni publicznej, będącą własnością albo w zarządzie jednostki samorządu terytorialnego lub państwowej lub samorządowej jednostki organizacyjnej, <u>jak również infrastrukturę techniczną będącą własnością albo w zarządzie spółek Skarbu Państwa, spółek komunalnych albo samorządowych</u>, nadającą się pod względem technicznym do umieszczania w niej lub na niej punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu lub niezbędną do połączenia takich punktów z siecią telekomunikacyjną, taką jak: latarnie, konstrukcje wsporcze znaków drogowych, konstrukcje wsporcze sygnalizatorów świetlnych, konstrukcje wsporcze urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego, billboardy, a także przystanki kolejowe, autobusowe i tramwajowe oraz stacje kolejowe i metra;</p>	
13.	Art. 12 Megaustawy	KIGEiT	<p>W art. 12 nie dostosowano siatki pojęciowej i pozostawiono pojęcie dostępu telekomunikacyjnego, podczas gdy Megaustawa, tak jak PKE posługuje się pojęciem dostępu.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Operator publicznej sieci telekomunikacyjnej jest obowiązany uwzględnić uzasadnione wnioski jednostki samorządu terytorialnego o zapewnienie dostępu telekomunikacyjnego w zakresie połączenia sieci, zgodnie z przepisami działu III rozdziału 1 i 3 ustawy - Prawo komunikacji elektronicznej.</p>	
14.	Art. 13 ust. 2 Megaustawy	KIGEiT	<p>W przepisie błędnie odwołano się do działu I rozdziału 4 PKE, który dotyczy konsultacji.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Przeredagowanie przepisu tak, aby spełniał powyższe postulaty.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
15.	Art. 17 Megaustawy	KIGEiT	<p>Zwracamy również uwagę na potrzebę wprowadzenia zmian w zakresie przepisów dotyczących dostępu do publicznej infrastruktury technicznej w celu umieszczania w niej lub na niej punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu, ponieważ są one niekompletne.</p> <p>Projektowany art. 17 ust. 2 pkt 2 wprowadza wyjątek od zasady odpłatności dostępu do infrastruktury technicznej. Nieodpłatność dostępu dotyczy „publicznej infrastruktury technicznej w celu umieszczania w niej lub na niej punktów dostępu bezprzewodowego o bliskim zasięgu”. Ponieważ projekt nie przewiduje innych regulacji związanych z dostępem do publicznej infrastruktury technicznej wydaje się, że intencją projektodawcy jest, aby w całym pozostałym zakresie do dostępu do „publicznej infrastruktury technicznej” miały zastosowanie przepisy dotyczące dostępu do „infrastruktury technicznej” (art. 17 i n. megaustawy) jako kategorii generalnej.</p> <p>Przepisy dotyczące dostępu do infrastruktury technicznej (art. 17 i n. megaustawy) odnoszą się jednak do obowiązków ciążących na operatorze sieci, czyli „przedsiębiorcy telekomunikacyjnym lub podmiocie wykonującym zadania z zakresu użyteczności publicznej, w tym jednostki samorządu terytorialnego”;</p> <p>Odmienne jest zatem zakres podmiotowy pojęcia „operator sieci” a zakres podmiotów, których własnością lub w których zarządzie jest czy też może być publiczna infrastruktura techniczna.</p> <p>W związku z powyższym konieczne jest uspoźnienie przepisów w powyższym zakresie.</p> <p>Mogłoby to zostać dokonane w sposób taki jak proponowany w ubiegłorocznej nowelizacji megaustawy, czyli w projekcie ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw w wersji z dnia 4 lipca 2019 r., tj. po III czytaniu w Sejmie¹ (czyli nałożenie generalnego obowiązku zapewnienia dostępu do tej kategorii infrastruktury technicznej na jej właścicieli lub zarządców i w pozostałym zakresie odesłanie do odpowiedniego stosowania pozostałych przepisów dotyczących dostępu do infrastruktury technicznej), albo poprzez odpowiednie rozszerzenie definicji operatora sieci (zapewnienie takiego samego zakresu podmiotowego jak w definicji publicznej infrastruktury technicznej).</p>	
16.	Art. 18 ust. 1 Megaustawy	KIGEiT	<p>Niezrozumiałe dla Izby jest usunięcie ust. 1 z art. 18, zwłaszcza w kontekście regulacji art. 1 ust. 1 pkt 3 Megaustawy tj. odrębnych regulacji dotyczących dostępu, nieuregulowanych w PKE. Wykreślenie art. 18 ust. 1 Megaustawy spowoduje brak podstawy prawnej tego, że warunki dostępu do infrastruktury technicznej</p>	

¹ [http://orka.sejm.gov.pl/opinie8.nsf/nazwa/3484_u3/\\$file/3484_u3.pdf](http://orka.sejm.gov.pl/opinie8.nsf/nazwa/3484_u3/$file/3484_u3.pdf)

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>strony ustalają w umowie o dostępie. Takiej podstawy prawnej nie stanowi nowelizowany art. 22 ust. 1 Megaustawy, bowiem reguluje on wyłącznie spory przed Prezesem UKE a nie procedurę negocjacji i zawarcia umowy między stronami.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Pozostawienie art. 18 ust. 1 Megaustawy w obecnym brzmieniu jako regulacji niezbędnej wobec brzmienia art. 1 ust. 1 pkt 3, zgodnie z którym Megaustawa reguluje dostęp nieuregulowany w PKE.</p>	
17.	Art. 19 ust. 2 Megaustawy	KIGEiT	<p>Niezrozumiałe dla Izby jest usunięcie zasady poufności negocjacji, zwłaszcza w kontekście regulacji art. 1 ust. 1 pkt 3 Megaustawy tj. odrębnych regulacji dotyczących dostępu, nieuregulowanych w PKE. Wykreślenie art. 19 ust. 2 Megaustawy spowoduje brak podstawy prawnej zobowiązującej strony do zachowania poufności negocjacji umowy o dostępie do infrastruktury technicznej. Takiej podstawy prawnej nie stanowi nowelizowany art. 22 ust. 1 Megaustawy, bowiem reguluje on wyłącznie spory przed Prezesem UKE a nie procedurę negocjacji i zawarcia umowy między stronami.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Pozostawienie art. 19 ust. 2 Megaustawy w obecnym brzmieniu jako regulacji niezbędnej wobec brzmienia art. 1 ust. 1 pkt 3, zgodnie z którym Megaustawa reguluje dostęp nieuregulowany w PKE.</p>	
18.	Art. 22 ust. 3 Megaustawy	KIGEiT	<p>Mając na względzie proponowaną treść art. 22 ust. 2 Megaustawy, ust. 3 tego przepisu powinien zostać uchylony, z uwagi na zdublowaną regulację.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Usunięcie art. 22 ust. 3 Megaustawy.</p>	
19.	Art. 22 ust. 4 Megaustawy	KIGEiT	<p>W przepisie jest błędne odwołanie do ust. 3 i 4, zamiast do ust. 2 i 3.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Operator sieci, w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji rozstrzygającej spór dotyczący dostępu do infrastruktury technicznej, przedstawia Prezesowi UKE uzasadnienie wysokości opłat z tytułu dostępu do infrastruktury technicznej, w którym uwzględnia kryteria, o których mowa w ust. 2 lub 3.</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
20.	Art. 24 Megaustawy	KIGEiT	<p>Zasady z art. 155 PKE dotyczące przekazywania umowy o dostępie i jej formy powinny mieć zastosowanie wprost do umowy o dostępie do infrastruktury technicznej. Odpowiednie stosowanie zawsze powoduje problemy z wykładnią, w szczególności co do tego, które z regulacji na zasadzie odpowiedniego stosowania nie mają w sprawie znaczenia.</p> <p>Propozycja zmian: Do umowy o dostępie do infrastruktury technicznej <u>stosuje się art. 155</u> ustawy z dnia ... 2020 r. – Prawo komunikacji elektronicznej, z zastrzeżeniem, że umowa jest przekazywana przez zobowiązanego do zapewnienia dostępu.</p>	
21.	Art. 24a Megaustawy	KIGEiT	<p>Zasady z art. 162 ust. 5 PKE oraz art. 19 i art. 22-24 Megaustawy powinny mieć zastosowanie wprost do umowy o dostępie do infrastruktury technicznej. Odpowiednie stosowanie zawsze powoduje problemy z wykładnią, w szczególności co do tego, które z regulacji na zasadzie odpowiedniego stosowania nie mają w sprawie znaczenia.</p> <p>Propozycja zmian: Do zmiany umowy o dostępie do infrastruktury technicznej <u>stosuje się przepisy art. 162 ust. 5</u> ustawy z dnia ... 2020 r. – Prawo komunikacji elektronicznej oraz art. 19 i art. 22–24 niniejszej ustawy.</p>	
22.	Art. 29 ust. 2 pkt 1 Megaustawy	KIGEiT	<p>Niezrozumiałe i niedopuszczalne jest, także przez pryzmat celu prowadzenia inwentaryzacji infrastruktury, zwolnienie z obowiązków informacyjnych wobec Prezesa UKE państwowych jednostek organizacyjnych.</p> <p>Propozycja zmian: Pozostawienie art. 29 ust. 2 pkt 1 Megaustawy w obecnym brzmieniu.</p>	
23.	Art. 30 ust. 1 Megaustawy	KIGEiT	<p>Art. 30 ust. 1 Megaustawy zawiera błąd w redakcji. Zgodnie z ust. 1 pkt 2 dostęp do nieruchomości ma umożliwić doprowadzenie szybkiej sieci telekomunikacyjnej wraz z powiązanymi zasobami, która zgodnie z definicją szybkiej sieci telekomunikacyjnej z art. 2 ust. 1 pkt 7 Megaustawy oznacza sieć telekomunikacyjną zdolną do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s. Przepis ten, określając zakres (tj. od tiret pod pkt 1-5) zawęża jednak cel zapewnienia dostępu, jakim</p>	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>dla wszystkich wymienionych w ust. 1 form dostępu ma być tylko i wyłącznie dostarczanie usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości jest obowiązany zapewnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostęp do nieruchomości, w tym do budynku, polegający na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) umożliwieniu doprowadzenia szybkiej sieci telekomunikacyjnej wraz z powiązanymi zasobami aż do miejsca dostępu, 2) umożliwieniu doprowadzenia szybkiej sieci telekomunikacyjnej wraz z powiązanymi zasobami dalej niż do miejsca dostępu, jeżeli elementy tej sieci wraz z powiązanymi zasobami zostaną umieszczone w istniejącej wewnątrzbudynkowej infrastrukturze technicznej, a jeśli brak jest takiej dostępnej infrastruktury, to wówczas gdy: <ol style="list-style-type: none"> a) wynika to z potrzeby użytkownika końcowego lub b) przedsiębiorca telekomunikacyjny wykona wewnątrzbudynkową infrastrukturę techniczną przystosowaną do umieszczenia w niej lub na niej dodatkowych elementów sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów także przez innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, 3) umożliwieniu korzystania z miejsca dostępu, 4) umożliwieniu utrzymywania, eksploatacji, przebudowy lub remontu elementów szybkiej sieci telekomunikacyjnej oraz powiązanych zasobów będących własnością tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, 5) umożliwieniu wejścia na teren nieruchomości, w tym do budynku, w zakresie niezbędnym do korzystania z dostępu, o którym mowa w pkt 1–4 i ust. 3 – <u>w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku.</u> 	
24.	Art. 30 ust. 1 pkt 2 w zw. z ust. 1a Megaustawy	KIGEiT	Izba zwraca uwagę, że nie jest jasne, czy pod pojęciem niedostępnej infrastruktury z ust. 1 pkt 2 należy rozumieć infrastrukturę, której w ogóle nie wykonano w budynku czy też, w kontekście ust. 1a, wewnątrzbudynkową infrastrukturę techniczną, która co prawda została zrealizowana w budynku, ale jest	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			dla wnioskującego o dostęp niedostępna z uwagi na zaistnienie przesłanek z ust. 1a. Redakcja przepisów nie daje odpowiedzi na powyższe pytanie. Propozycja zmian: Przeredagowanie przepisu tak, aby jego brzmienie nie budziło powyższych wątpliwości.	
25.	Art. 30 ust. 1 pkt 2 Megaustawy	KIGEiT	Jeżeli brak jest wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej nie wiadomo na czym miałby polegać dostęp z lit a) art. 30 ust. 1 pkt 2 Megaustawy, przyznany mimo braku infrastruktury technicznej, jeżeli wynika to z potrzeb użytkownika końcowego. Redakcja przepisów nie daje odpowiedzi na powyższe pytanie. Jeżeli brak jest wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej nie wiadomo na czym miałby polegać dostęp z lit b) art. 30 ust. 1 pkt 2 Megaustawy, przyznany mimo braku infrastruktury technicznej, skoro redakcja przepisu nakazuje przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu wnioskującemu o dostęp wykonanie infrastruktury przystosowanej dla potrzeb innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych bez uwzględnienia zakresu wnioskowanego dostępu i potrzeb samego wnioskującego o dostęp. Propozycja zmian: Przeredagowanie przepisu tak, aby jego brzmienie nie budziło powyższych wątpliwości.	
26. 27.	Art. 30 ust. 3 Megaustawy	KIGEiT	Obecnie obowiązujący art. 30 ust. 3 Megaustawy reguluje dostęp do elementów infrastruktury telekomunikacyjnej, w sytuacji, gdy jej właściciel nie był jednocześnie zobowiązany do zapewniania dostępu do nieruchomości zgodnie z ust. 1. Zatem ust. 1 i ust. 3 stanowią obecnie dwie rozłączne regulacje. Na tle takiego rozwiązania, niezrozumiała jest propozycja zmiany ust. 3, w konsekwencji której dostęp do wewnątrzbudynkowej infrastruktury technicznej może być zapewniony przez właściciela zarówno z ust. 1, jak i ust. 3, co biorąc pod uwagę ingerencję tych przepisów w prawo własności oraz pewność i przewidywalność rynku dostępu jest niedopuszczalne. Propozycja zmian: Przeredagowanie przepisu tak, aby jego brzmienie nie budziło powyższych wątpliwości.	
28. 29.	Art. 30 ust. 3b Megaustawy	KIGEiT	Nowe brzmienie przepisu, stanowiące <i>de facto</i> przeredagowanie istniejącej regulacji, bez żadnych nowych postanowień, nie rozwiązuje praktycznych problemów przedsiębiorców ze wspólnotami lub spółdzielniami,	

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
			<p>które to podmioty uzależniają dostęp od zapłaty kosztów, niezwiązanych z dostępem np. opłaty za dozór pracownika, udostępnienie klatki schodowej do wykonywania robót.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Ponieważ zaproponowane nowe brzmienie przepisu nie rozwiązuje żadnych istniejących problemów, należy zostawić art. 30 ust. 3b Megaustawy w obecnym brzmieniu.</p>	
30.	Art. 30 ust. 4 Megaustawy	KIGEiT	<p>Usunięcie zdania pierwszego z dotychczas obowiązującego przepisu skutkuje tym, że nie ma regulacji, z której wynikałoby z kim po stronie udostępniającego zawierana jest umowa o dostępie. W przypadku takich umów jest to regulacja kluczowa, jej usunięcie praktycznie czyni obowiązek zawarcia umowy pozornym.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Pozostawienie art. 30 ust. 4 Megaustawy w obecnym brzmieniu tj.:</p> <p>Warunki dostępu, o którym mowa w ust. 1 i 3, określa umowa zawarta między przedsiębiorcą telekomunikacyjnym a odpowiednio właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub zarządcą nieruchomości, właścicielem kabla telekomunikacyjnego, instalacji telekomunikacyjnej budynku lub przyłącza telekomunikacyjnego. Zawarcie umowy, o którym mowa w zdaniu pierwszym, stanowi czynność zwykłego zarządu.</p>	
31.	Art. 30 ust. 5c Megaustawy	KIGEiT	<p>Izba postuluje pozostawienie ust. 5c będącego gwarantem szybkości i sprawności postępowania w przypadku występowania stron w większej ilości niż 20.</p> <p>Propozycja zmian:</p> <p>Pozostawienie art. 30 ust. 5c Megaustawy w obecnym brzmieniu tj.:</p> <p>Jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o dostępie, o którym mowa w ust. 1 i 3, przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego.</p>	
Uzasadnienie				

Lp.	Jednostka redakcyjna	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko projektodawcy
32.		KIGEiT	Brak uwag	
OSR				
33.		KIGEiT	Brak uwag	